

NEW YORK TIMES BESTSELLER

TUI T. SUTHERLAND

ATEŞTEN KANATLAR

EJDERİN KEHANETİ

aspendos

TUI T. SUTHERLAND

ATEŞTEN KANATLAR

EJDERİN KEHANETİ

Yedi ejder kabilesi, kaybolmuş, kadim bir hazinenin sahibi olmak için nesillerdir savaşmaktadır. Barış Pençeleri adlı gizli bir grup, savaşa kehanetin yardımıyla son vermek istemektedir. Gerçekleşmesi için büyük fedakârlıklar gereken bir kehanetin yardımıyla...

Beş yavru ejder kehanetin gerçekleşmesi için toplanır ve gizli bir mağarada yetiştirilir. Kendi istekleri dışında, savaşın sonunu onların getireceğine karar verilmiştir.

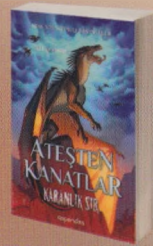
Ama yavru ejderlerin hepsinin bu kader için gönüllü olduğu söylenemez. Beş seçilmiş ejder yavrusu, ailelerini bulmak için gizli mağaradan kaçtıklarında, ejder dünyasını bekleyen şey Barış Pençeleri'nin beklediğinden çok daha fazlasıdır.

2. KİTAP

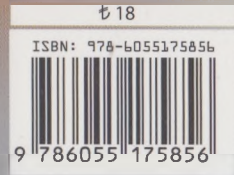
3. KİTAP

4. KİTAP

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY

aspendos

Ateşten Kanatlar Serisi -I
Ejderin Kehaneti

Orijinal Adı: Wings of Fire I – The Dragonet Prophecy

Yazarı: Tui T. Sutherland

Çevirmen: Ali Aydoğan

Editör: Görkem Mercan

Kapak Uygulama: İlknur Mustu

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2015, Tui T. Sutherland

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Kasım 2016

ISBN: 978-605-5175-85-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.

Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

ATEŞTEN KANATLAR SERİSİ

1. KİTAP

EJDERİN KEHANETİ

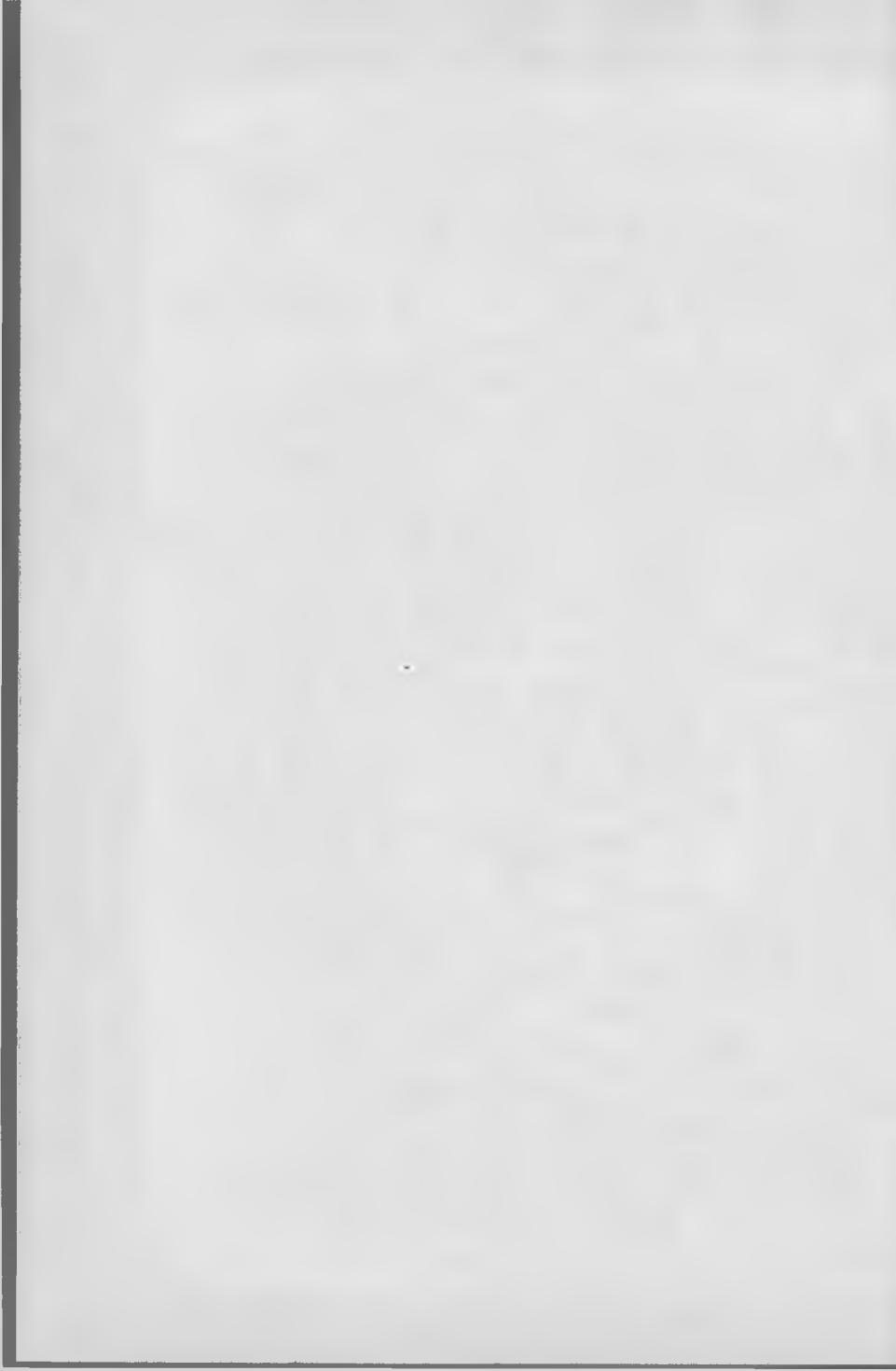
TUI T. SUTHERLAND

Çeviri
Ali Aydoğan

aspendos

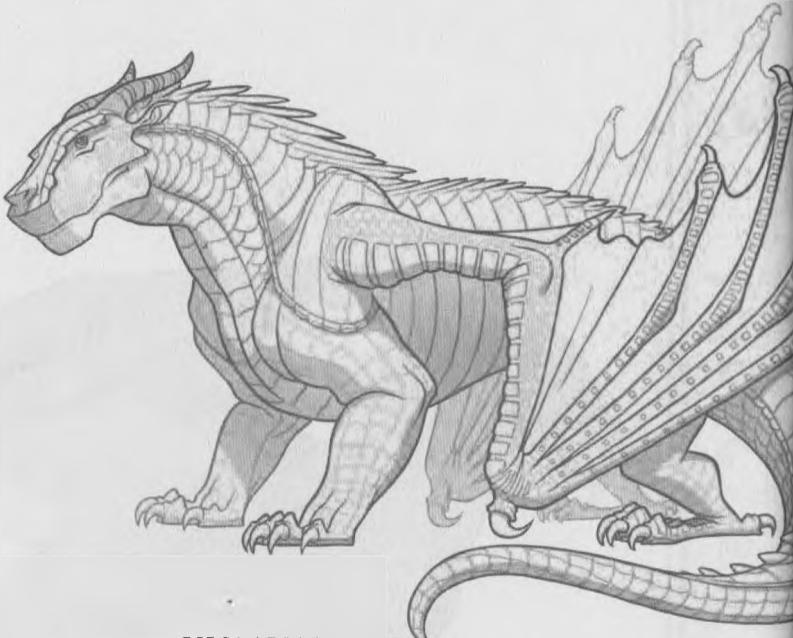
GECEKANATLAR

Fiziksel özellikleri: Mora yakın siyah pulları vardır ve yıldızlı bir gökyüzü gibi görünen kanatlarının altında yer yer gümüş renkli pullar bulunur. Çatal dilleri siyahtır.

Yetenekleri: Ateş püskürtebilir ve gölgelerde kaybolabilirler. Bazıları, yumurtalarından zihin okuma veya geleceği görme yetisiyle çıkarlar. (İkisinin birlikte görüldüğü nadir olur.)

Kraliçeleri: Kraliçe Vigilance

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

KUMKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Çöl kumu gibi soluk altın renkte ya da beyaz pulları vardır. Kuyruklarının ucunda bulunan iğne zehirlidir. Çatal dilleri siyahtır.

Yetenekleri: Su olmadan uzun süre dayanabilirler. Düşmanlarını, akrepler gibi, kuyruklarının ucundaki iğneyle zehirlerler. Ateş püskürtebilir ve kamufle olmak için çöl kumuna gömülebilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Scorpion

Bilinen Animus Ejderleri: Jerboa (Nerede yaşadığı bilinmemektedir.)

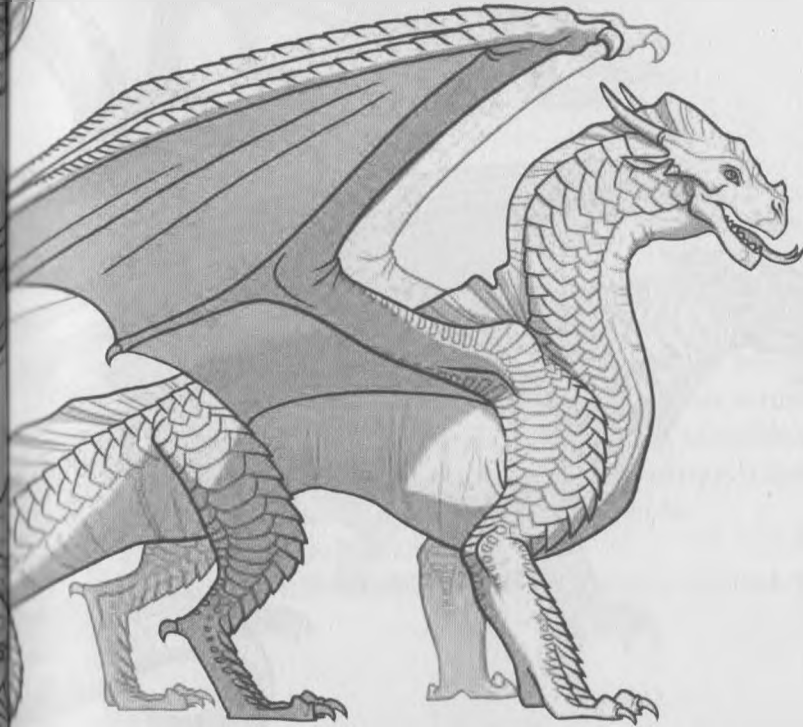
ÇAMURKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Kalın, zırlı ve kahverengi pullarının arasına kehribar ve altın renginde pullar saçılmıştır. Büyük ve düz başları vardır. Burun delikleri burunlarının üstünde bulunur.

Yetenekleri: Çok üşümemiş ya da ıslanmamışlarsa, ateş püskürtebilirler. Nefeslerini bir saat boyunca tutabilirler. Büyük çamur birikintilerinde kaybolabilen bu ejderler genellikle çok güçlüdür.

Kraliçeleri: Kraliçe Crane

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

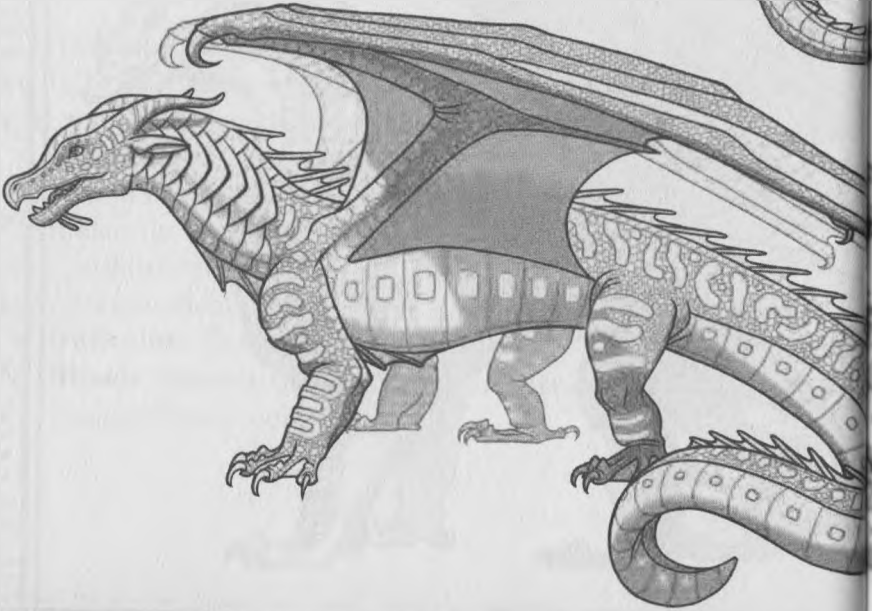
GÖKKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Kırmızıya yakın altın rengi pulları vardır. Kanatları devasadır.

Yetenekleri: Çok hızlı uçabilirler ve iyi savaşır. Ateş püskürtebilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Carmine

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

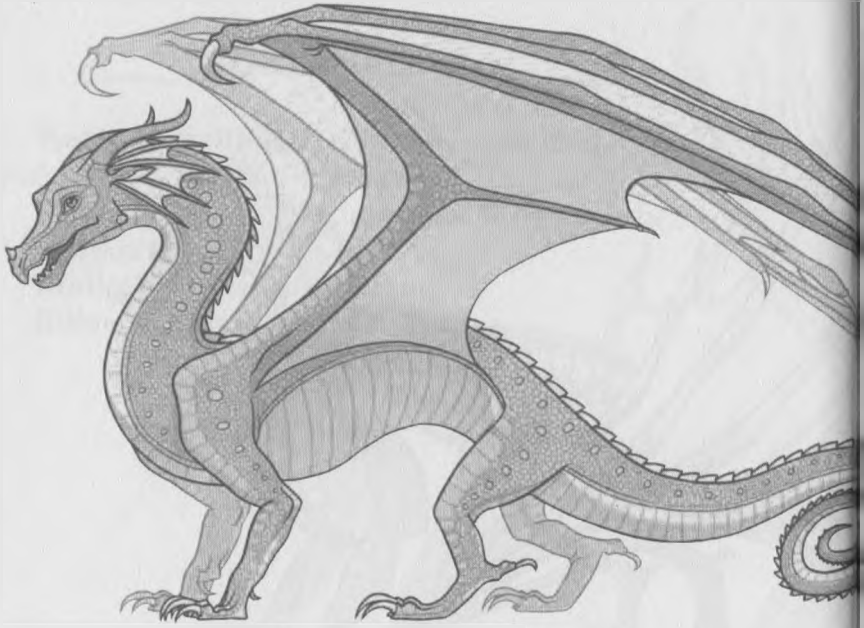
DENİZKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Mavi, yeşil ya da akuamarin taşı renginde pulları vardır. Pençeleri perdelidir ve boyunlarından perde kulakları sarkar. Kuyruklarında, burunlarında ve karınlarında, karanlıkta parlayan şeritler vardır.

Yetenekleri: Su altında nefes alabilir, karanlıkta görebilirler. Güçlü kuyruklarının tek bir vuruşuyla kocaman dalgalar çıkarabilirler. Harika yüzücülerdir.

Kraliçeleri: Kraliçe Lagoon

Bilinen Animus Ejderleri: Kraliçe'nin erkek kardeşi Albatross.

BUZKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Ay gibi gümüş renkte ya da buz gibi soluk mavi renklerde pulları vardır. Pençeleri buz üzerinde yürümeye elverişlidir. Çatal dilleri mavidir. Kuyrukları, gittikçe, bir kurbac kadar incelir.

Yetenekleri: Sıfırın altındaki hava sıcaklığına ve parlak ışıklara dayanabilirler. Dondurucu buz nefeslerini kullanırlar.

Kraliçeleri: Kraliçe Diamond

Bilinen Animus Ejderleri: Kraliçe Diamond ve oğlu Prens Arctic.

YAĞMURKANATLAR

Fiziksel Özellikleri: Genelde cennet kuşları gibi parlak renklerde olan pulları sürekli renk değiştirir. Bir şeyleri kuyruklarıyla kavrayabilirler.

Yetenekleri: Kamufle olmak için pullarını, çevrelerindeki şeylerin renklerine dönüştürebilirler. Köpek dişlerinden ölümcül bir zehir fişkırtabilirler.

Kraliçeleri: Kraliçe Anaconda

Bilinen Animus Ejderleri: Yok.

THE GARDEN

The garden is a place of peace and beauty, where the sun
shines down on the flowers and the birds sing
in the trees. It is a place where we can find
the joy of life and the comfort of home.

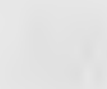
ÖNSÖZ

*Savaşın yirminci yılında
ejderler gelecek.
Toprak kan ve gözyaşıyla ıslanınca
ejderler gelecek.*

*DenizKanat'ın masmavi yumurtasını bul.
Gecenin kanatları sana gelecek...
Dağın tepesindeki en büyük yumurta
sana gökyüzünüün kanatlarını verecek...
Topağın kanatları için, çamurun içinde
ejder kanı renginde bir yumurta ara.
Ve düşman kraliçeden gizlenen
KumKanat yumurtası keşfedilmeyi bekliyor.*

*Kabartan, yakan ve kavuran üç kraliçeden
ikisi ölecek ve biri öğrenecek ki
daha kuvvetli ve yüksek bir kadere boyun eğerse
ateşin kanatları gücüne sahip olacak.*

*En parlak gecede beş yumurta kırılacak.
Savaşı durdurmak için beş ejder doğacak.
ışık saçmak için karanlık doğacak.
ejderler geliyor...*

THE
[Faint, illegible text]

[Faint, illegible text]

[Faint, illegible text]

Bir ejder fırtınada saklanmaya çalışıyordu.

Siyah bulutların arasında şimşekler çakıyordu. Hvitur, kırılmaya müsait paketini, uçarken daha sıkıca kavramıştı. Eğer dağlara ulaşabilirse güvende olacaktı. Gök ejderleri sarayından görünmeden kaçmıştı. Ve gizli mağara çok yakındı.

Ancak obsidiyen taşı kadar kara gözler onu aşağıdan takip etmeye başlamışlardı bile.

Dağın eşiğindeki ejderin, çöldeki ufuk çizgisi gibi parlayan, soluk altın renginde pulları vardı. Bulutların arasında süzülen gümüş rengi kanatların parıltısını izlerken siyah gözlerini kıstı.

Kuyruğunu salladı ve onun arkasından iki ejder daha gökyüzüne doğru süzülüp fırtınanın içine doğru uçtu. Her birinin pençeleri ay gibi soluk renkli buz ejderini kavrayınca dağlarda tiz bir çığlık yankılandı.

Aşağıda beklemekte olan dişi ejder, askerleri Hvitur'ü önündeki kaygan ve ıslak çıkıntıya bırakırken emretti: "Ağzını bağlayın." Saldırmak üzere olan Hvitur, çoktan derin bir nefes almıştı bile. "Hemen!"

Askerlerden biri yanan kömür yığınının içinden bir zincir çıkardı ve buz ejderinin burnunun etrafına sardı. Ejderin çenesi bağlanırken yanan pulların kokusu havayı

doldurdu. Hvitur'un çığlığı kapalı ağzından dolayı boğuk duyuldu.

"Artık çok geç." Kum ejderinin çatal dili dudaklarının arasından çıkıp giriyordu. "Dondurup öldüren nefesini bize karşı kullanamayacaksın, yavru buz ejderi."

"Bunu yanında taşıyordu, Kraliçe Burn," dedi askerlerden biri ejder yumurtasını uzatırken.

Burn, sağanak yağmurun altında gözlerini kısarak baktı yumurtaya. "Bu bir BuzKanat yumurtası değil," dedi dişlerinin arasından konuşarak. "Bunu GökKanatlar sarayından çalmışsın."

BuzKanat ona dik dik baktı. Sıcak zincirlerin soğuk, gümüş pullara değdiği burnundan buhar tütüyordu.

"Fark edilmeden kaçtığını sandın, değil mi?" dedi Burn. "Benim GökKanat müttelikim bir aptal değil. Kraliçe Scarlet, krallığında olup biten her şeyi bilir. Nöbetçiler, BuzKanat bir hırsızın kaçtığını söylemişler. Ben de seni bularak sıkıcı ziyaretime biraz şiddet katabileceğimi düşündüm."

Burn, büyük yumurtayı ateşe doğru tuttu ve yavaşça çevirdi. Kırmızı ve altın renkler, soluk renkli ve düz yüzeyin altında parladı.

"Evet. Bu bir GökKanat yumurtası," deyip düşüncelere daldı Burn. "Kız kardeşim seni neden bir GökKanat ejderi çalmak için göndersin ki? Blaze, kendinden daha genç ve güzel bütün ejderlerden nefret eder." Yağmur üzerlerine yağmaya devam ederken bir süre düşündü. "Eğer, tabii... En parlak gece yarın değilse..."

Burn'un kuyruğu bir akrebinki gibi kalktı, zehirli kan-cası Hvitur'un gözlerinden milimetreler uzaklıktaydı. "Blaze'in ordusunda değilsin, değil mi? Sen şu sıkıcı, gizli arabuluculardansın."

"Barış Pençeleri?" dedi askerlerden biri. "Onların gerçekte var olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Burn küçümseyerek baktı. "Birkaç solucan birazcık kan çıktı diye feryat ediyor. Zincirlerini çözün. Pulları soğuya kadar bizi donduramaz." Askerleri zinciri çözerken, kocaman kum ejderi biraz daha yaklaştı. "Söyle bana buz ejderi, şu cafcacı eski GeceKanatlar kehanetine gerçekten inanıyor musun?"

"Senin savaşın için yeteri kadar ejder ölmedi mi?" diye hırladı Hvitur çenesindeki acıdan dolayı geri çekilerek. "Bütün Pyrrhia on iki yıldır acı çekiyor. Kehanet diyor ki..."

"Umurumda değil. Hiçbir kehanet bana ne olacağını söyleyemez," diye kesti Burn Hvitur'un sözünü. "Birkaç sözcüğün ya da yavru ejderlerin, ne zaman öleceğime, kime sadık olacağıma karar vermesine izin vermem. Kız kardeşlerim öldüğünde ve KumKanatlar'ın kraliçesi ben olduğumda barış yapabiliriz." Zehirli kuyruğu gümüş renkli ejder iyice yaklaştı.

Yağmur, Hvitur'un pullarını dövüyordu. Burn'e ters ters baktı. "Ejderler geliyor, istesen de istemesen de... Ve yeni KumKanat kraliçesini onlar seçecekler."

"Gerçekten mi?" Burn uzaklaştı ve yumurtayı pençelerinin arasında yavaşça çevirdi. Çatalı dili gülerken du-

daklarının arasından çıkıp giriyordu. “Peki, BuzKanat, bu yumurta da acınası kehanetinizin bir parçası mı?”

Hvitur cevap vermedi.

Burn, uzun pençesiyle yumurtanın kabuğuna hafifçe vurdu. “Merhaba,” dedi. “Orada kaderi değiştirecek yavru bir ejder var mı? Dışarı çıkıp bu büyük ve kötü savaşı sona erdirmeye hazır mısınız?”

“Onu rahat bırak,” dedi Hvitur boğuk bir sesle.

“Söylesene,” dedi Burn, “beş yavru ejderden biri hiç doğmazsa, değerli kehanetinize ne olmuş oluyor?”

“Bunu yapamazsın,” dedi Hvitur. “Kimse bir ejder yumurtasına zarar vermez.” Mavi gözleri ümitsizce Burn’ün pençelerine odaklanmıştı.

“Dünyayı kurtarmaya yardım edecek hiç ‘göklerin kanatları’nın hiç doğmadığını düşün,” dedi Burn. “Ne kadar da üzücü bir hikâye.” Burn, yumurtayı bir pençesinden diğerine doğru fırlatmaya, atıp tutmaya başladı. “Sanırım, bu şu anlama geliyor; bu *inanılmaz* önemli küçük yumurtaya çok dikkat... Aman!”

Burn, abartılı bir hamleyle, ıslak yumurta pençelerinin arasından kayıyormuş gibi yaptı. Daha sonra da uçuşunun kenarından, karanlık kayalığa doğru düşmesine izin verdi.

“Hayır!” diye bağırdı Hvitur. İki askerden kurtuldu ve kendini uçuşunun kenarına doğru fırlattı. Burn, Hvitur yumurtayı yakalamak için dalışa geçmeden muazzam pençelerini boynuna indirdi.

“Kehanet işi buraya kadarmış,” diye sıırıttı, Burn. “Acınası, küçük arabuluculuk çabalarınız da buraya kadarmış.”

“Sen bir canavarsın,” diye soludu BuzKanat, Burn’un pençelerinin altında kıvrılırken. Sesi çaresizlik doluydu. “Asla vazgeçmeyeceğiz. Ejderler... Ejderler gelecek ve bu savaşı durduracak.”

Burn, Hvitur’un kulağına eğilip dişlerinin arasından, “Bunu yapsalar bile senin için çok geç olmuş olacak,” dedi. Pençelerini gümüş ejderin kanatlarına sapladı ve Hvitur acıyla haykırırken kanatlarını parçaladı. Ardından, seri bir hareketle, zehirli kuyruğunu Hvitur’un kafasına sapladı ve uzun, gümüş bedeni uçurumdan aşağı fırlattı.

Buz ejderinin çığlıkları, cesedinin kayalara çarpmasının çıkardığı yankıların duyulmasından çok önce kesildi.

KumKanat siyah gözlerini askerlerine çevirdi. “Mükemmel,” dedi. “Şu aptal efsaneyi bir daha duymayacağız.” Pençelerindeki parlak ejder kanı temizlensin diye pençelerini yağmura doğru kaldırdı. “Gidip öldürecek başka şeyler bulalım.”

Üç ejder kanatlarını açtı ve koyu renkli bulutlara doğru süzüldü.

Bir süre sonra, çok aşağılarda, pulları gün batımının renkleriyle süslenmiş kocaman bir ejder, buz ejderinin parçalanmış bedeninin yanına geldi. Hvitur’un kuyruğunu kenara çekti, altındaki kırık yumurta kabuğunu aldı ve uçurumun altındaki mağaralar arasındaki labirente geri döndü.

Kanatları, taş duvarlara sürtüyordu. Dağın içlerine doğru giderken karanlık geçitte yolunu görmesine yetecek kadar ateş püskürttü.

“Barış Pençeleri’ni destekliyorum,” dedi karanlıkta bir ses. “Kestrel? Gelen sen misin?”

“Ateşten kanatları bekliyoruz,” dedi kızıl ejder. Pulları mavi ve yeşil renklerde olan bir DenizKanat yandaki mağaradan çıktı ve kızıl ejder yumurta kabuğunu onun ayaklarının dibine attı. “Gerçi artık çok da bir işe yaramayacak” diye homurdandı. “Hvitur öldü.”

DenizKanat gözlerini yumurta kabuğuna dikti. “Ama bu GökKanat yumurtası...”

“Kırıldı,” dedi. “Artık yok. Her şey bitti, Webs.”

Erkek ejder, “Olamaz,” dedi. “Yarın en parlak gece olacak. Yüz yıldır ilk kez, üç ay da dolunay olacak. Kehanete göre ejder yavruları yarın yumurtadan çıkmak *zorunda*.”

“Eh, bir tanesi çoktan öldü,” dedi Kestrel. Gözlerinden öfke okunuyordu. “GökKanat yumurtasını kendim çalmam gerektiğini biliyordum. Gök Krallığı’mı iyi biliyorum. Beni ikinci kez yakalayamazlardı.”

Webs kulağını pençesiyle kaşıyıp yüzünü ekşitti. “Asha da öldü.”

“Asha mı?” Kestrel’in burnundan aniden alevler çıktı. “Bu nasıl oldu?”

“Buraya gelirken Blaze ve Blister’in orduları arasındaki savaşın ortasında kalmış. Yine de kızıl ÇamurKanat yumurtasını getirdi ama yaraları çok ağırdı ve çok geçmeden öldü.”

“O hâlde, küçük solucanları yetiştirmek için sadece sen, ben ve Dune kaldık,” diye homurdandı Kestrel. “Hem de asla yerine getirilemeyecek bir kehanet uğruna.” Haydi,

lanetli yumurtaları şimdi kıralım gitsin, kehaneti sona erdirelim. Barış Pençeleri ejderleri almak için döndüğünde çoktan gitmiş oluruz.”

“Olmaz!” dedi Webs dişlerinin arasından konuşarak. “Ejderleri önümüzdeki sekiz yıl boyunca hayatta tutabilmek her şeyden daha önemli. Eğer bunun bir parçası olmak istemiyorsan...”

“Ah, kes lütfen!” diye çıkıştı Kestrel. “Barış Pençeleri içindeki en güçlü ejder benim. Bana ihtiyacınız var. Küçük, iğrenç ejderler hakkında ne hissettiğim önemli değil.” Yaralı pençelerini birbirine sürterken yerdeki yumurta kabuğuna baktı. “Ancak en azından bir tanesinin bir GökKanat olacağını düşünmüştüm.”

Webs, “Beşinci bir ejder bulacağım.” deyip Kestrel’in yanından geçerken, pulları kayalara sürttü.

“Gök Krallığı’na geri dönüş yok, kuş beyinli,” dedi, Kestrel. “Kuluçka odasını artık çok sıkı koruyor olurlar.”

“O hâlde, ben de başka bir yerden yumurta bulurum,” dedi Webs. “YağmurKanatlar yumurtalarını saymıyorlar bile. Kimse fark etmeden yağmur ormanından bir tane çalabilirim.”

“Duyduğum en berbat fikirlerden biri bu,” dedi Kestrel. “YağmurKanatlar sefil yaratıklardır. GökKanatlarla hiç benzemezler.”

“Bir şeyler yapmak zorundayız,” dedi Webs. Kuyruğuyla yerdeki yumurta kabuğunu savurarak söylendi. “Sekiz yıl sonra, Barış Pençeleri beş ejderi bulmak için gelecekler.

Kehanet beş ejder olduğunu söylüyor ve biz de bunu gerçekleştireceğiz. Ne pahasına olursa olsun.”

BİRİNCİ BÖLÜM

DAĞIN ALTINDA

ALTI YIL SONRASI

1

Clay, kahramanlıklarla dolu, şaşalı bir kadere sahip olanın kendisi olduğunu sanmıyordu. Bu iş için doğru doğru ejder olduğunu düşünmüyordu.

Ah, doğru ejder olmadı çok istiyordu. Ejder dünyasının büyük kurtarıcısı olmayı istiyordu. Görkemli ve cesur bir ejder... Kendinden beklenen muhteşem şeylerin hepsini yapmak istiyordu. Dünyaya bakıp sorunun ne olduğunu bulmak ve bunu hemen düzeltmek istiyordu.

Ama yumurtadan bir kahraman olarak çıkmamıştı. Hiç efsanevi özelliği yoktu. Uyumayı çalışmaktan çok seviyordu. Avlanma egzersizi yaparken tavukları sürekli mağaralarda kaybediyordu çünkü tavukları gözlemek yerine arkadaşlarına odaklanıyordu.

Savaş konusunda fena değildi. Ama bu savaşı durdurmaya ve ejder kabilelerini kurtarmaya yetmeyecekti. Olağanüstü olmalıydı. En büyük yavru ejder oydu; bu yüzden korkutucu ve sert bir ejder olmalıydı. Bakıcıları onun korkunç ve tehlikeli olmasını istiyordu.

Clay kendini bir karnabakar kadar tehlikeli görüyordu.

“Saldır!” diye bağırdı rakibi. Clay’i mağaranın diğer

ucuna fırlattı. Clay duvardaki kayalara çarptı ve dengesini sağlamak için çamur renkli kanatlarını açmaya çalışıp tekrar ayağa kalktı. Kırmızı pençeler yüzüne yaklaşarak eğildi. “Haydi,” diye hırladı kızıl ejder. “Kendini tutmayı kes. Acımasız olmalısın. İçindeki katili bul ve onu dışarı çıkar.”

“Deniyorum!” dedi Clay. “Belki durup bu konuda konuşursak...”

Rakibi olan dişi ejder tekrar saldırdı. “Sola hamle yapacakmış gibi yapıp sağa yuvarlan. Ateşini kullan!” Clay kanadının altından geçip ona alttan saldırmaya çalıştı ama tabii ki yanlış yöne yuvarlanmıştı. Dişi ejderin pençelerinden biri onu yere serdi ve Clay, acıyla kıvrandı.

“SENİN SOLUN NERESİ, İŞE YARAMAZ?” diye kulağına yaklaşıp bağırdı Kestrel. “Bütün ÇamurKanatlar bu kadar aptal mı? YOKSA SEN SAĞIR MISIN?”

Eğer, böyle bağırmaya devam edersen yakın zamanda olacağım, diye düşündü Clay. Dişi GökKanat pençelerini kaldırdı ve Clay kıvranıp kalktı.

“Diğer ÇamurKanatları bilmiyorum tabii,” diye karşı çıktı ağrıyan pençelerini yalarken. “Belki de *bağırmadan* savaşmaya çalışmalıyız; böylece...” derken durdu. Daha önce, Kestrel ateş saldırılarını yapmadan önce duyduğu sesin aynısını duydu.

Kanatlarıyla başını korudu, uzun boynunu içeri çekti ve mağaranın bir köşesinde bulunan dikitlerin arasına doğru yuvarlandı. Alevler çevresindeki kayaları yalayıp geçti, neyse ki yalnızca kuyruğunun ucu biraz tütsülenmişti.

“Korkak!” diye bağırdı daha yaşlı olan ejder. Kaya ko-

lonlardan birini parçalayarak, onu küçük, keskin çakıl taşlarına çevirdi. Clay gözlerini kapattı ve çok geçmeden kuyruğuna sertçe basıldığını hissetti.

“AH!” diye bağırdı. “Kuyruğa basmanın hilekârlık olduğunu söylemiştin!” Yakınındaki dikiti pençeleriyle kavradı ve tepesine tırmandı. Tünediği yerde neredeyse tavana değecekti. Oradan, aşağıdaki GökKanat’a sertçe baktı.

“Ben senin eğitimcinim,” diye söylendi Kestrel. “Benim yaptığım hiçbir şey hilekârlık olmaz. İn aşağıya ve bir GökKanat gibi savaş şimdi.”

Ama ben bir GökKanat DEĞİLİM, diye düşündü Clay. *Ben bir ÇamurKanatım! Bir şeyleri ateşe vermeyi ya da havada daireler çizerek uçarken ejderleri boyunlarından ısırmayı seviyorum.* Dişleri Kestrel’in mücevher sertliğindeki pullarını ısırdığından beri ağrıyordu.

“Diğerlerinden biriyle savaşamaz mıyım?” diye sordu. “Onlarla daha iyi savaşırım.” Diğer ejderler neredeyse onun boyundaydı ve çoğu zaman hilekârlık yapmıyorlardı. Aslında onlarla savaşmaktan zevk alıyordu. Gerçi Kestrel izlerken bir dövüş kazandığı olmamıştı. Onun çevrede bulunması, bunu beceremeyecek kadar gergin hissetmesine neden oluyordu.

“Öyle mi? Hangisini tercih edersin? Bodur KumKanat mı yoksa tembel YağmurKanat mı?” dedi Kestrel. “Eminin savaş anında da rakibini seçme şansın olacak.” Kuyruğunu ileri geri salladıkça kömür gibi korlaşıyordu.

“Glory tembel değil,” dedi Clay sadakatle. “Sadece savaşmak için yaratılmamış, o kadar. Webs, yağmur orma-

nında çok fazla savaşılmadığını, çünkü YağmurKanatların istediği kadar yiyeceğe sahip olduğunu söylüyor. Bu yüzden bu zamana kadar savaşa girmemişler. Çünkü düşman kraliçelerin hiçbir ordularında YağmurKanatları istememiş zaten. Bir de...”

“MIZMIZLANMAYI KES VE BURAYA GEL!” diye bağırdı Kestrel. Arka ayaklarının üstüne kalkıp kanatlarını açtı. Şimdi normalden üç kat daha büyük görünüyordu.

Clay, panikle ciyaklayarak en yakın dikite sığramaya çalıştı ama kanatları çok yavaş açıldı ve dikite sertçe çarptı. Sivri kayaya tırmanmaya çalışırken pençelerinden kıvılcımlar çıktı. Kestrel kafasını kolonların arasından çıkardı, Clay’in kuyruğunu dişleriyle ısırды ve onu yeniden ortaya doğru çekti. Clay acı.dolu bir çığlık daha attı.

Kestrel, pençeleriyle Clay’in boynunu kavradı ve kulağına yaklaştı. “Yumurtadan çıktığında gördüğüm küçük saldırgan yaratık nerede? Kehanet için o ejdere ihtiyacımız var.”

Kestrel’in onu kavrayan pençesini tırmalayan Clay, aval aval baktı. Kestrel’in pullarını tırmalarken, onun pençelerdeki garip yanık izlerini hissedebiliyordu.

Kestrel ile olan savaş antrenmanları hep böyle biterdi. Clay, yorgunluktan bilincini yitirdiğini hissedirdi ve sonraki birkaç gün boyunca her yanı ağrırdı, aksak yürürdü. *Karşı koy, diye düşündü. Deliye dön! Bir şeyler yap! Ama ejderler içinde en irisi olmasına rağmen tamamen gelişmeleri için bir yıl daha geçmesi gerekiyordu. Kestrel ondan katbekat büyüktü ve bir kule gibi tepesine dikilmişti.*

Biraz kızmaya çalıştı ama *birazdan bitecek ve yemek yiyebileceğim* diye düşünüyordu sadece. Bunlar pek kahramanca düşünceler değildi.

Kestrel birden kükredi ve onu bıraktı. Clay yere düşerken, başının üstünden bir alev dalgası geçti.

Kızıl ejder aniden arkasını döndü. Arkasında meydana okurcasına duran DenizKanat ejderi Tsunami vardı. Keskin beyaz dişleriyle kırmızı ve altın renginde parlayan bir pulu ısıırıyordu. Tsunami, ağzını açıp pulu bıraktı ve gözlerini eğitimene dikti.

“Clay’e sataşmayı bırak,” diye gürledi Tsunami. “Yoksa seni yeniden ısıırım.” Koyu mavi pulları meşale ışığında ki kobaltlı cam gibi parlıyordu. Uzun boynundan sarkan kulakları sinirli olduğu zamanlarda hep olduğu gibi nabızıyla birlikte atıyordu.

Kestrel oturdu ve ısırık izini kontrol etmek için kuyruğuna baktı. Tsunami’ye dişlerini gösterdi. “Ne kadar da sevimlisin! Daha bir yumurtayken seni öldürmeye çalışmış bir ejderi koruyorsun.”

“Neyse ki siz yetişkin yetişkin ejderler hayatımızı kurtardınız,” dedi Tsunami. “Bundan dolayı minnettarız, çünkü *sürekli* bundan bahsediyorsunuz.” Yürüyerek Clay ve Kestrel’in arasına geldi.

Clay irkildi. Bu hikâyeyi duymaktan nefret ediyordu çünkü hiç anlamıyordu. Diğer yavru ejderlere zarar vermeyi hiç istemezdi. Neden onlara yumurtalarından çıkarırken saldırmış olabilirdi? Peki, yumurtadan çıkarken neden

onlara saldırmış olabilirdi? Yoksa içinde gerçekten de bir katil bir canavar mı yatıyordu?

Diğer bakıcılar Webs ve Dune, yumurtadan çıktığında çok vahşi olduğunu söylemişlerdi. Diğer yumurtaları ondan korumak için onu nehre atmak zorunda kalmışlardı. Kestrel de içindeki bu canavarı çıkarmayı ve savaşırken kullanmasını istiyordu.

Fakat Clay, içindeki canavarı dışarı çıkarırsa kendinden nefret etmekten ve herkesin ondan nefret etmesinden korkuyordu. Arkadaşlarına yapmak üzere olduğu şeyi düşündükçe, tüm ateşi ondan çekip alınmış gibi hissediyordu.

Kestrel bununla ilerleme kaydetmiş olacaklarını düşünse de, Clay vahşi ve kızgın, katil bir canavar olmak istemiyordu.

Ama belki de kehaneti gerçekleştirmenin tek yolu buydu.

“Pekâlâ,” dedi Kestrel ilgisizce. “Bizim işimiz zaten bitti. Egzersiz sonuçlarına yeni bir mağlubiyet ekleyeceğim, ÇamurKanat.” Havaya biraz alev saçtı ve mağaradan hızla dışarı çıktı.

Kestrel’in kızıl kuyruğu gözden kaybolur kaybolmaz Clay pat diye yere oturdu. Her bir pulu yanıyormuş gibi hissediyordu. “Yarınki antrenmanda sana kötü davranacak,” dedi Tsunami’ye.

“Olamaz!” deyip iç geçirdi DenizKanat ejderi. “Kestrel’in daha önce bana kötü davrandığı hiç olmamıştı! Bu, hiç umulmadık bir şey; ondan beklemem!”

“Ah,” diye inledi Clay. “Beni güldürme. Sanırım kaburgam kırıldı.”

“Kaburgan falan kırılmadı,” dedi Tsunami burnuyla onu dörterken. “Ejder kemikleri neredeyse elmas kadar serttir. Bir şeyin yok. Kalk ve nehre gir.”

“Olmaz!” Clay başını kanatlarının altına soktu. “Çok soğuk!”

Nehre girmek, Tsunami’nin her şeye çözümüydü. Sıkıldın mı? Kemiklerin mi ağrıyor? Pulların mı kurudu? Savaş tarihi derslerinden başın mı şişti? Diğer ejderler ne zaman şikâyet etse, Tsunami, “Nehre gir!” diye bağıyordu. Su altında nefes alabilen tek ejder olması ya da diğer ejder kabilelerinden çoğunun ıslanmaktan nefret etmesi umurunda değildi.

Clay, ıslanmayı kafasına takmıyordu; ama soğuğa dayanamıyordu ve yaşadıkları mağaradan geçen yeraltı nehri her zaman buz gibiydi.

“Suya gir,” diye buyurdu Tsunami. Ön pençeleriyle kuyruğunu yakaladı ve Clay’i nehre doğru sürüklemeye başladı. “İyi gelecek.”

Pençeleriyle dümdüz taş zemine tutunmaya çalışarak, “Hayır gelmeyecek!” diye bağırdı Clay. “Daha da üşürüm! Dur! Yapma! Bırak beni! Ah!” Tsunami onu buzlu suya atınca Clay’in direnişi yerini ağzından çıkan su kabarcıklarına bıraktı.

Clay suyun yüzeyine çıktığında, Tsunami fazla büyümüş, güzel bir balık gibi kafasını suya batırıp çıkararak, pullarına su sıçratarak yanında yüzüyordu. Clay, onun

yanında kendini beceriksiz, kahverengi bir damlacık gibi hissetti.

Clay daha sıkı yerlere doğru yüzdü ve başı nehrin kıyısına gelecek şekilde, yarısı suyun altında olan bir kayanın üzerine uzandı. Bunu Tsunami'ye söylemeyecekti ama su, yanıklarına ve ağrılarına çok iyi gelmişti. Nehirdeki akıntı da kuruyan pullarının arasında biriken kaya tozlarını temizlemeye yardımcı olmuştu.

Yine de su çok soğuktu. Clay altındaki kayayı yokladı. Burada neden birazcık olsun çamur olmazdı ki?

Tsunami, dar kanalda bir yukarı bir aşağı yüzerken "DenizKanatlar'ın kraliçesi olduğumda Kestrel çok pişman olacak," dedi.

"Sadece kraliçenin kızları ya da kardeşleri tahta geçebiliyorlar diye biliyordum," dedi Clay. Tsunami çok hızlı yüzüyordu. Onunki gibi, pençelerinin arasında perde olmasını ya da onunki gibi güçlü bir kuyruğa sahip olmayı diledi. Tek bir darbesiyle nehri boşaltabilecek bir kuyruk...

"Belki de kayıp prenses benim ve DenizKanat kraliçesi de benim annemdir," dedi, Tsunami. "Hikâyedeki gibi."

Ejderlerin dış dünya hakkında bildikleri her şey Barış Pençeleri tarafından derlenen parşömenlere dayanıyordu. En sevdikleri, evden kaçan yavru bir DenizKanat ejderini ve ailesinin onu bulmak için bütün okyanusu ikiye ayırmasını anlatan "Kayıp Prenseler," efsanesiydi. Efsanenin sonunda, prenses evinin yolunu buluyordu ve ailesi çok mutlu oluyordu. Onun adına bir şölen düzenleniyordu.

Clay hikâyenin maceralı kısımlarını hep es geçerci. Anne ve babanın mutluluğunun anlatıldığı son bölümü severdi sadece. Ve şöleni... Çok güzel anlatılmıştı.

“Acaba annem ve babam nasıl ejderler?” dedi.

Tsunami, “Acaba anne ve babamız hâlâ yaşıyor mu?” diye sordu.

Clay, bu düşünceyi hiç sevmemişti. Çıkan savaşta her gün ejderlerin öldüğünü biliyordu. Kestrel ve Webs kanlı savaşların, yakıp yıkılan yerlerin ve yanmış ejder bedenlerinin haberlerini getiriyorlardı. Fakat Clay, ailesinin hâlâ güvende olduğuna inanmak zorundaydı. “Sence bizi hiç özlüyorlar mıdır?”

“Kesinlikle özlüyorlardır.” Tsunami kuyruğuyla ona doğru biraz su sıçrattı. “Bahse girerim, Webs yumurtamı çaldığında benimkiler çılgına dönmüştür. Tıpkı hikâyedeki ejderler gibi.”

Clay, “Benimkiler de bataklığı yerle bir etmiştir,” diye ekledi. Küçüklüklerinden beri ailelerinin onları ümitsizce aradıklarını hayal etmişlerdi. Birinin onu aradığını, özlediğini ve geri istediğini düşünmek Clay’i mutlu ediyordu.

Tsunami sırtüstü uzandı ve yeşil gözleriyle taş tavanı izlemeye başladı. “Barış Pençeleri ne yapması gerektiğini iyi biliyordu,” dedi üzülerek. “Bizi burada kimse bulamaz.”

Bir süre nehrin şırıltısını ve meşalenin çıtırtısını dinlediler.

Clay, moralini düzeltmek için, “Sonsuza dek yer altında olmayacağız,” dedi. “Yani, eğer Barış Pençeleri savaşı durdurmamızı istiyorsa bizi bir noktada dışarı çıkarmak

zorunda.” Düşünceli bir hâlde kulağını kaşıdı. “Star-flight iki yıl daha burada kalacağımızı söylüyor.” İki yıl daha saldırılara ve hakaretlere katlanmak. Yalnızca iki yıl daha dayanması gerekiyordu. “Daha sonra eve gidip istediğimiz kadar inek yiyebileceğiz.”

Tsunami, “Önce dünyayı kurtaracağız, daha sonra eve gideceğiz,” dedi.

“Evet,” diye onayladı Clay. Dünyayı nasıl kurtaracakları biraz belirsizdi ama herkes zamanı gelince bir yolunu bulacaklarını düşünüyordu.

Clay, nehirden çıktı. Islak kanatları çok ağır ve güçsüzdü. Kanatlarını meşalelerden birinin önünde açtı ve ısınmaya çalıştı. Zayıf sıcaklık dalgaları pullarını ısıtıyordu.

“Eğer, tabii...” dedi Tsunami.

Clay başını eğerek ona baktı. “Tabii, ne?”

“Eğer buradan daha erken ayrılmazsak,” dedi Tsunami. Ters döndü ve tek bir zarif hareketle sudan çıktı.

“Ayrılmak mı?” Clay’in sesi yankılandı. “Nasıl? Kendi başımıza mı?”

Tsunami, “Neden olmasın?” dedi. “Eğer bir yolunu bulabilirsek, neden iki yıl daha bekleyelim ki? Ben dünyayı kurtarmaya hazırım, ya sen?”

Clay, herhangi bir aşamada dünyayı kurtarmaya hazır hissedeceğinden pek emin değildi. Barış Pençeleri’nin onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyeceğini düşünüyordu. Sadece üç gardiyan ejder, ejderlerin nerede olduğunu biliyordu: Kestrel, Webs ve Dune. Ancak kehanetin gerçekleşeceği gün için hazırlanan koskocaman bir Pençe grubu vardı.

Clay, "Savaşı tek başımıza durduramayız," dedi. "Nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

Tsunami, Clay'e doğru sinirli bir şekilde kanatlarını çırparak soğuk su sıçrattı. "Kendi başımıza da savaşı durdurabiliriz," dedi. "Kehanetin söylediği bu."

Clay, "Belki iki yıl sonra," dedi. *Belki o zamana kadar tehlikeli yanımı ortaya çıkarmış olurum. Belki o zaman, Kestrel'in istediği gibi acımasız savaşıya dönüşmüş olurum.*

Tsunami, "Belki de daha önce," diye düşüncesinde ısrar etti. "Bunu biraz düşün, olur mu?"

Clay, ağırlığını diğer ayağına verdi. "Pekâlâ, düşüneceğim." En azından böylece onunla tartışmak zorunda kalmayacaktı.

Tsunami, birden başını kaldırdı. "Yemek kokusu alıyorum!" Mutsuz ineklerin bulundukları yere hafif gelen sesi arkalarındaki tünelde yankılandı. Tsunami, Clay'i neşeyle dürttü. "Avluya kadar yarışalım mı?" Clay'in cevabını beklemeden havada bir takla atıp ok gibi ileri fırladı.

Antrenman yaptıkları odadaki meşaleler neredeyse sönecekti. Clay'in pullarından soğuk sular damlıyordu. Kanatlarını büktü ve parçalanmış kaya enkazının üzerinden hızla ilerledi.

Tsunami çıldırmış olmalıydı. Beş ejderden hiçbiri savaşı durdurmak için hazır değildi. Kendi başlarının çaresine nasıl bakacaklarını bile bilmiyorlardı. Belki Tsunami cesurdu ve bir kahramanın olması gerektiği gibi dayanıklıydı ama Sunny, Glory ve Starflight... Clay onları incitebilecek

şeyleri düşündü ve ilave bir koruma gücü olarak onlara kendi pullarını, pençelerini ve dişlerini verebilmeyi diledi.

Ayrıca, mağaralardan kaçmanın imkânı yoktu. Barış Pençeleri bu konuda işlerini sağlama almışlardı.

Yine de bir yanı iki yıl daha beklemek yerine hemen eve gitmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyordu. Bu mağaralar dışında hiçbir yeri bilmiyordu ama sık sık dış dünyanın hayalini kurmuştu. Bataklıklara, onun gibi görünen ve düşünen ÇamurKanat kabilesine geri dönmek... Ailesine geri dönmek... Artık onlar her kim ise...

Ya bunu başarabilirlerse?

Ya yavru ejderler kaçabilir, başlarının çaresine bakabilir ve dünyayı kendi yöntemleriyle kurtarabilirlerse?

2

Clay, akşam yemeğinden kalan kemikleri kuyruğuyla nehre boşalttı. Çizgili beyaz kemikler akıntıda sekerek gözden kayboldu.

Ateş, büyük merkez mağaranın duvarlarından yansıyor. Kocaman dişler gibi mağara tavanından inen di-
kitlerden damlayan suyun sesi mağara duvarlarında yankılanıyordu. Mağaranın kubbesi, altı tane yetişkin ejderin kanatları açık bir şekilde sığabileceği büyüklükteydi. Yeraltı nehri, sanki o da kendi kaçışını hazırlıyormuş gibi şırıldayıp ses çıkararak bir duvar boyunca akıyordu.

Clay, avluya açılan iki küçük uyku mağarasına bir göz attı. İkisi de bomboştu. O temizlik yaparken diğer ejderlerin nereye gittiğini merak etti.

Arkasından bir ses, "Aha!" diye bağırdı. Clay, başını kanatlarının arasına aldı.

"Ne yapmışım?" diye bağırdı. "Özür dilerim! Kazayla oldu! Eğer bir inek fazla yememden söz ediyorsanız, Dune yiyebileceğimi, çünkü Webs'in gecikeceğini söyledi. Çok üzgünüm. Yarın akşam yemeği yemem!"

Biri arkasından yaklaşıp burnuyla Clay'i, kanatlarının

arasından dürttü. "Sakin ol, saşkın," dedi Sunny. "Aha!" diye sana dememiştin."

"Oh." Clay doğruldu ve ona, en son doğan ve en küçük ejdere bakmak için arkasını döndü. Soluk renkli bir kertenkele Sunny'nin ağzına doğru görünürden kaybolmaktaydı. Sunny, sırtıttı.

Sunny, "Bu benim vahşi saldırı çılgılığım," dedi. "Beğendin mi? Korkutucu değil mi?"

Clay, "Kesinlikle şaşırtıcıydı," dedi. "Yine mi kertenkele yiyorsun? İneklerin nesi var?"

"Öğk. Mideme oturuyorlar," dedi Sally. "Çok ciddi görünüyorsun."

"Düşünüyordum sadece." Kestrel ve Dune, GeceKanatlar gibi akıl okuyamadıkları için memnundu. Clay, bütün akşam yemeği boyunca kaçma fikrini aklından çıkarmamıştı.

Clay bir kanadını kaldırdı ve Sally iyice sokuldu. Vücuduna değen altın pulların sıcaklığını hissedebiliyordu. Sally çok küçüktü ve rengi farklıydı. Çoğu KumKanat gibi soluk kum rengine değil kahverengiye çalan altın rengindeydi. Ama en azından, diğer KumKanatlar gibi sıcaklık yayıyordu.

"Dune, yatmadan önce bir saat çalışmamız gerektiğini söylüyor," dedi Sunny. "Diğerleri çoktan çalışma mağarasına gitmişler."

Onlara hayatta kalma becerilerini öğreten Dune, sakat bir KumKanatı. Sunny de öyle sayılırdı. Ejderlerin en küçüğü olan Sunny'nin görünüşünde Clay'e doğru gelmeyen

birçok şey vardı. Sorun pullarının kum rengindense altın rengine daha yakın olmasıyla bitmiyordu. Aynı zamanda gözleri de parlak siyah yerine gri ve yeşil renklerindeydi. En kötüsü, kuyruğunda KumKanatlar'ın en tehlikeli silahı olan zehirli iğneden yoktu. Bunun yerine, kuyruğu çoğu ejder kabilelerinde olduğu gibi sıradan bir şekilde kıvrılıp sona eriyordu.

Kestrel'in sürekli söylediği gibi, Sunny tamamen zararsızdı. Fakat zararsız bir ejder ne işe yarardı? Ancak yumurtası kehanette yazılana uyuyordu, bu yüzden Barış Pençeleri istese de istemese de Sunny onların KumKanatıydı.

Gerçi, kehanette hiç YağmurKanat yoktu. Ejderlerin hepsi, kırılmış olan bir GökKanat yumurtasıyla Glory'nin içinden çıktığı yumurtanın son anda nasıl değiştirildiğini pek çok kez dinlemişlerdi. Kestrel ve Dune hırlayıp Glory'ye kızacakları zaman onun bir hata olduğunu söyleyip dururlardı.

Bir GökKanat yerine YağmurKanat ile kehanetin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini kimse bilmiyordu. Ama Clay, GökKanatlar hakkında bildiklerini düşünce, ateş püskürten ikinci bir huysuz Kestrel yerine Glory'nin yanlarında olmasına memnun oluyordu.

Ayrıca, eğer birisi kehanetin işe yaramamasına neden olacaksa, bu Glory değil kendisi olurdu.

Sunny kuyruğuyla Clay'e vurarak, "Haydi," dedi. Clay, merkez mağara boyunca Sunny'yi takip etti.

Dolambaçlı taş tüneller dört yöne ilerliyordu. Biri savaş alanına, biri gardiyanların mağarasına, biri çalışma odası-

na, biri de dış dünyaya. Sonuncusu hiçbir ejderin hareket ettiremeyeceği kadar büyük bir kaya ile kapatılmıştı. Clay, yanından geçerken duraksayıp kayayı omzuyla itirmeye çalıştı. Büyük ejderler olmadığı zamanlarda hep bu tüneli açmaya çalışırdı. Günün birinde açılacaktı. Belki çok değil ama kayanın çok az hareket etmesi bile ona büyüyüp artık bir ejder olduğunu bildirecekti. Kendini büyümüş *hissedi-yordu*. Sürekli bir şeylere çarpıyordu; kuyruğu ve kanatlarıyla kazara bir şeyler deviriyordu.

Büyük kaya hareket etmeyince *bugün olmadı* diye düşündü. *Belki yarın yerinden oynar.*

Çalışma odasına giden tünel boyunca Sunny'yi takip etti. Devasa ayakları ve kocaman pençeleri taş zeminde gümbürdüyordu. Tüm hayatı boyunca dağın altında yaşamış olmasına rağmen çıplak kaya üstünde yürümek ona hâlâ acı veriyordu. Sürekli kayalara çarpıyordu ve günün sonunda hep pençeleri ağrıyordu.

Tsunami çalışma mağarasının önünde emirler yağdırı-yordu. Sunny ve Clay kanatlarını bükerek girişe oturdular. Dağın altında yaşadıkları yere açılan tek pencere olan, çatıdaki delikten aşağı doğru bir esinti geldi. Geceleri, güneş ışığı olmayınca, oda daha soğuk ve boş görünüyordu gö-züne. Clay yukarı doğru uzandı ve deliğin diğer tarafına inmiş karanlıktan gelen havayı kokladı. Yıldızlar gibi koktuğunu düşündü.

Duvarda duran meşalelerin arasında bir Pyrrhia haritası asılıydı. Tsunami ve Starflight, saklı mağaranın ner-de olduğunu bulmaya çalışarak haritaya bakmayı çok se-

viyorlardı. Bu ejderlerin onlardan gizlediği bir bilgiydi. Starflight, mağaranın Clouds Dağları'nın eteklerinde bir yerde olduğundan emindi. GökKanatlar yüksek yerlerde yaşamayı tercih ediyordu, bu yüzden aşağıdaki derin mağaralarda fark edilmeden her şey yaşanmış olabiliirdi.

Kuyruğunu ileri geri sallayan Sunny, "Bu tarih bilgileri çok karışık," diye homurdandı Clay'e. "Üç taraf da oturup savaşa son vermek için neden konuşmuyorlar?"

"Bu harika olurdu," dedi Clay. "Biz de tarih çalışmak zorunda kalmazdık."

Sunny kıkırdadı.

Ayaklarını hızla yere vuran Tsunami otoriter bir sesle, "Kesin şunu," dedi. "Fısıldaşmak yok! Beni dinleyin. Görev dağılımı yapıyorum."

Starflight, "Bu doğru bir çalışma şekli değil," dedi. Meşaleler arasında kalan karanlıkta GeceKanat pulları sayesinde neredeyse görünmez olmasına neden olmuştu. Pençeleriyle birkaç sayfayı aldı ve onları derleyip toplamaya başladı. "Belki de herkese ben okumalıyım."

Üst tarafındaki çıkıntıda oturan Glory, "Aylar adına! Bunu yapma da ne yaparsan yap," dedi. "Belki daha sonra. Uyumaya çalıştığımız zaman." Ön pençelerine yasladığı uzun burnunda parlayan zümrüt yeşilinden memnuniyet-sizliği anlaşıyordu. Yanardöner mavi pulları parlıyordu ve kuyruğu bu gece canlı mor renklerin bir karışımıydı.

Clay, eğer Glory olmasaydı hiçbirinin dünyada kaç tane renk olduğunu öğrenemeyeceğini düşünüyordu. Bu kadar

güzel ejderlerden oluşan bir kabilenin bulunduğu yağmur ormanında yaşamının nasıl bir duygu olduğunu düşündü.

“Sessiz olun,” diye azarladı Tsunami hepsini. “Açıkça görülüyor ki en iyi kraliçe ben olurdum, ama gerçek bir KumKanat olduğu için Sunny’yi kraliçe yapalım.” Sunny’nin yanına koştu ve onu mağaranın ortasına itti.

Glory, “Tam da öyle sayılmaz,” diye homurdandı.

Starflight “Hişt,” diye uyardı kuyruğunu ona doğru sallayarak. Ejderler, Sunny’nin neden normal bir KumKanat gibi görünmediği konusunda hiç konuşmazdı. Clay’in tahmini, yumurtasının kumdan çok erken alınmış olması yönündeydi. Belki de KumKanat yumurtalarının kuluçkadan çıkana kadar güneş ve çöl kumunun sıcaklığına ihtiyaçları vardı. Aksi takdirde yumurtadan yarı pişmiş çıkar ve komik görünümlü olurlardı. Gerçi, Clay’e kalsa Sunny gayet normal görünüyordu.

Tsunami, pençelerini mağara zeminine vurup arkadaşlarını incelemeye koyuldu. “Clay, leş yiyiciyi sen oynamak ister misin?”

Starflight, “Bu hiç adil değil,” diye karşı çıktı. “Clay, Sunny’nin neredeyse iki katı. Burada yazanlara göre gerçek bir leş yiyici Sunny’den küçük olmalı. Ayrıca, leş yiyicilerin pulları, kanatları ve kuyrukları yoktur. İki ayaklarının üzerinde yürürler. Dengelerini nasıl sağladıklarını bir türlü anlayamıyorum. Bahse girerim sürekli düşüyordurdur. Servetlerine en az ejderler kadar değer verdiklerini biliyor muydunuz? Yalnız gezen ejderlere saldırırlar ve...”

“AMAN TANRIM, BİLİYORUZ BUNLARI,” diye

tersledi onu Glory. “Onlar hakkında verilen harika dersler boyunca hepimiz buradaydık. Oraya gelip seni ısırmak zorunda bırakma beni, Starflight!”

Clay, “Gerçek bir leş yiyicinin karşısına çıkmasını çok isterdim!” dedi. “Kafasını koparırdım! Ve onu yerdim!” Ön pençeleriyle altında duran kayaya vurdu. “Bahse girerim Kestrel’in sürekli getirdiği tüy telek yumaklarından daha lezzetlidir.”

Sunny, “Zavallı, obur Clay,” diye takıldı ona.

Tsunami kanadıyla Clay’i dürterek, “Buradan kurtulduğumuz zaman bir leş yiyici yuvası bulup hepsini yiyeceğiz,” diye söz verdi.

Sunny ona göz kırptı. “Buradan kurtulduğumuz zaman mı?”

Tsunami ve Clay birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Sunny çok sevimli ve sadıktı ancak sır saklama konusunda berbattı.

Tsunami, “Yani, kehaneti yerine getirdikten sonra tabii ki,” dedi. “Clay, leş yiyici sen ol. Al, bu senin pençen olabilir.” Uzun kuyruğunu salladı ve dikitlerden birini parçaladı. Kaya parçaları mağara boyunca fırlayıp uçtular ve diğer ejderler eğildi.

Clay keskin bir kaya parçasını pençesiyle aldı ve Sunny’ye pis pis sırttı.

Sunny, gergin bir şekilde, “Canımı gerçekten yakmayacaksn,” dedi.

Tsunami, “Tabii ki yakmayacak,” dedi. “Sadece rol yapıyoruz. Geriye kalan herkes prenses olacak. Ben Burn

olacağım. Glory, Blister olabilir, Starflight da Blaze olacak.”

Starflight, “Geçen sefer de prenses olmak zorunda kalmıştım,” dedi. “Bu oyunu pek sevdiğimden emin değilim.” Starflight, gerindi ve kanatlarının altındaki gümüş pullar, geceleri gökyüzünü aydınlatan yıldızlar gibi parladı.

Tsunami, “Bu bir oyun değil, tarih...” dedi. “Başka arkadaşımız olsaydı, farklı rollerde oynardık ama bu hikâyede üç tane kum ejderi prensesi var ve sen de onlardan biri olmak zorundasın. Bu yüzden şikâyet etmeyi kes.”

Starflight omuzlarını silkti ve gölgeliğe doğru gitti. Ne zaman bir dövüş kazanamasa böyle yapardı.

Tsunami Glory’nin yanındaki çıkıntıya zıplayarak, “Pekâlâ, başlayalım,” dedi.

Sunny, Clay’e dikkatle baktı. “Tamam. Başlıyorum. La la la... Ben KumKanatlar’ın Oasis Kraliçesi. Çok önemli biriyim ve ııı, soyluyum ve böyle bir şeyler işte.”

Tsunami iç çekti. Glory ve Starflight gülümsediklerini gizlediler.

Sunny, “Asırlardır kraliçeyim ben,” diye devam etti. Mağarada kasıla kasıla yürüdü. “Kimse tahtıma göz dikemez! Gelmiş geçmiş en güçlü KumKanat kraliçesi benim!”

Tsunami bir yığın kayayı göstererek, “Servetini unutma,” diye homurdandı.

Sunny, “Ah, evet,” dedi. “Büyük ihtimalle servetim yüzünden böyle biriyim! Çok fazla servetim var çünkü ben çok önemli bir kraliçeyim!” Sunny, kayaları kendine doğru çekti ve pençeleriyle bir araya getirdi.

Clay, büyük bir kayanın arkasından çıkarak, “Biri *servet* mi dedi?” diye bağırdı. Sunny korkudan sıçradı.

“Hayır!” diye bağırdı Tsunami. “Sen korkmayacaksın! Kraliçe Oasis’sin sen. Kum ejderlerinin kocaman, kötü kraliçesi.”

Sunny, “E... Evet,” diye kekeledi. “Heyt! Bu küçük leş yiyici Kum Krallığı’nda ne arıyor? Küçük leş yiyicilerden korkmuyorum! Oraya gidip bir ısırıkta onu yiyeceğim!”

Glory öyle bir kıkırdamaya başladı ki yere yatıp kanatlarıyla yüzünü kapattı. Tsunami bile gülmek için kendini zor tutuyordu.

Clay elindeki dikiti salladı. “Cik cik cik!” diye bağırdı. “Ve diğer sinir bozucu leş yiyen sesleri çıkarıyorum! Görkemli bir ejderin servetini çalmaya geldim!”

Sunny dikleşerek, “Benim servetimi çalamazsın,” dedi. İlerledi, kanatlarını açtı ve kuyruğunu tehdit edercesine kaldırdı. Diğer KumKanatlar’daki zehirli iğne olmadan Sunny’nin kuyruğu büyük tehlike teşkil etmiyordu. Ama kimse buna dikkat çekmedi.

Clay, kayayı tutan pençesiyle saldırdı. Sunny kenara fırladı ve birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Birbirlerine vuruyormuş gibi yapıyorlardı. Clay’in en sevdiği an buydu. Sunny kraliçe gibi davranmayı bırakıp savaşmaya odaklandığı kısım... Onunla savaşmak eğlenceli oluyordu. Küçük bedeni sayesinde Clay’in saldırılarından kolayca kaçıyor, korunma hareketlerinin açığını bulabiliyordu.

Ancak hikâyeye göre sonunda Kraliçe Oasis kaybetmek zorundaydı. Clay, Sunny’yi mağaranın duvarına doğru sü-

rükledi, sahte pençesini boynuna ve kanadına indirip kalbine saplamış gibi yaptı.

Sunny, “Aaaaah!” diye bağırdı. “Olamaz! Bir kraliçe küçük bir leş yiyiciye mağlup oluyor! Krallık dağılacak! Ah, servetim... Canım servetim!” Sunny, yere düştü ve kanatlarının cansız bir şekilde iki yanına düşmesine izin verdi.

“Ha ha ha!” diye güldü Clay. “Ve cik cik! Servet benim oldu!” Bütün kayaları topladı ve kuyruğunu gururla sallayarak odayı turlamaya başladı.

Tsunami olduğu yerden sıçrayarak, “Sıra bizde,” dedi. Aceleyle Sunny’nin yanına geldi, pençelerini tuttu ve acı bir çığlık attı. “Hayır, olamaz! Annemiz öldü ve serveti çalındı. Ama en kötüsü de şu: Onu öldüren bizlerden biri değildi. Şimdi kim kraliçe olacak?”

Glory, “Ben ona meydan okumak üzereydim,” diye bağırp kanatlarını dramatik bir şekilde çırpı. “Taht için onunla ölümüne savaşırdım. Kraliçe *ben* olmalıyım!”

Tsunami, “Hayır *ben* olmalıyım!” deyip ısrar etti. “En yaşlı ve büyüğünüz benim. Ona ilk meydan okuyan ben olurum!”

İkisi de karanlıkta saklanan Starflight’a baktılar. Siyah ejder sanki daha da görünmez olmaya çalışıyordu.

Tsunami, “Haydi, Starflight,” dedi. “Tembel bir...” Tam, “YağmurKanat olma,” diyecekti ki kendini tuttu. Öğretmenler hep bu tür şeyler söylerdi: “Eğer çalışmazsanız, bir YağmurKanat gibi olursunuz.”; “Sorun ne? Biri beynini bir YağmurKanat’ın beyniyle mi değiştirdi?”;

“Hâlâ uyuyor musun? Duyan da YağmurKanat olduğunu sanacak.” Sonuncusu genellikle Clay için söylenirdi.

Fakat bütün ejderler ne kadar umursamıyormuş gibi görünse de Glory’nin bundan nefret ettiğini bilirlerdi. Ayrıca bu gerçekten haksızlıktı. Tanıdıkları tek YağmurKanat Glory idi ve o herkesten daha çok çalışırdı.

Tsunami, Glory’ye şöyle bir bakarak, “İı... Ejder olma,” diye bitirdi, Glory’ye kaçamak bir bakış atarak. “Starflight, buraya gel.”

GeceKanat, ayaklarını sürüyerek yürüdü ve gözlerini sımsıkı kapatmış olan Sunny’ye baktı. “Aman Tanrım, aman Tanrım,” dedi. “O hâlde, kraliçe ben olmalıyım. En genç prenses olduğum için tahtta en uzun süre ben kalırım. Bu KumKanatlar için çok iyi olur. Ayrıca...” Starflight durup derin bir iç çekti. “Ayrıca, en güzeliniz benim.”

Sunny kıkırdadı. Tsunami sabit durması için onu dürttü. Clay kayadan servetini bir yığın yaptı ve üzerine oturdu.

Glory, “İkinizi de derhâl öldürmeliyim,” diye gürledi.

Tsunami, “Hangi orduyla öldüreceksin?” diye alay etti.

Glory boynunu esnetti ve dişlerini gösterdi. “Bu harika bir fikir. Gidip bir ordu kuracağım. DenizKanatlar ve ÇamurKanatları kendi tarafıma çekeceğim. O zaman savaşı kimin kazanacağını görürüz.”

Tsunami, “Müttefikleri olan yalnız sen değilsin,” dedi. “Ben de GökKanatlar’ı kendi tarafıma alırım. Ve ÇamurKanatları... O zaman bu savaşı kimin kazanacağını görürüz!”

Bir duraksama oldu. İkisi de tekrar Starflight'a baktı.

"Ah, evet," dedi. "Sen öyle yap, ben de BuzKanat ordusuyla müttefik olurum. Bu arada, KumKanatlar'ın çoğu kraliçelerinin ben olmamı istiyor."

Gözlerini açan Sunny, "Öyle mi?" dedi. "Kim diyor?"

Pençesiyle onu dürten Tsunami, "Konuşma," dedi. "Sen ölüsün."

Starflight, "Bunun hakkında yazılmış pek çok şey var," diye açıkladı. "Blaze kabilesi içinde çok popüler."

Sunny, "Peki, neden kraliçe olamıyor?" diye sordu. "Eğer istedikleri oysa..."

Glory onun sözünü kesti. "Çünkü Burn daha büyük ve ürkütücü. Pençe pençeye yapılan bir savaşta Blaze'i bir böcek gibi ezer. Ama Blister ikisinin toplamından bile daha zeki. Burn'ü bir düelloda öldüremeyeceğini biliyordu. Diğer bütün kabileleri dâhil edip KumKanatların taht kavgasını bir dünya savaşına çevirmek de onun fikriydi. Büyük ihtimalle diğer ikisinin birbirini öldürmesini bekliyor."

Sunny, "Peki, biz hangisinin kraliçe olmasını istiyoruz?" diye sordu. "Seçme hakkımız olacak, değil mi? Kehaneti gerçekleştirdiğimiz zaman..."

Starflight hüzünlü bir şekilde, "Hiçbiri," dedi. "Blaze'in beyinsiz bir koyun kadar akı var. Blister, büyük ihtimalle, bir şekilde bütün kabilelerin kraliçesi olmaya çalışıyor ve eğer Burn kazanırsa büyük olasılıkla sırf eğlence olsun diye savaş devam ettirecek. Hepsi çok kötü. Sanırım Barış Pençeleri'nin kararını bekleyeceğiz."

Tsunami, "Barış Pençeleri'nin seçme hakkı yok," diye

çıkıştı. Boynunu saran tüyler yanıyormuş gibi turuncu bir renk aldı “Sadece bizi kontrol ettiklerini *sanıyorlar*.”

Starflight, “Yine de onları bir dinleyebiliriz,” dedi. “Pyrrhia ve bizim için en iyi çözümü istiyorlar.”

Glory, “Senin için söylemesi kolay,” diye patladı. “Seni evinden çalmadılar. GeceKanatlar senin yumurtanı vermeye can atıyordu, değil mi?” Starflight sanki Glory onu yakmış gibi geri çekildi.

Kaya yığınının üstünde oturan Clay, “Çok sıkıcı!” diye bağırdı. “Birbirinizle kavga etmeyi kesin artık! Gelin ve bu hazine için benimle savaşın!”

Glory’ye sırtını dönen Starflight, ‘sınıf lideri’ ses tonuyla, “Leş yiyicinin kum ejderlerinin hazinesiyle ne yaptığını kimse bilmiyor,” dedi. “Ayrıca, Lazulite Ejderini, altın KumKanat asasını ve yüzyıllardır KumKanat hazinesinde olan Akik Göz’ü de çaldı.”

Clay ayağını yere vurdu. Starflight’ın çektiği nutuklar pullarını kaşındırıyordu. “Sadece biriyle savaşmak istiyorum!” dedi. Tercihen sinirlenip vahşi yanını ortaya çıkar-sın diye onu dövmeyecek biri...

Clay sanki düşünerek onu çağır-mış gibi Kestrel birden mağaranın girişinde belirdi.

“Burada neler oluyor?” Kestrel’in gür sesi beş ejderin de dikkatlerini ona vermesini sağladı. Sunny, ayağa kalkmaya çalışırken kaydı ve Starflight onu yakalamak için ileriye doğru sıçradı.

Büyük kızıl GökKanat paldır küldür mağaraya girdi, hepsine kızgın bakışlar atıyordu. “Çalışıyormuş gibi görünmüyorsunuz,” diye gürledi.

Sunny, “Ç-ç-çok üzgünüz,” diye kekeledi.

“Hayır, değiliz.” Tsunami KumKanat’a ters ters baktı. “Çalışıyorduk. Savaşı çıkaran, KumKanat Kraliçesi’nin ölümünü oynuyorduk.”

“Yani rol yapıyordunuz,” diye gürlledi Kestrel. “Oyun oynama yaşıınız çoktan geçti.”

“Oyun oynama yaşıımız ne zamandı ki?” diye söylendi Glory.

Tsunami, “Oyun oynamıyorduk,” dedi. “Yaptığımız, tarihi farklı bir yoldan öğrenmeye çalışmaktı. Bunun nesi yanlış?”

Kestrel, “Şimdi de cevap veriyorsun,” dedi. Tsunami’nin başı derde girdiği zamanlarda hep yaptığı gibi bilmiş bilmiş baktı. “Bu demek oluyor ki bu gece sana nehirde uyumak yasak.” Tsunami somurttu. Kestrel, tek pençesiyle girişteki parşömen tomarına vurdu. “Siz de DenizKanat’ın yaptığı hatadan ders çıkarın ve doğru dü-rüst çalışın.”

Tam Kestrel dönüp gidecekti ki Clay konuştu. “Bu adil değil.” Kalbi güm güm atıyordu. “Hepimiz aynı şeyi yapı-yorduk. Hepimiz cezalandırılmamız.” Glory başını hayır anlamında salladı ama yanında duran Sunny, başıyla Clay’i onayladı.

Kestrel, Clay’e dik dik bakıyordu. “Probleme kimin ne-den olduğunu kim olduğunu biliyorum. Elebaşının kafasını koparırsan, problem kendiliğinden çözülür.”

“Tsunami’nin kafasını mı koparacaksın?” diye cıyıkladı Sunny.

Glory iç çekti. “Bu bir metafor, kuş beyinli.”

Kestrel, “Şimdi doğru yatağa!” dedi. Arkasını döndü ve mağaradan çıktı. Çıkarken de Starflight’ın özenle bir araya getirdiği parşömenleri kuyruğuyla devirdi.

Clay, Tsunami’nin koyu mavi omzuna burnuyla hafifçe dokundu. “Kusura bakma. Elimizden geleni yaptık.”

Kanadıyla ona dokunan Tsunami, “Biliyorum, teşekkürler,” dedi. “Hey Sunny, şu parşömenleri uyuduğumuz mağaraya geri götürebilir misin?”

Altın renkli küçük ejderin gözleri parladı. “Götürürüm tabii ki!” Girişe doğru koşturdu, dağılmış parşömenleri ön pençeleriyle topladı ve mağaradan hızla çıktı.

Sunny gider gitmez, “Buna dayanamıyorum artık,” dedi Tsunami. “Buradan hemen kurtulmalıyız.”

Clay, Glory ve Starflight’a baktı. Pek de şaşırmışa benzemiyorlardı. “Onlarla daha önce konuştun mu?”

“Tabii ki,” dedi Tsunami. “Kaçış planı için onların yardımına ihtiyacım vardı.” Clay, kaçış planı için *kendisinden* yardım istemediğini fark etti. Onu seven ejderler bile işe yaramadığını düşünüyorlardı.

Starflight, “Hazır olduğumuzdan emin değilim,” dedi. Alnı kırıştı. “Daha öğrenmediğimiz çok şey var.”

“Öğretmenler böyle düşünmemizi istiyor!” Tsunami, rahatlamak için kendini baştan aşağı titretirken mavi pulları sallandı. “Bu iğrenç mağaralardan çıkıp dışarıda ne olduğunu görene kadar bunu bilemeyiz.”

“Peki ya kehanet?” diye sordu Clay. “İki yıl daha beklememiz gerekmiyor mu?”

Glory, “Niye bekleyelim ki?” dedi. “Tsunami’ye katılıyorum. Kader ne olursa olsun bizim kaderimiz, değil mi? Ne yaparsak yapalım bu doğru olmalı. Dünyayı nasıl kurtaracağımızı bize söyleyen, eski kafalı ejderlere ihtiyacımız yok. Onlar kehanette yer almıyor.”

Mağaranın karanlık girişine bakan Starflight, “Sunny’ye ne zaman söyleyeceğiz?” diye sordu.

Tsunami, “Son ana kadar söylemeyeceğiz,” dedi. “Biliyorsun, sır saklayamıyor. Starflight, ona hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver.”

“Söz. Bir şey söylemeyeceğim,” dedi. “Bu fıkirden pek hoşlanmayacak ama... Burada her şeyin mükemmel olduğunu düşünüyor.”

“Tabii ki öyle düşünür,” dedi Tsunami. Sözde barışı biz sağlayacağız ama bizi adam yerine koymuyorlar ve bu onun umurunda bile değil.”

Starflight, “Hayır, umurunda,” diye Sunny’yi savundu. “Sadece bu konuda mızımızlanmıyor.”

Glory ofladı.

Tsunami seri bir hareketle Starflight’a döndü. Burnundan soluyordu. “Bunu yüzüme söyle.”

“Yüzüne söylüyorum *zaten*,” dedi. “Ah, yoksa kıcına mı söylüyordum? İkisi birbirine çok benziyor.” Tam Tsunami ona dişlerini gösteriyordu ki Starflight, Clay’in arkasına saklandı.

Clay, Tsunami ve Starflight’ın arasına girerek, “Hey, kesin şunu. Küçük Kestreller gibi birbirinize diş göstermeyi bırakın,” dedi. “Burada kimse mutlu değil. Sunny

bu duruma farklı yaklaşıyor, hepsi bu. Verdiğimiz kararı unutmayın. Birbirimize destek olmamız lazım, yoksa işler daha da kötüye gider, değil mi?”

Starflight, homurdanarak kanatlarını büktü.

“Clay doğru söylüyor,” dedi Glory. “En son isteyeceğimiz şey Kestrel, Webs ya da Dune gibi olmak.”

Tsunami bir süre daha burnundan solumaya devam etti ama sonra kendine geldi. “Tamam, pekâlâ. Denerim. Ama burası beni çıldırtıyor,” dedi. Yüzündeki öfke Clay’i korkutmuştu. Ona mani olmaya çalışan ejder olmak istemezdi.

Her birinin gözüne bakan Tsunami, “Bir plan yapar yapmaz uyguluyoruz,” dedi. “Bizi artık bulamadıklarında, kaderimizle oynayabilecekler mi, görelim.”

O anda merkez mağaradan müthiş bir gürültü geldi. Clay, önce girişteki büyük kayanın hareket ettiğini duydu, sonra da ağır ağır yaklaşan ayak seslerini dinledi. Ayak sesleri ıslak bir şey zeminde geziniyormuş gibi duyuluyordu; gelenin Webs olduğunu anladı.

Tsunami, “Bir şeyler oluyor,” dedi. Hemen kapıya koştu. Kulaklarını dikti. Sırtındaki dikenler kalktı. “Haydi gelin, onları dinlemeliyiz.”

Starflight yavaşça kanatlarını açtı, tüm bunlarla uğraşamayacak kadar olgunmuş gibi görünmek istiyordu. “Emim, sabaha ne olduğunu öğreniriz.”

“Sabaha kadar beklemek istemiyorum.” Tsunami etrafında döndü, kuyruğuyla Starflight’ın karnına hafifçe vurdu ve Starflight homurdanarak geriye yaslandı. “Korkak olmayın! Haydi, gidelim!” Tsunami, hızla mağaradan dışarı çıktı.

Clay, kaslarının ağrısından yüzünü buruşturdu. Tsunami ve Glory’yi merkez mağaraya kadar takip etti. Glory’nin pulları, mağaranın gri ve siyah renklerdeki benekli kayalarına uyum sağlamaya başlamıştı bile. Kısa bir süre içinde onu görmek neredeyse imkânsız olacaktı.

Starflight da ona katıldı ve birlikte büyük ejder mağarasına açılan tünele doğru koşturdular. Karanlıkta hemen gözden kayboldular. Renkleri onları gizlediği için istedikleri kadar yaklaşıp dinleyebileceklerdi.

Ama Clay ve Tsunami'nin her şeyi duyabilmek için daha iyi bir fikirleri vardı. Tabii, eğer acele ederlerse bunu uygulayabileceklerdi. Tsunami çoktan mağaranın diğer tarafındaki nehre doğru harekete geçmişti.

Clay sessizce, "Peki, Sunny ne olacak?" diye sordu. Küçük KumKanat'ın uyku mağarasında gezinip, parşömenleri yerleştirdiğini duyabiliyordu.

Tsunami, "Daha sonra ona söyleyecek bir şeyler buluruz," dedi.

Clay, casusluk oyunlarından bir tek Sunny'nin haberi olmamasına üzüldü; ama onunla sırlarını paylaşmamaları gerektiğini yıllar önce öğrenmişlerdi. Sunny, yavru ejderlerin topladığı kayaları Dune'a bilerek söylememişti. Planları, hâlâ içinden geçebilecek kadar küçük oldukları sırada tepedeki deliğe ulaşan, kayadan bir kule yapmaktı. Bunu Tsunami önermişti; yalnızca delikten başlarını çıkarıp çevrede ne var ne yok, bakacaklardı. Ama bir gün Sunny, Dune'un yanında boş bulunmuştu ve ertesi gün bütün kayalar sakladıkları yerden alınmıştı. Böylece plan suya düşmüştü; tabii Sunny'nin, diğer sırları hakkında bir şeyler öğrenme şansı da...

Ses çıkarmadan nehre giren Tsunami gözden kaybolmuştu. Akıntıya karşı yüzerken koyu mavi pullarının altındaki soluk yeşil noktalar parlıyordu. Clay, karanlık-

ta Tsunami gibi görebiliyor olmayı dileyerek arkasından nehre daldı. Tsunami, en azından kuyruğundaki karanlıkta parlayan şeridi aktif hâle getirmişti. Böylece Clay, onu takip edebildi.

ÇamurKanatlar, DenizKanatlar gibi su altında nefes alamıyordu; ama nefeslerini bir saatten fazla tutabiliyorlardı. Böylece yavru ejderler ne zaman gardiyanları gözetlemek isteseler, Clay ve Tsunami nehri kullanarak diğerlerinden daha yakına gidebiliyordu.

Clay, mağara duvarlarının altında kalan boşluktan geçerken Tsunami'ye yetişti. Ne zaman bu küçük boşluktan geçse gerilirdi. Keşke akşam yemeğinde fazladan bir inek daha yemeseydi.

Boşluktan geçerken kayaları pençeleriyle tırmalayıp kendini yukarı çekmeye çalıştı. Vücudunun orta kısmı sıkıştığında kısa süreli bir korku yaşadı. Acaba burada boğulup kalacak mıydı? Fazladan yediği bir inek yüzünden kehanet bozulur muydu?

Kendini daha güçlü çekti ve kabarcıklar çıkararak boşluktan geçti. Böylece Tsunami'yi takibe devam edebildi.

Gardiyanların mağarasına sessizce girerken Tsunami'nin kuyruğundaki parlak şerit yeniden karardı. Bazen nehrin kenarında uyuyan Webs dışında üç ejderden hiçbiri nehre dikkat etmiyordu. İki çift ejder kulağının suyun dışında durup onları dinleyebileceği asla akıllarına gelmezdi.

Tsunami odanın diğer tarafına doğru yüzerken Clay girişin yakınlarında bir yerde durdu. Böylece gardiyan ej-

derler nerede konuşuyor olursa olsun, en azından biri konuştuklarını duyabilecekti.

Ancak bu gece, Clay, dış taraftaki geçiş yolunda duran Glory ve Starflight da dâhil herkesin, her şeyi duyacağını emindi. Kestrel'in bağırarak konuşmasına bakılırsa, dağların tepesindeki GökKanatlar bile onu duyabilirdi.

"Buraya mı geliyor? Hiç haber vermeden? Altı yıl sonra birden merak mı etmeye başlamış?" Kestrel, burnundan ateş püskürttü ve yakınlarındaki kaya kolonu paramparça etti.

Webs, "Belki de ejderlerin savaşı durdurabileceğinden emin olmak istiyordur," dedi.

Dune kakhaha attı. "Bu ejderler mi? Eğer öyleyse hayal kırıklığına uğrayacak." Büyük bir kayanın üzerine uzandı. Ezilmiş ön ayağını uzattı ve yaralı kanadını ateşe doğru açtı. Bu kocaman KumKanat ejderi, yaraları ya da ayağını nasıl kaybettiği hakkında hiç konuşmazdı. Ama ejderler, o ne zaman savaş hakkında konuşsa sesindeki öfkeden yaraların savaşla bir ilgisi olduğunu anlardı.

Savaş konusundaki öfkesi, Barış Pençeleri'ne duyduğu sadakati de açıklıyordu. Yerin altında ejderleri gözetme görevi, büyük ihtimalle, uçamadığı için ona verilmişti. Tsunami her zaman, kesinlikle uysal ve anaç karakteri için seçilmediğini söylerdi.

Webs, "Elimizden gelenin en iyisini yaptık," dedi. "Bu yavru ejderleri kehanet seçti, biz değil."

Kestrel, "O gün ne olduğu hakkında bir bilgisi var mı?" diye sordu. "Kırılan yumurtadan ve YağmurKanat'tan haberi var mı? Ya da KumKanat'ın eksikliklerinden..."

Clay ırkıldı. Zavallı Sunny. İri vücudunu suyun altında tutarak daha da yakınlaştı. Suyun altından ateşin etrafında toplanmış üç büyük ejderin siluetlerini görebiliyordu.

Webs kanatlarını çırpı. “Ne bildiğini ya da niye umursadığını bilmiyorum. Mesajda sadece ‘Morrowseer geliyor,” yazıyordu. Yarın onu karşılamam ve buraya getirmem gerekiyor.”

Morrowseer. Bu, kulağa tanıdık geliyordu. Clay hafızasını yokladı. Tarih dersinden aklında kalmış bir ejder miydi? Kabile liderlerinden biri olabilir miydi? Hayır, olamazdı; bütün kabileler kraliçeler tarafından yönetiliyordu.

Dune, “Sunny konusunda endişelenmiyorum,” dedi. “Kehanetin yönergelerini uyguladık. Onun böyle olması bizim hatamız değil. Ama YağmurKanat konusu hiç hoşuna gitmeyecektir.”

Kestrel, “Benim de hoşuma gitmiyor. Hiçbir zaman gitmedi,” diye homurdandı.

Webs, “Glory o kadar da kötü değil,” diye onu savundu. “Sandığımızdan daha zeki...”

Dune, “Onu gözünde çok büyütüyorsun çünkü onu buraya sen getirdin,” dedi. “Tıpkı kabilesinin geri kalanı gibi o da tembel ve işe yaramaz.”

“Ve bir GökKanat değil,” diye araya girdi Kestrel. “Bir GökKanat’a sahip olmamız gerekiyor.”

Clay, Glory’nin tüm bunları duymamış olmasını diledi. Gardiyanlar onun hakkında hissettiklerini hiç saklamamışlardı ve Glory de hiç umursuyormuş gibi davranıyordu. Yine de, Clay, onun herhangi bir GökKanat kadar önemli ve zeki olduğunu düşündüğünü ona söyleyebilmeyi diledi.

Webb, "Morrowseer'in gelip onları göreceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Starflight'ın yumurtasını düşürdükten sonra onu bir daha göreceğimi sanmıyordum. GeceKanatlar'ın savaşla bir alakaları yok."

Demek o bir GeceKanat. Bu demek oluyor ki süper güçlere sahip ve gizemli ve kibirli biri. Clay'in GeceKanatlar hakkında bütün hatırlayabildiği bunlardı. Starflight'tan bu konuda bir nutuk dinleyebilmeyi diledi. GeceKanatlar'ın destanlara konu olan muhteşemlikleri siyah ejderin en sevdiği konuydu.

Kestrel, "Barış Pençeleri onun ne istediğini söyledi mi?" diye sordu.

Webb, "Eh, bu onun kehaneti," dedi. "Sanırım kehanetin gerçekleşeceğinden emin olmak istiyor."

Morrowseer... Clay'in vücudunu bir sarsıntı kapladı. Dikkat etmediği zamanlarda Dune, ona iğneli kuyruğunu salladığında hissettiği gibi bir sarsıntı...

Morrowseer, on yıl önce ejderlerle ilgili kehanette bulunan GeceKanat'tı. Tarih derslerinde onun hakkında bir şeyler öğrenmişlerdi, ama bu Clay'in hatırlayamadığı onlarca bilgidir biriydi. Kehanette bulunan ejder, hiçbir zaman kehanette yer alanlar kadar önemli görünmemişti gözüne: Kendisi ve diğer dört ejder.

Ama belki de Morrowseer, Clay'in düşündüğünden çok daha önemliydi. Neticede, onları görmeye geliyordu. Belki de onları alıp dış dünyaya çıkaracak, kehaneti gerçekleştirmelerine yardımcı olacaktı. Belki de kaçmalarına gerek kalmayacaktı.

Belki de her şey değişmek üzereydi.

4

Clay, GeceKanatlar hakkındaki efsanelere hiç inanmamıştı. Akıl okuyan gizemli ejderler mi? Kimsenin bula-
madığı gizli bir krallık mı? Geleceği görebilen gizemli bir
kraliçe... Dünyayı değiştiren kehaneti gerçekleştirmek
için durup dururken ortaya çıkmaları... Bunların hepsi bir
peri masalı gibiydi. Ancak dünyanın ejderler yerine leş yi-
yiciler tarafından yönetildiği bir masal kadar inandırıcıydı.

Ayrıca, Clay, Starflight'ı tanıyordu ve Starflight'ın sinir
bozucu, çenesi düşük, zeki ve çok ciddi olmak gibi pek çok
özellığı vardı. Ama sihirli güçleri yoktu ve hiçbir zaman da
korkutucu olmamıştı.

Ancak ertesi akşam dipsiz bir kuyu kadar siyah, başı ne-
redeyse tavana sürtecek kadar uzun boylu bir ejder giriş
tüneline ortaya çıktığında, Clay GeceKanatlar hakkında
duyduğu bütün rivayetlerin bir bir yeniden aklına girdi-
ğini hissetti.

Morrowseer, Kestrel'den çok daha iriydi ve beş kat
daha korkutucuydu. Yarasa kanatlarına benzeyen sivri ka-
natlarını açtı ve önünde sıraya girmiş olan yavru ejderlere
baktı. Tıpkı Starflight gibi kanatlarının altında yıldızlara

benzeyen gümüş pulları vardı, ama onun pullarının parıltısı daha uzaktan görülebiliyordu ve donuk bir renk yayıyorlardı.

Hepsinin kafasını bir ısırıkta koparabilecekmiş gibi duruyordu. Ayrıca, beş yavru ejderden şimdiden nefret etmiş gibi görünüyordu. Clay, bunu hiç beklememişti. Şimdiden bir ejderi hayal kırıklığına mı uğratacak durumda mıydılar?

Belki de Morrowseer onların akıllarını okuyordu ve kehanetin kafalarını nasıl karıştırdığını biliyordu. Ya da geleceği görebiliyordu ve tek gördüğü başarısızlık, başarısızlık ve daha çok başarısızlıktı. Belki de Morrowseer, Clay'in ortaya çıkaramadığı canavar yanını ve onu ortaya çıkarmayacak kadar zayıf olduğunu görüyordu. Kehanetin bu yüzden gerçekleşmeyeceğini düşünüyor olabilir miydi?

Clay, yanında duran Sunny'nin titrediğini hissedebiliyordu. KumKanat pençelerini yere geçirmişti ve başını dimdik tutuyordu ama korkudan titremesi, ona değen kanat uçlarından Clay'e geçiyordu. Büyük GeceKanat onları incelerken o da aynı şeyi hissediyordu. Olduğu yerde taş kesmiş ve devasa GeceKanat onları izlerken pulları tek tek soyuluyormuş gibiydi.

Diğer yanında, Starflight, Clay'in hiç görmediği kadar sabit duruyordu; Clay'in onun da korktuğunu buradan anladı. Starflight ne zaman korksa hep donup kalırdı. Hareket etmeyince gözden kaybolacağını ve tehlikenin, ona uğramadan geçeceğini düşünüyordu sanki.

Clay, Glory'yi göremiyordu, bunun için gözlerini ko-

caman GeceKanat'tan ayırması gerekirdi. Ama Morrowseer'ın onu gördüğü anı fark edebilmişti. Büyük siyah ejder, yavru YağmurKanat ejderine onu küçümseyerek baktı. Burnunu kıvrımasından iğrendiği anlaşılıyordu. Siyah çatal diliyle dişlerini yaladı.

Clay, kanatlarının mağara kadar geniş olmasını diledi. Böylece arkadaşlarını Morrowseer'dan saklayabilirdi. Pençelerinin de dikitler kadar büyük ve kaya kadar sivri olmasını diledi. Cesur olacak kadar büyük ve büyük olacak kadar cesur olabilmeyi diledi. O ana kadar hiçbir şeyi, arkadaşlarını bu uzun boylu, öfkeli, onları küçümseyen ve çok tehlikeli ejderden korumak kadar çok istememişti.

Bunları düşünürken Morrowseer'ın aklını okumuyor olmasını diledi. *İnekleri düşün. İnekleri düşün. Leziz şişman inekleri düşün.*

Morrowseer, Kestrel'e bakmak için yavaşça kafasını çevirdi. Büyük pençelerinden birini kaldırdı ve Glory'yi gösterdi.

"Bu da ne?" diye sordu. Sesi savaş anında yirmi ejderi öldürmeye yetecek kadar zehirliydi.

Starflight bir adım geriledi. Clay Glory'yi gördü. Uzun kuyruğunu pençelerinin üzerine koymuş oturuyordu. Gölet mavisi renklerindeki pullarını, birbirini kovalayan menekşe ve altın renginde çizgiler sarıyordu. Clay, onun durumdan hoşnutsuz olduğunu, tüylü kulaklarının çevresindeki alev renginden anlayabildi. Sakin görünmek için mücadele ediyordu. Glory, hissettiklerini belli etmeyen gözlerle Morrowseer'a baktı. Yüzü bir duvar kadar ifade-sizdi.

Kestrel, “Bir kaza oldu,” dedi kendini savunurcasına. Clay, daha önce onun delice konuşmadığını hiç duymamıştı. “GökKanat yumurtasını kaybettik. Bu yüzden başka bir yerden, başka bir tane...”

Morrowseer, “YağmurKanatlardan mı?” diye kesti sözünü kesti, ses tonu aşağılayıcıydı.

Kestrel, kuyruğuyla Webs’i göstererek, “Bu onun fikriydi,” diye hırladı. “Yumurtayı buraya o getirdi!”

Webs, “En azından beş ejderimiz var,” dedi. “Önemli olan bu.”

Morrowseer’in uzun siyah burnu Glory’ye döndü. Ardından, gözlerini, küçük bir çığlık atan ve olduğu yerde iyice küçülen Sunny’ye çevirdi. “Daha çok dört buçuk ejderimiz var gibi,” dedi. “KumKanat olan sen misin? Yemek yemiyor musun? Neyin var?”

Sunny, cevap verene kadar uzun ve ürkütücü bir sessizlik oldu.

“Yiyor,” diye ağzından kaçırdı Tsunami. “Herkes gibi yiyor.”

Starflight araya girdi. “Küçük olması onun suçu değil.” Clay, buna çok şaşırdı.

Clay, “O iyi bir savaşçı,” dedi. “Glory de öyle.”

“Kesin konuşmayı,” dedi Morrowseer ve ortalığa bir sessizlik çöktü. Keskin, tehditkâr bakışları Clay’in üzerindeydi.

İNEKLERİ DÜŞÜN. İNEKLERİ DÜŞÜN. İNEKLERİ DÜŞÜN...

Büyük GeceKanat, üç gardiyan ejdere döndü. “Burada bir şeyler yanlış gidiyor.”

“Evet!” Tsunami tekrar araya girdi. “Yanlış giden şeyler var ve sana ne olduğunu söyleyebilirim. Bize esir muamelesi yapıyorlar! Bu mağaraların dışına hiç çıkmadık. Bir kere bile! Kurtarmamız beklenen bu dünya hakkında her şeyi kitaplardan öğrendik. Dünyanın en önemli ejderleri olmamız bekleniyor ama şu üçü bize kör sürüngenlerimiz gibi davranıyor!”

Clay, duyduklarına inanamıyordu. Morrowseer’dan o da korkmuyor muydu?

Dune, “Dilini tutmayı öğren, Tsunami,” diye çıkıştı.

“Öğrenmeyeceğim,” diye karşılık verdi Tsunami. Morrowseer’a, “Lütfen bizi buradan çıkarın,” dedi. “Bizi yanınızda götürün.”

Lütfen GÖTÜRMEYİN, diye düşündü Clay. *Yani, inekleri düşün, inekleri düşün...* GeceKanat’ı gördükten sonra burada tutsak kalmayı, kaderlerini onun pençelerine bırakmaya tercih ediyordu.

Kestrel, “Nankör sürüngen!” diye gürledi.

Birdenbire Morrowseer, Tsunami’ye saldırdı. Boyunu hedef alan dişleri parlak bir şimşek gibi çaktı. *Tıpkı geçen üzerine çökmesi gibi*, diye düşündü Clay ve sonra kendisinin de hareket ettiğini fark etti. Ne yaptığını anlayana kadar GeceKanat’ın geniş sırtına atlamıştı bile.

Pençeleri hareket eden siyah pulların arasındaki küçük boşluklara tutunmaya çalışıyordu. Dengesini sağlamaya çalışırken kuyruğunu salladı, kuyruğunun sivri ucunun Morrowseer’ın kanatlarına sürttüğünü hissedebiliyordu. Altında Tsunami’nin yuvarlandığını ve karşı koymak için

döndüğünü gördü. Mavi pençeleri Morrowseer'ın burnunu ve karnını yardı.

Clay, telaş içinde savaş antrenmanını hatırlamaya çalıştı. Büyük ejderin sırtına iyice yapışırken, karnına batan sırt dikenlerini hissetmemeye çalışıyordu. Sonunda boynunu yılan gibi uzattı ve ısırabildiği kadar sert ısırdı.

AHH. Çenesi inanılmaz acımişti. Geri çekildi. Simsiyah pulların arasından zayıf bir nokta bulmak imkânsızdı.

Morrowseer, Tsunami'nin üzerinden kalktı ve vücudunu çılginca salladı. Clay, dengesini kaybetti ve havaya fırladı. Çok sert bir şekilde yere düştü ve nehre kadar yerde sürüklendi.

Ayağa kalktığında Tsunami ve Morrowseer'ın dövüş pozisyonunda, karşı karşıya durduklarını gördü. Morrowseer, genzinden derin bir ses çıkardı. Bir adım geri attı ve kuyruğunu salladı.

Morrowseer'ın kuyruğuna tutunan Sunny, kuyruğun ucundaki hassas noktaya sert bir şekilde dişlerini geçirdi. Clay, hangi kabilede olursa olsun her ejderde olan bu noktayı hatırlamış olmayı diledi.

Morrowseer, "Hah," diye gürlledi. "Sürpriz oldu." Ön pençeleriyle sanki minicik, kan emici bir böcekmiş gibi Sunny'i tutup yere bıraktı.

Tsunami'yi gösteren Morrowseer, "Bu işimi görür," dedi. Morrowseer, korudukları ejderlere saldırırken gardiyanlardan hiçbiri harekete geçmemişti.

Glory de etmemişti.

Starflight da...

Clay, mükemmel bir şekilde bir dikiti taklit eden GeceKanat arkadaşının yanında durdu. Starflight başını eğerek, Clay'in bakışlarından kaçınmaya çalıştı.

"Ve bu da işimi görür." Morrowseer, başını Clay'e doğru olumlu anlamda salladı. Kestrel homurdandı.

GeceKanat onu onaylamış mıydı? Clay'in kafası karıştı. Clay'in saldırısı hiç işe yaramamış gibiydi. Gerçek bir savaşta bir yararı olmazdı. Clay, arkadaşını koruduğunda bile, görünüşe göre içindeki canavarı dışarı çıkaracak kadar sinirlenememişti. Morrowseer, herkes Clay'in onları nasıl hayal kırıklığına uğratacağını düşünürken duymamış mıydı?

"Bu ejder..." derken Morrowseer, Sunny'yi inceledi. Gözlerini zararsız kuyruğundan, tuhaf bir şekilde altın rengi olan pullarına, oradan da yosun yeşili gözlerine çevirdi. "İşimi görür mü, bakacağız."

Dune, "Kehanete uyduk," diye ısrar etti. "Kuluçkadaki yumurtaların arasında değildi. Yumurtası çölde gömülmüş bir şekilde tek başına duruyordu. Tıpkı kehanetteki gibi."

Gardiyanlar, yavru ejderlerin yumurtalarını nereden aldıkları hakkında hiç konuşmamışlardı. Sunny, umutla Dune'a baktı ama Morrowseer koyu gözlerini ona diktiği için sesini çıkarmadı.

Morrowseer, "Sana gelince," dedi Starflight'a. "GeceKanat güçlerini, DenizKanat'a zarar vermeyeceğimi anlamak için kullandığını varsayıyorum. Belki bugün geleceğimi bile görmüştün. Şüphesiz, seni diğer mağaraya götürüp özel bir görüşme yapacağımı da çoktan biliyorsun."

Clay irkildi. Morrowseer ile ‘özel bir görüşme’ yapmak, ancak kulaklarını pişirmek kadar eğlenceli görünüyordu. Starflight’ın boynunu eğmesinden, onun da benzer duygular içinde olduğunu anladı. İki GeceKanat çalışma odasına doğru giderken Starflight’ı hiç kıskanmadı. Morrowseer, kemerli geçitte durdu ve dönüp gardiyanlara baktı.

“*Onun* hakkında daha sonra konuşacağız.” O, Glory’ye bakmamıştı ama geri kalan herkes baktı. Morrowseer’ın tünelde uzaklaşan ayak sesleri kesilince Glory kulaklarını oynattı ve çenesini kaldırdı.

Bu da ne demek? diye düşündü, Clay endişeyle. Konuşulacak ne vardı ki?

“Aptal DenizKanat!” Kestrel mağaranın diğer tarafına geçti ve Tsunami’nin burnuna bir darbe indirdi. “Gördüğün ilk yabancı ejdere şikâyet etmek, ha? Bizi kötü göstermeye çalışmak! Senin için onca şey feda ettikten sonra mızımızlanmak!”

Tsunami, “Eğer siz de durumdan bu kadar nefret ediyorsanız neden bizi serbest bırakmıyorsunuz?” diye cevap verdi.

Webs araya girdi. “Sizin güvenliğinizi sağlıyoruz.” Sesi Kestrel’inkinden daha ılımlıydı ama mavi ve yeşil renklerdeki kuyruğunun zemini kırbaçlamasından, Clay onun sinirli olduğunu anlamıştı. “Tüm bunlar tek bir amaç için... Barış Pençeleri, kehaneti gerçekleştirene kadar hayatta kalmanızı istiyor. Kaç ejderin sizi pençelerine geçirmeye can attığı konusunda hiçbir fikriniz yok.”

“Ya da geçirirlerse, size ne yapacakları konusunda,” diye gürledi Dune.

Kestrel, “Bizim görevimiz sizi hayatta tutmak,” dedi. ”Hepsi bu. İşin kehanet kısmı kendi kendine olacak.”

Tsunami, “Harika,” dedi. “Muhteşem bir hayat geçiriyorum. Çok teşekkür ederim.”

Kestrel, ateş püskürtmek üzere olduğu zamanlarda yaptığı gibi tısladı. Clay, Tsunami’yi kuyruğundan tutup ve onu nehre doğru sürükledi.

Kestrel’in önüne atlayan Sunny, “Size minnettarız,” dedi. Arka ayaklarının üzerinde ayağa kalkmıştı ama kızıl ejderin yarısı kadar bile büyük değildi. Altın rengi kulakları seğirdi. “Ölü olmaktansa canlı olmayı tercih ederiz. Bizi hayatta tuttuğunuz için memnunuz, gerçekten çok memnunuz.”

Webs, “Haydi,” dedi. Kestrel ve Dune ile mağaralarına doğru hareket ettiler. “Konuşmamız lazım.”

“Bir şey söylemek *şimdi* mi aklına geldi?” diye homurdandı Kestrel, üçü birlikte parçalanmış dikitlerin üzerinden geçerken.

Tsunami kendini nehre atmıştı ve su kabarcıkları içinde dibe çöktü. Pençelerini başına koyup içe kıvrılarak bir top şeklini aldı.

Mağara iyice sessizleşmişti. Sunny ve Clay önce birbirlerine, sonra da Glory’ye baktılar.

YağmurKanat, kuyruğu hâlâ ayaklarının üzerinde, aynı noktada oturuyordu. Esnedi. Clay onun kadar sakin olabilmeyi diliyordu. Sanki dünya üzerindeki hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi.

Clay, “İyi misin?” diye sordu, Glory’ye. Ona yakla-

şıp karşısına oturdu; yüz ifadesini inceliyordu. Sunny, Glory'nin yanına gelip küçük altın rengi kanatlarıyla onun mor kanatlarını okşadı.

Glory, "Tabii ki," dedi. "Bunun olacağını biliyorduk. Gardiyanlar tüm bu süre boyunca ne kadar harika olduğum hakkında konuşmuş sayılmazlardı zaten."

Clay, "Ama öylesin," dedi. Glory kafasını ona doğru eğdi. "Harikasin," diye vurguladı, Clay. "Onlar yalnızca şeyi göremiyorlar..."

"Onlar bir YağmurKanat görüyorlar," dedi omuzlarını silkerek. "Umurumda değil. Beni buraya getirmek kendi hataları."

Sunny, "Biz Morrowseer'la savaşırken neden savaşmadın?" diye sordu. "O zaman belki senin de ne kadar cesur ve sert olduğunu anlardı."

Glory, "Neden uğraşayım ki?" dedi. "Bunun bu bir sınav olduğu çok belliydi, benim baştan başarısız olduğum bir sınav..." Sırtındaki gök mavisini pulların bir bölümü parladı ve daha sonra tüm vücudundaki pullar, altın rengi ve mordan, gök mavisine döndü.

Clay, "Kehanetin ne söylediği ya da Morrowseer'ın ne düşündüğü umurumuzda değil," dedi. "Sen beşinci ejdersin. Başka kimseyi istemiyoruz."

Glory, ona hüznü bir bakış attı. "Bunu söylemen çok hoş." Tekrar esnedi. "Ben biraz kestireceğim."

Sunny panikle, "Şimdi mi?" diye sordu. "Bu, sence iyi bir fikir mi?"

Glory, her gün genellikle öğle yemeğinden sonra bir-

kaç saat uyurdu ama Morrowseer oradayken Clay onun uyumayacağını düşünmüştü. Büyük ejderin *onu* uyurken yakalamasını istemeyeceğini biliyordu. Çalışma odasına giden tünele baktı ve endişeli bir şekilde GeceKanat'ın ne kadar uzaklıktaki biriyle telepati kurabileceği hakkında düşünüp kayaların ardından onun zihnini okuyup okuyamadığını merak etti.

Glory, “Çok yorgunum,” dedi. “Ayrıca, nasıl olsa hepsi tembel olduğumu düşünüyor. Ne yaparsam yapayım bunu değiştiremem.”

Clay, Glory'nin tembel olmadığını biliyordu. Savaş antrenmanında ve ejder savaşı tarihini öğrenirken herkesten daha çok çalışıyordu ama ejderlerin hiçbirini bunu fark etmemişti. Gün içinde kestirmesi gerekiyordu sadece. Muhtemelen YağmurKanatlar'a has bir şeydi bu. Ama pek işe yarıyor gibi görünmüyordu. Glory kestirdikten sonra da uyumaya giderken olduğu kadar asabi ve yorgun oluyordu.

Glory, “Heyecan verici bir şey olursa beni uyandırın,” dedi. “Ama heyecan verici olduğundan emin olun. Sunny'nin heyecan verici dediği şeylerden biri olmasın.” Sunny'yi burnuyla, arkadaşça dürttü. KumKanat da bağırıp itiraz etti.

Sunny, “Her şeyi heyecan verici bulmuyorum!” deyip kanatlarını çırpı. “Yalnızca, siz çok az şeyin heyecan verici olduğunu düşünüyorsunuz.”

Glory, “Şöyle düşün,” dedi. “Mağaralardan ayrılma ve kehaneti gerçekleştirme zamanı: Heyecan verici. Nehirde

garip görünürlü beyaz bir yengeç daha buldun: Heyecan verici değil. Anladın mı?" Sunny'yi bir daha dürttü. Artık masmavi görünen, sardığı kuyruğunu geri açtı uyku mağarasına gitti.

Sunny, Clay'e göz kırptı.

"Biliyorum," dedi. "O son yengeç gerçekten garip görünüyordu."

"Öyleydi, değil mi?"

Clay kibarca, "Onu göstermek için beni uyandırsaydın bir şey demezdim," diye ekledi.

Sunny, "İyi, öyleyse," dedi. "Biliyorum. Bu yüzden yarısını senin yemene izin verdim." En sevdiği dikite doğru gitti ve soğan şeklindeki kayanın üstünde benek gibi görünen deliklere pençelerini geçirerek tırmanmaya başladı.

Clay, Sunny'nin yanındaki kayalara tırmandı. "Hey, Sunny," dedi. "Buradan kaçmak konusunda ne düşünüyorsun?"

Sunny durdu ve şaşkın yeşil gözlerini ona dikti. "Mağaralardan kaçmak mı? Gardiyanlarımız olmadan mı? Ah, hayır, bunu yapamayız. Kehanet ne diyorsa, onu yapmalıyız."

Clay, önce "Yapmalı mıyız?" diye sordu. Sunny, şaşkınlıktan tutunduğu dikitten kayıp düşecek gibi olunca "Yani, yapmalıyız," dedi çabucak. "Peki, ya Barış Pençeleri kehaneti bizim anladığımız kadar iyi anlamıyorlarsa? Belki de buradan çıkıp savaşı kendi başımıza durdurmalıyız."

Sunny, dikitin tepesine yerleştı ve kuyruğunu dikitin etrafına doladı. Arka ayakları üzerinde dengede duruyordu

şimdi. Mağaranın tepesinden aşağı doğru sivrilen sarkıtlara uzandı. “Bence bu iyi bir fikir değil, Clay. Eğer kehanete uyarsak, her şey yolunda gidecek.” Pençeleriyle en aşağıdaki sarkıta uzanmaya çalıştı ama hâlâ bunu yapamayacak kadar küçüktü. Hüsrana uğramış bir hâlde arkasına yaslandı.

Clay, Glory’nin mağarasından gelen açık mavi renkli ışığa baktı. *Kehanete uy.* Ama kehanet gerçek bir şey olsa Glory’den de söz edeceğini düşünmeden edemiyordu.

“Ya kehanet doğru değilse?” diye düşündü.

Uzun süre sonra Starflight, yanında Morrowseer ile ana salona geldi. Clay, Starflight'ın Morrowseer'a doğruyu, yani geleceği göremediğini ve akıl okuyamadığını söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Diğer yavru ejderler gibi o da sıradandı. Ama kim bunu Morrowseer'a söyleyecek kadar cesur olabilirdi ki?

Büyük GeceKanat, Sunny ya da Clay'e bir şey söylemeden gardiyanların mağarasından çıktı. Starflight onlara baktı, sonra döndü ve uyku mağarasına doğru gitti.

Clay, koşarak ona yetişti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Sana ne söyledi?"

Starflight, "Bunun hakkında konuşamam," dedi resmi bir şekilde. Mağaralarının ortasına oturdu. Kanatları yanlara doğru açtı. Yerdeki parşömenleri kurcalamaya başladı.

Clay, "İşte burada," dedi. Gümüş yazılarla yazılmış parşömenin bir kısmı uyuduğu kirişin altında kalmıştı. Starflight bir pençesiyle parşömeni aldı, kanadının altına sıkıştırdı ve kendi kirişine götürdü. Kuyruğunu burnunun etrafına doladı ve okumaya başladı.

Clay, "Vay be," dedi. "Demek o kadar kötü ha?" *Gece-Kanatlar'ın Hikâyesi* Starflight'ın en sevdiği parşömendi ve ne zaman canı sıkılsa ya da diğer ejderlerle kavga etse bunu okurdu.

Starflight'ın kuyruğunun ucu seğirdi. "Öğrenmem gereken çok şey var," dedi.

Clay, "Ama zaten her şeyi biliyorsun!" dedi. Tüm Pyrrhia'daki en zeki ejder sen olmalısın. Aklını okuyunca bunu anlamadı mı?"

Starflight cevap vermedi.

Clay, "Seni sevdiğini düşünüyorum," dedi. "Bir Gece-Kanat olduğun için ne kadar muhteşem ve asil bir ejder olduğun hakkında bir şeyler söylemiş olmalı."

Starflight yorgun bir şekilde nefes aldı. "Evet," dedi. "Bana tam olarak bunları söyledi, doğru bildin."

Clay, "Ah," dedi. "Bu iyi bir şey, değil mi? Güçlerinin ne zaman ortaya çıkacağını da söyledi mi?"

Starflight parşömenle uğraşırken, pençeleriyle parşömenin kenarını parçalamıştı. Clay, daha önce onu hiç fark etmeden bir parşömene zarar verecek kadar üzgün gördüğünü hatırlamıyordu. Ona kendini daha iyi hissettirecek bir şeyler söyleyebilmeyi diledi ama aklına *GeceKanatların* işe yarar ejderler olduğu hakkında söyleyebilecek tek bir şey bile gelmedi.

"En azından bir YağmurKanat değilsin," dedi. "Morrowseer, Glory hakkında bir şey söyledi mi?"

Starflight bulunduğu kayadan kaşlarını çattı. "Pek sa-

yılmaz. ‘YağmurKanat hakkında endişelenme. Ben icabına bakacağım,’” dedi.

Clay, taş zeminden pullarına doğru yükselen soğuğu hissetti. “Bu da ne demek oluyor? Ona ne yapacak?”

“Nereden bileyim?” Starflight parşömenlerle ilgilenmeye devam etti. “Belki de onu eve gönderir. Büyük ihtimalle en şanslımız o.”

Clay’in beyninde çakan korku çanları buna karşı çıkıyordu. Bunca yıl gizli kalmalarını sağladıktan sonra, gardiyanların Glory’yi öylece bırakacaklarını sanmıyordu.

“Gidip onları gizlice gözetlemeliyiz,” dedi. Ayağa kalkmıştı. “Ne planladıklarını öğrenmeliyiz.” Mağaradan çıkarken durdu ve sinirle ayağını yere vurdu. “Ah, hayır! Bunu yapamayız çünkü Morrowseer orada olduğumuzu anlar.”

“Doğru,” dedi Starflight. “Kocaman, yüksek sesli, endişe dolu tüm düşüncelerini duyar.”

Clay, “Fikirlerimin yüksek sesli ve endişe dolu olup olmadığını bilmiyorsun,” dedi. “Pekâlâ sessiz ve durgun da olabilirler.”

Starflight bir kahkaha attı. Morrowseer geldiğinden beri yaptığı neşe dolu ilk hareket buydu. Endişelenmesine rağmen, Clay durumdan memnundu.

“Ne yapıyorsun?” Sunny’nin gergin sesi ana salonda yankılandı. “O ne için?” Uzaktan gümbür gümbür gelen ayak sesleri duydular. Ardından da kaygı verici bir ses... “Durun! Bekleyin! Bunu yapmanıza gerek yok!”

Gürültülü bir su sıçrama sesi duyuldu.

Clay, yanında Starflight ile büyük mağaraya koştu. Kayarak durdu. Dehşete kapılmıştı. Kestrel ve Dune, pençeleri arasında bir parça demir zincir tutmuş nehrin kenarında bekliyorlardı. Arkalarında, Sunny üstüne tırmanmaya çalışırken onu kuyruğuyla geri tutan Morrowseer vardı.

Webs, kıvranıp çırpınan mavi bir pul yumağını yanında sürükleyerek nehirden çıktı. Kestrel ve Dune, zinciri Tsunami'nin boynuna doladılar ve bacağına birine bağladılar. Üç gardiyan onu, yerden tavana kadar uzanan taş kolonlara kadar sürükledi. Dune, Tsunami'ye sadece üç adımlık hareket alanı sağlayacak şekilde zinciri kolonun etrafında iki kez doladı.

Kestrel, zincirin iki ucunu aldı ve püskürttüğü ateşle yaktı. Metal eridi ve birbirine bağlandı.

Tsunami tutsak edilmişti.

Her şey o kadar çabuk oldu ki Clay, bırak engel olmayı ne olduğunu anlamadı bile. Dehşet dolu bir çığlık atıp mağara boyunca koştu ve zincire yapıştı.

"Bırakın onu!" Clay, ellerini hemen çekmek zorunda kalmıştı çünkü zincirin sıcaklığından canı yanmıştı.

Tsunami, "Bu yaptığınıza pişman olacaksınız," diye hırladı. Arka ayağına dolanmış zinciri tuttu ama zinciri çekince boynundan sıkımaya başladı. Tıslayarak çabalamayı bıraktı. "Serbest kaldığımızda, ailem bu yaptığınızı duyunca, dünyanın geri kalanı kaderi değiştirecek ejderlere nasıl davrandığınızı öğrenince..."

Kestrel, "Hep sen ve şu senin harika aile hayallerin," diye dalga geçti. "Seni umursamıyorlar. Kehaneti gerçek-

leştirme zamanı gelince, hayatta olacaksın ve Barış Pençeleri sana sahip olacak. Önemli olan tek şey bu. Belki nehirden uzak biraz zaman geçirirsen sahip olduklarıyla memnun olmayı öğrenirsin,” diye gürledi.

Sunny, “Neden böyle yapıyorsunuz?” diye bağırdı. “Tsunami iyi biri! Harika bir ejder! Dünyayı biri kurtarabilecekse o kurtarır.”

“Aslına bakarsan, küçük KumKanat,” dedi Morrowseer, “savunman gereken ejder Starflight.” Starflight’a başını salladı. Hâlâ uyku mağarasındaydı. Starflight başını öne eğdi. “GeceKanatlar doğuştan liderlerdir. O ne derse onu yap. Sıkıntı yaşamazsın.”

Clay, Starflight’a baktı ve Glory’nin uyku mağarasının girişinde durduğunu gördü. Morrowseer gözlerini kısarak ona baktı.

Gardiyanlara, “Yarın yine geleceğim,” dedi. “Her şeyin halloldüğünü görmek için.”

Kestrel, “Anlaşıldı,” dedi. Dune ile birlikte büyük kayayı yana doğru yuvarladılar. Morrowseer boşluktan çıktı ve ardına bakmadan karanlıkta gözden kayboldu.

Tsunami’nin önünde duran Webs, “Bu senin iyiliğın için,” dedi. Tsunami ona pençelerini geçirmeye çalıştı ama Webs geri çekildi. “Sadece seni korumak istiyoruz. Uyguladığımız yöntem çok iyi olmayabilir, ama...”

Büyük kaya gürültüyle kapanırken Dune, “Ama ejder yavruları kendileri için neyin daha iyi olduğunu bilmiyorlar,” dedi. “Bize ihtiyacınız var. İstesenez de istemesenez de.”

Kestrel, "Bugün hepiniz berbattınız," dedi. "Hiçbirinize akşam yemeği yok. Gidin yatın. Sabaha kadar hiçbirinizin mızızlandığını duymayacağım."

"Gerçekten mi? Başka ne yapacaksın bana?" dedi Tsunami meydan okurcasına. "Ya tüm gece şarkı söylemek istiyorsam?" Detone sesiyle bağırmaya başlamıştı. "*İşte, yavru ejderler geliyor! Bizi kurtaracaklar! Savaşmaya geliyorlar, çünkü doğru olanı biliyorlar. Yaşasın yavru ejderler!*"

Dune, "Senin hatan," diye bağırdı Webs'e. "Sana bu iğrenç han şarkısını onlara öğretme demiştim."

"*İŞTE EJDERLER GELİYOR!*" Tsunami daha da bağırarak söylüyordu.

"Bir sürü zincirimiz var!" Kestrel, Tsunami'nin kulağına doğru bağdı. "Eğer seni susmaya zorlamamızı istiyor-san ağzını zincirleyebiliriz."

Tsunami durdu, asi bir şekilde sertçe ona baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve ağzını yeniden şarkısını söylemek üzere açtı.

"Ya da arkadaşlarından birini zincirleriz," dedi Kestrel. "Belki de Clay tüm geceyi dikitte sallanarak geçirmek ister, sen de yalnız kalmamış olursun."

Clay, endişelendi. Kestrel onu yakalamadan önce saklanabileceği bir yer var mı diye düşündü.

Tsunami ağzını kapalı tuttu ve diğer ejderlere arkasını döndü. Burnundan soluyordu ama sesini çıkarmadı.

Kestrel, "Böylesi daha iyi," dedi. Yavaş adımlarla mağarasına doğru yürüdü. Kızıl pulları ateşin yansımasıyla parlıyordu. Islak kuyruğu arkasında daha koyu bir iz bırakan Webs onu takip etti.

Dune da peşlerinden gitmeden önce Sunny kuyruğuna asıldı. “Lütfen onu bu hâlde bırakmayın,” dedi. “Bu kadar acımasız olmadığınızı biliyorum.”

Dune silkinip ondan kurtuldu. “Ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz.” Diğerlerini takip etti.

Onlar gider gitmez, Clay Tsunami’nin zincirlerini açmaya çalıştı. Çok ağırlardı.

Tsunami, “Clay, dur,” diye fısıldadı. “Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Git haydi. Çabuk ol!”

Soğuk sudan korkan Clay titremeye başladı. Ama Tsunami haklıydı. Gardiyanları gözetlemek hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Koşarak nehre daldı. Kaya duvara doğru akıntıda yüzerken Sunny’nin gergin bağırışlarının yankılanmasını duyabiliyordu. Tsunami’nin karanlıkta parlayan pulları olmadan diğer mağaraya geçişi sağlayan boşluğu bulmak biraz daha zor oldu. Nihayet, pençeleriyle boşluğu buldu ve oradan geçti.

Mağaraya girince kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yavaşça suyun yüzeyine doğru yüzdü ve kulaklarını dışarı çıkardı.

Bu seferki, önceki akşam duydukları gürültülü yüzleşme gibi değildi. Bu sefer, üç ejder ateşin etrafına oturmuş fısıldaşıyordu. Clay daha da yaklaşıırken hiçbiri nehre bakmadı.

Webbs, “Yarın ne zaman?” diye sordu.

Kestrel iyice ateşe yanaştı. Pulları daha da kızıllaştı. “Öğlen geri dönmüş olur. O zamana kadar halledilmeli.”

Kuyruğu sarmal bir hâldeydi. “Onu tekrar görmek istemiyor.”

Clay, suyun altında yumruklarını sıktı. Glory hakkında konuşuyor olmalıydılar.

Webs, “Ben yapamam,” dedi.

Dune ona boş boş baktı. “Kimse senin yapacağını söylemedi.”

Kestrel, “Tüm bunlar senin hatan olmasına rağmen,” dedi.

“Yine de beş ejdere ihtiyacımız olacak,” diye araya girdi Webs. “Bununla ilgili ne yapacak?”

“Bize bir tane GökKanat bulacak,” dedi Kestrel. “Bu sefer olması gerektiği gibi olacak. Öyle renkli muadiller yok.”

Bir süre hepsi sessiz kaldı. Ateşe bakıyorlardı.

Dune, “Peki, ne zaman ve nasıl,” diye sordu askeri bir ses tonuyla. “En basit yol boğmak.” Webs’e baktı.

Webs, “Barış Pençeleri’ne ejderlerin öldürülmesini *engellemek* için katıldım,” dedi. “Morrowseer’la tartışmayacağım ama bu işi ben yapmayacağım.”

Kestrel, “Ben yapmalıyım,” dedi boğuk ve gergin bir sesle. “Sadece bir YağmurKanat, ancak yine de senin elinden kurtulabilir.” Dune’un kaybettiği ayağına ve kanadındaki uzun yara izine baktı.

Webs, “Ama bunun üstesinden gelebilir misin?” diye sordu. “Sence de geçen seferki gibi... Yani ne olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Kestrel, “O çok farklıydı,” diye araya girdi. “Glory sade-

ce bir YağmurKanat. Umurumda bile değil. Onu sevmiyorum bile,” dedi ve yanan ateşin iyice harlamasına neden olarak biraz ateş püskürttü.

Webs, “Eğer eminsen...” diye başladı.

Kestrel, “Bu gece uyurken yapacağım,” dedi. “Özellikle şu patronluk taslayan zincirlendiğine göre diğerleri ne olduğunu anlayana kadar içeri girip boynunu kırabilirim. Bir tek Tsunami beni durdurabilir.”

Clay’in içine korku o kadar işlemiştir ki büyük ejderlerden birinin sudaki dalgaları fark etmesinden korktu. Yaşça geri geri yüzdü ama isminin söylendiğini duyunca buz kesti.

Dune, “Ya Clay?” diye sordu. “O da deneyebilir, en azından...”

Webs, “Kesinlikle deneyecektir,” dedi. “Taş kafalı ama diğer dördüne çok bağlı.”

Dune, “Bir ejderin diğerlerine bu kadar sadık olması normal değil,” dedi. “Özellikle kendi kabilesinden olmaları ejderlere...”

Kestrel, “Onunla başa çıkabilirim,” dedi. “Nihayet, istediğimiz şekilde çılgınca bir sinirle saldırırsa bile beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok.”

Clay yeteri kadar duymuştu. Tekrar suya daldı ve duvardaki boşluğa doğru yüzdü.

Ne yapacağız? Ne yapabiliriz? Ne yapabilirim?

Zaman yok.

Onu nasıl kurtarırım?

6

Sunny, “Bu doğru değil,” dedi. “Yapmazlar.”

Tsunami, “Kesinlikle yaparlar,” dedi. “Eğer kehanete uygun olduğunu düşünüyorlarsa her şeyi yaparlar.” Ejderlerin hepsi pulları soluk yeşile dönmüş Glory’ye baktı. Onun her zamanki ilgisiz hâli bile gitmişti. Tsunami’nin bulunduğu kaya sütununun çevresini dolaşıp kuyruğunu sallıyordu.

Clay, “Ama onlara izin vermeyeceğiz,” dedi. Hâlâ nefes nefeseydi ve taş zemine üzerinden su damlıyordu. “Değil mi Tsunami? Onları durduracağız.”

Glory, “Sizin de karışmanıza gerek yok,” dedi. “Bu benim sorunum, sizin değil.”

Tsunami, Clay’in söylediğini duymazdan gelerek, “Onları nasıl durduracaksın?” diye sordu. “Hepiniz bir araya gelseniz bile Kestrel’e karşı gelemezsiniz, özellikle Dune ona yardım ederken. Ve ben de hiçbir şey yapamam.” Dişlerini gösterdi ve zincirlerine asıldı. Boynundaki zincir tehlikeli derecede sıkışmıştı.

Clay, “O zaman kaçarız,” dedi. “Tam istediğiniz gibi. Seni oradan kurtarıp bu gece kaçarız. Hemen.”

Sunny, “Kaçmak mı?” diye ciyaktadı.

Glory, “Cidden,” dedi. Elma kırmızısı şeritleri ışıktaydı. “Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. İstenmeyen kişi benim. Onunla... Onunla savaşırım ya da... Ya da bir çaresine bakarım.”

Clay sert bir şekilde, “*Tabii ki* bir şeyler yapmak zorundayız,” dedi.

Starflight, “Eğer kaçmak o kadar kolay olsaydı, şimdiye kadar çoktan yapmıştık,” dedi. Glory’nin etrafında dolaştı, arka ayakları üzerinde kalktı ve girişi kapatan büyük kayaya hafifçe vurdu. “Tek çıkış yolu bu. Ve bunu sadece büyük ejderlerin hareket ettirebileceği bir mekanizma olarak tasarlamışlar.”

Clay, “Öyle mi?” diye sordu.

Starflight başıyla onayladı. “Dune uçamadığı için buradan hiç ayrılmadığını biliyorsun, değil mi? Buradaki hazneye tam olarak sığan bir taşın sahibi.” Taş duvardaki oyuna dokundu. “Büyük kayayı içerden hareket ettirebilmek için taşı buraya yerleştirerek kilidini açıyor. Ama Kestrel ve Webs dışarıdan geldikleri zaman, dışarıdan açmak için kullandıkları bir kol ya da düğme olmalı.”

“Ah.” Clay, yıllar boyunca büyük kayayı hareket ettirmeye çalıştığı için kendini aptal gibi hissetti. Kayayı hareket ettirmeden önce Dune’un bir şeyin kilidini açtığını daha önce hiç fark etmemişti. Kum ejderinin her zaman boynunda taşıdığı garip şekilli taşın ne olduğunu hiç düşünmemişti.

Sunny, “Peki, Dune’un taşını çalabilir miyiz?” diye sordu.

Glory hemen cevap verdi, “Bu, berbat bir fikir.”

Starflight, Sunny’ye daha kibarca, “Bizi kesin yakalarlar,” dedi. “Özellikle de bu gece. Morrowseer’dan dolayı hepsi tetikte bekliyor.”

Sunny, “Peki ya gök... “ diye sorarken Tsunami onun sözünü kesti, “O taş olmadan büyük kayayı hareket ettirmenin bir yolu var mı?”

Starflight başını olumsuz anlamda salladı. “Sadece dışarıdan. Buradan imkânsız. Bana inanın. Çok düşündüm.”

Sunny, “Belki de gök... “ dedi.

Clay, Starflight’a, “Peki, itemez miyiz?” diye sordu. “Hepimiz birden çok güçlü itsek?”

Glory konuşurken Starflight kafasını salladı. “Bütün bunlar çok güzel arkadaşlar ama benim için başınıza bela almayın. Morrowseer sizlerden memnun. Bırakın kendi işimi halledeyim.”

Tsunami, “Kes şunu,” diye çıkıştı ona. “Şimdiden bir kurbanmışsın gibi davranmak şu an işe yaramaz.”

Glory sinirlendi. “Kurban gibi falan davranmıyorum. Sadece kimsenin yok yere ölmesini istemiyorum.”

Tsunami, “Senin dışında,” dedi. “Senin yok yere öldürülmen iyi mi yani?”

Glory, “Bunun önemi yok,” dedi. “Kehanette bile yer almıyorum. Bana ne olacağı kimin umurunda?”

Tsunami, “Yemin ediyorum seni kendi ellerimle öldüreceğim,” diye gürledi.

Clay araya girdi. “Tsunami *bizim* umurumuzda olduğunu söylemeye çalışıyor. Her zamanki kibar konuşma şekliyle...”

Konuşmanın kısa süreliğine durduğunu gören Sunny aceleyle konuştu. “Arkadaşlar, peki ya gökyüzüne açılan deliğe ne dersiniz? Çalışma odasındaki... Oraya kadar uçup kendimizi zorlasak sığmaz mıyız?”

Tsunami, “Ah, Sunny, komik olma,” dedi.

Starflight, “Orası çok küçük. Hiçbirimiz sığmayız. Özellikle Clay...” diye açıkladı.

Sunny, “Belki ben sığarım,” dedi. “Dışarı çıkar, girişe doğru dolanır, büyük kayayı dışarıdan açarım. Aynen Starflight’ın dediği gibi... Olmaz mı? Sonra da hepinizi dışarı çıkarırım?”

Clay, Sunny’nin kanadını okşadı ve kuyruğuyla kuyruğuna dokundu. Bugüne kadar Sunny kaçmayı hiç düşünmemişti, ancak hiç tereddüt etmeden kaçışın en tehlikeli bölümü için gönüllü oluyordu.

Starflight, “İşe yaramaz,” dedi. “Üzgünüm, Sunny. Etrafta kimse yokken tepeye kadar uçtum.”

“Ben de,” dedi Tsunami.

“Ben de,” dedi Glory.

Clay, geride kalmış gibi hissetti. Sık sık, tepedeki deliğin altında oturup yıldızları, bulutları ve yağmuru izlemişti ama hiç oraya kadar uçmamış, dışarı çıkmaya çalışmamıştı. Görünüşe göre diğer ejderler kaçmayı ondan daha çok düşünmüşlerdi.

Starflight, “Delik düşündüğünden daha küçük,” dedi Sunny’ye. “Kafam zor sığıyor. Oradan çıkış yok.”

Glory, “Çıkış olsaydı gardiyanlar orayı açık bırakmazlardı,” dedi. Tsunami’nin yanına geldi. Koyu yeşille dön-

müş pulları, kulaklarından kuyruğuna doğru parlıyordu. “Çok dikkatli. Kaçacak bir yer yok.”

Clay ümitsizce, “Ama *olmalı*,” dedi. Zamanın akıp gitliğini hissedebiliyordu sanki. Kestrel, her an Glory’yi öldürmeye gelebilirdi. Herkes uyuyana kadar bekleyeceğini söylemişti ama her an fikir değiştirebilirdi. Glory’i öldürürken herkesin onu izlemesi umurunda olmazdı.

Clay, Tsunami’nin derin bir şekilde düşündüğünü görebiliyordu. Tsunami, bir şey söylemek istiyormuş gibi ona baktı ama sonra kendini tuttu.

Sunny, “Onlarla konuşmayı denesek?” diye sordu çekinerek. “Belki de onu serbest bırakmaları konusunda ikna ederiz?”

Glory homurdaandı. Hiç kimse cevap vermedi. Sunny iç çekti. Kanatlarını iki yanına doğru çekti.

Clay, “Senin aklına bir fikir geldi,” dedi Tsunami’ye. “Görebiliyorum. Uzun süredir bir kaçış planı üzerinde çalışıyorsun.”

Tsunami tıslayarak pençeleriyle zincirleri çekti. “Çok tehlikeli,” dedi. “Yapan ben olmalıydım.”

Clay, onun gözlerinin baktığı yönü takip etti ve nehri gördü.

Nehir.

Onlar sadece gardiyanlar mağarasına, akıntıya karşı gitmişlerdi. Akıntı yönüyse, ana mağaradan savaş mağarasına giden tünele doğruydu. Nereye gittiğine dair Clay’in hiç fikri yoktu. Savaş mağarasının tavanı nehir kaybolana kadar alçalıyordu. Gittiği yer mağara yüzeyinin altında olma-

lıydı. Clay, savaş mağarasında suyun altını hiç incelemedi. Nehrin nereye gittiğini hiç merak etmemişti.

Ama tabii ki Tsunami etmişti.

Clay, “Nehrin nereye gittiğini biliyor musun?” diye sordu.

Tsunami, “Hayır. Yani, duvardaki boşluğu gördüm ama gardiyanların mağarasına açılardan bile küçük,” dedi. “Geri dönemem diye hiç içinden geçmedim. Ama nehir bir yerlere gidiyor olmalı.”

“O yoldan çıkabilir miyiz?”

“Hepimiz çıkamayız, sadece ben çıkabilirim.”

“Ben de çıkabilirim, dedi Clay.”

Tsunami başını olumsuz anlamda salladı. “Clay, sen yapamazsın. Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyoruz. Nefesini sadece bir saat tutabiliyorsun; havasız kalıp boğulabilirsin. Ve karanlıkta benim kadar iyi göremiyorsun. Karanlıkta kim bilir nereye doğru yüzeceksin. Giden kişinin bir DenizKanat olması gerekir. O ben olmalıyım.”

Starflight, “Dışarı çıksan bile,” dedi. “Bizi tekrar nasıl bulacaksın? Bu mağaraya dışarıdan nasıl gireceksin?”

Clay, “Tepedeki delikten,” dedi. Nihayet kendi fikrini söyleyebilmişti. “Siz çalışma odasında bir ateş yakarsınız ve ben de çıkan dumanı takip ederim. Böylece girişin yakınlarda olduğunu anlarım. Girişi bulunca da hepinizi dışarı çıkarırım.”

Glory’nin gözleri parladı. “Yakmanın hoşuma gideceği birkaç parşömen biliyorum.”

Starflight’ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Clay sırt-

tı. “Evet, ben de,” dedi. “ÇamurKanatların Sülûklere Benzer Özellikleri parşömenini ateşe at ve beni düşün.”

Tsunami, “Dalga geçmeyi bırakın,” dedi. “Clay, sen gidemezsin. Son sözüm bu. Çok büyük ihtimalle ölürsün.”

“Ama ben ölmezsem Glory ölecek,” dedi. “Değil mi? Başka yolu yok.”

Tsunami gürledi ve zincirlerden kurtulmaya çalıştı. Ama ağır zincirler iyice gerilip boynundaki pulları sıktı ve öksürerek durmak zorunda kaldı.

Sunny endişeli bir şekilde, “Bir dakika, hava aydınlanana kadar dumanı göremeyeceksin,” dedi. “Kestrel o zamana kadar Glory için gelmeyecek mi?”

Clay’in ümitleri suya düştü. Bunu düşünmemiştii. Zamanında geri dönmeyi, başaramayabilirdi, her şeyi boşu boşuna yapacak olabilirdi.

Glory gülümsedi. Pulları gül pembesine döndü. “Ne yapacağımızı biliyorum,” dedi. “Starflight’ın yöntemini kullanacağız.”

Tsunami alay ederek, “Bir yumruymuşsun gibi davran ve kimse seni fark etmesin yönetimi mi?” dedi.

Starflight karşı çıktı. “Hey!”

Glory, “Kesinlikle,” dedi. Yere oturdu. Yavaşça, sanki taşlar onu canlı canlı yiyormuş gibi, gri, kahverengi ve siyah renkler tüm pullarını kapladı. Bütün güzel renkleri yok oldu. Arkasında duran kayalıklardaki gölge ve çizikleri birebir taklit etmişti. Tümünüyle şeffaflaşmıştı sanki.

Glory gözlerini kapattı ve gözden kayboldu.

“Vay be!” dedi Sunny. “Yapabileceğini biliyordum ama... Daha önce hiç...”

“Gardiyanlar bunu yapabildiğimi bilmiyor.” Bütün hepsi sızradı çünkü Glory’nin sesi bir dikitin tepesinden geliyordu. “Sanırım YağmurKanatları hiç çalışmamış olmamız iyi bir şey. Gidip bir köşeye saklanacağım. Nehirden gidip risk almana gerek yok Clay. Ben böyle durabilirim.”

Starflight, “Ne kadar kalabilirsin?” diye sordu. “Açlıktan ölene ya da biri seni tesadüfen yakalayana kadar mı?”

Clay, “Tsunami önceki söylediğinde haklıydı,” dedi. “Buradan elimizden geldiğince çabuk çıkmalıyız.”

Sunny, Tsunami’ye mutsuz bir bakış attı. “Neden kimse bana bir şey söylemedi?” diye sordu ama kimse cevap vermedi.

“Pekâlâ,” dedi Glory içini çekerek. Yeşil gözleri mağaranın diğer tarafında tekrar belirdi. Doğrudan Clay’e bakıyordu. “Sadece benim için yapmadığın sürece ne istiyorsan onu yap. Clay bizi almak için gelene kadar bu işe karışmayacağım.”

Clay, pembe renk bu sefer kendi pullarına yayılıyor muş gibi hissetti. Glory ona güveniyordu. Bunu yapabileceğine inanıyordu.

Onu kurtarabilirdi. Hepsini kurtarabilirdi. Öncelikle işin nehir kısmını atlatmalıydı.

Tsunami, “Bundan nefret ediyorum,” dedi yavaşça. “Bundan çok nefret ediyorum.” Kanatlarıyla bağlı olduğu zincirlere vurdu.

Glory, “Ben de seviyor değilim,” dedi.

“Şşşş!” Starflight nehrin kenarından uyardı. Clay, nehrin sığ yerlerinde duruyordu. Soğuktan titriyordu çünkü buzlu su pençelerini ıslatıyordu. Suyun altında ateş yakabilmeyi diledi. Neyin içine girdiğini biliyor olmayı diledi. Tek başına gitmek zorunda kalmamayı diledi.

Ama bunu yapmak zorundaydı. Glory’nin gözden kaybolduğu köşeye baktı.

“Tek seçeneğin bu olduğundan emin miyiz?” Sunny, nehirde kuyruğuyla su sıçratıyordu. “Biraz daha zaman olsa eminim aklıma yeni bir fikir gelir.”

Clay, “Daha fazla vaktimiz kalmadı,” dedi.

Starflight, “Akıntıyı takip et,” dedi Clay’e. “Nehirden ayrılma. Eğer dış dünyada bir yere gidiyorsa akıntı seni oraya götürecektir.”

Gidiyorsa, diye düşündü Clay.

Starflight devam etti. “Ne zaman nefes alacak bir yer

bulursan dur ve dinlen. Eğer ırmağın sığılaştığı bir yer bulamazsan paniğe kapılma yoksa nefesini daha çabuk tüketirsin.”

Clay şimdiden panikliyormuş gibi hissetti. Bir daha nefes alıp alamayacağını bilmeden karanlık sularda yüzeceğini düşününce, tüm vücudunu bir korku kapladı.

Birinin kanatlarını okşadığını hissetti ve döndü. Glory’nin bulanık silueti çevresinde dalgalanan nehir sayesinde belli oluyordu.

“Git ve saklan,” diye fısıldadı Clay, Glory’ye.

“Teşekkür ederim, Clay,” dedi Glory. “Sorsanız, bunu söylediğimi kabul etmem ama bilmenizi istiyorum ki dördünüz olmasaydı son altı yılı asla atlatamazdım.”

“Ben de,” dedi Clay. Glory, Sunny, Tsunami ve Starflight olmadan dağın altında büyümek dayanılmazacak kadar kötü olurdu.

“Ben de,” dedi Starflight.

Sunny başını salladı. Kuyruğunu Glory’nin kuyruğuna değdirdi ve Clay’in pençelerine dokundu.

Glory, “İyi şanslar,” dedi. Nehirden çıktı ve karanlıkta gözden kayboldu.

Tsunami, “Gerçekten çok dikkatli ol Clay,” dedi. Diğerlerine doğru yönelince bacaklarındaki ve boynundaki zincirler gerildi. “Dönmek zorunda kalırsan geri dön. Çok tehlikeli olursa devam etme.”

Sunny, “Sakın öleyim deme,” diye ekledi. Ön kollarını boynuna doladı ve kanatlarıyla onun kine vurdu.

Clay, “Siz de kendinize dikkat edin,” dedi. Derin bir

nefes aldı. Sonra bir daha aldı. “Siz daha ne olduğunu anlamadan o büyük kayayı hareket ettirmiş olacağım.” Daha fazla bekleyemedi. Arkadaşlarını başıyla selamladı ve nehre daldı.

Yüzmek biraz ısınmasını sağladı ama savaş mağarasına giden tünele vardığında pulları hâlâ buz tutmuş gibiydi. Kayaların suya yuvarlandığı duvara doğru yüzdü. Bir süreliğine yüzeye çıktı, akıntıyı hissetti. Sonra nefes aldı ve suya daldı.

Yukarıda dalgalanan meşalelerin ışığında diğerlerinden daha karanlık olan duvarı görebiliyordu. Tsunami haklıydı; bu delik gardiyanların mağarasına giden delikten daha küçüktü. Daha düzdü ama daha genişti. Daha çok hırlayan bir ejderin ağzı gibiydi, dişlere benzer çıkıntılar vardı. Diğer tarafta karanlıktan başka bir şey göremiyordu.

Clay bir eliyle deliğe uzandı ama boşluktan başka bir şey hissetmedi.

Yüzeye doğru çıktı ve aldığı son nefes olmamasını umarak hayatının en derin ve uzun nefesini aldı. Suyu daldığında çevresini saran sessizlik ona korkunç ve ölümcül gelmişti. Bunu düşünmemeye çalıştı.

Birkaç seri hareketle deliğe doğru yüzdü ve güç almak için iki tarafındaki kayaları tuttu. Kanatlarını iyice vücuduna yapıştırıp başını delikten geçirdi. Daha sonra omuzları geçti ve ardından taştan dişlere sürttükçe acıyan kanatları... Ön pençeleriyle bir kaya parçası buldu ve kavradı. Kendini ileri doğru çekti.

Tam omuzlarının boşluğa çıktığını hissetti ki kalçası sı-

kıştı. Arka pençeleri tutacak bir yer aradı. Kendini kayaya dümdüz yapıştırmaya çalıştı, böylece yan durup geçebilirdi. Elinden geldiğince hareket etmeye çalışırken, Star-flight'ın söylediklerini hatırladı. *Panik yapma. Panik yapma. Panik...*

Sıkıştığı yerden çıkması o kadar ani oldu ki tepetaklak döndü ve doğrulmak için kanatlarını kullanmak zorunda kaldı. Doğrulduğunda iki kanadının da taşla sürttüğünü hissetti. Dikkatli bir şekilde karanlığa uzandı.

Kaya onu sıkıştırıyordu. Nehir burada darlaşıyordu ve akıntı şiddetliydi. Yüzmeye çalışmadığında bile akıntı onu ileriye sürüklüyordu. Her yer zifiri karanlıktı.

Nehrin yüzeyine çıkmak için yukarı doğru yüzdü ama kafasını kayaya çarpınca acıyla kıvrandı. Burada hava yoktu, sadece nehrin geçtiği dar bir kanaldı. Geri dönmek istese dönebilecek kadar alanın olup olmadığından bile emin değildi.

Ama geri dönmek istemiyorum. Geri dönemem.

Clay yüzmeye zorladı kendini. Arka ayaklarını itiyor ve bu daracık alanda elinden geldiğince kanatlarını sallıyordu. Su kulaklarında çağılıyordu, sanki çabalarına gülüyormuş gibi... Kalp atışlarını, daha önce fark etmediği kadar çok hissediyordu.

Bu karanlık, dolambaçlı kanalda ne kadar süredir yüzdüğünü bilmiyordu, ama bir süre sonra göğsü ağrımaya başladı. Daha önce nefesini bir saat boyunca tutmaya hiç çalışmamıştı. Yavru ejderlerin nefesini bir saat boyunca tutabileceğini birkaç parşömende ÇamurKanat hakkında

yazılanlardan öğrenmişti. Ya pratik gerekiyorsa? Ya sadece yetişkin ÇamurKanatlar yapabiliyorsa? Ya akciğerleri hâlâ çok küçükse?

Ya burada tek başına boğulursa, arkadaşları ona ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemezse, Kestrel Glory'yi öldürürse ve kendisi de aslında Pyrrhia'daki en işe yaramaz ejderse?

Panik yapmayacağım.

Clay, yüzüncü kez yüzeye çıkmaya çalıştı. Üst tarafında hâlâ sert kaya vardı. Ama – sanki kaya yukarı doğru eğilmişti. Öyle miydi? Taşa dokunabilmek için kanatlarını yukarı doğru kaldırdı ve daha hızlı yüzdü.

Kanal kesinlikle genişliyordu. Artık iki taraftaki duvarları hissetmiyordu. Birden üst tarafındaki kaya da kayboldu. Akıntının şiddeti de azalmıştı. Sanki geniş bir havuzun içine düşmüştü.

Clay kanatlarını büktü ve yukarı doğru yüzmeye başladı ve karanlık suda yüzerken kuyruğu sayesinde daha hızlı hareket ediyordu. Düşündüğünden daha da derindeydi.

Yukarıda gördükleri yıldız mıydı? Heyecandan neredeyse bir ağız dolusu su yutacaktı. Bu kadar kısa sürede dışarı çıkabilmiş miydi? Yukarıda bir şey parlıyordu. Küçük ışık huzmeleri görüyordu. Tıpkı gece gökyüzüne bir delikten bakıyormuş gibi.

Kafası sudan çıktı. Clay, daha önce olmadığı kadar minnettar bir şekilde nefes alıp verirken sevinç çığlıkları atıyordu.

Ama sesi mağara duvarlarında yankılandı. İçerideki

hava gökyüzü havasına benzemiyordu ve kayaların sessizliğinden ve attığı çığlıkların uzaklaşan yankısından başka hiçbir şey duymuyordu.

Havuzun yüzeyine çıktı. Akıntı hâlâ bir yerlere doğru gidiyordu. Yukarıdaki ışık huzmeleri dışında her yer karanlıktı.

Ateşböcekleri...

Hâlâ dağın altındaydı. Binlerce ateşböceğinin olduğu bir mağarada.

Bu küçük esrarengiz böcekler yeşilimsi bir ışık yayıyordu. Çoğu, ağaçların filizlerine tutunmuştu. Çok yukarılarda sanki bir yıldız perdesi gibi parlıyorlardı. Havuzun üzerinde de yansımaları vardı. Yayıdıkları loş ışıkta ilerideki mağara duvarlarını görebiliyordu.

Dışarıda değildi ama en azından nefes alıyordu. Star-flight'ın tavsiyesine uyuyordu, istediği kadar dinleniyordu. Su o kadar soğuktu ki kuyruğunun ucunu ya da kanatlarının üst kısmını hissetmiyordu. Havaya biraz ateş püskürtmeyi denedi ama göğsü titrek bir ateş parçasından başka bir şey çıkaramayacak kadar donmuştu. Suyu tekrar dalmadan önce yapabileceğinin en iyisi buydu.

Ama sonunda derin bir nefes daha aldı ve suya daldı.

Bir an korkuyla akıntıyı kaybettiğini sandı. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Suyun mağaradan çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordu. Ya bu geniş ve sessiz havuz yolun sonuysa? Bütün yol boyunca şiddetli akıntıya karşı koyarak arkadaşlarına dönmeyi başarabilir miydi?

Daha sonra yüzerken fark etti ki onu sürükleyen bir şey

vardı. Çok zayıflamıştı ama hâlâ akıntı vardı. Hangi yöne gittiğinden emin olana kadar kanatlarını açtı ve kuyruğunu gerdi. Bir yaprak gibi sürükleniyordu.

Mağaranın diğer ucunda, ateşböceklerinin yaydığı loş ışıktaki, nehrin mağaradan çıktığı geçiş yolunu buldu. Tavan hâlâ çok yukarıdaydı. Bir süre daha yüzüp nefes alabiliyordu.

Clay kanatlarını çırparak daha da ilerledi. Üzerindeki bütün o yıldız-böcekleri milyonlarca göz gibi parlıyordu. Bu, hem huzur verici hem de ürkütücüydü. Ama bunu, sert kaya, zifiri karanlık ve havasızlığa tercih ederdi.

Bir süre sonra akıntı tekrar şiddetlendi. Clay'in kanatları suyun dışına çıkıyor ve kayalara sürtüyordu. Ateşböcekleri seyrelemişti. Karanlık, Kestrel'in onu savaş antrenmanında ezmesi gibi bastırıyordu.

Daha sonra bir gürleme duydu.

Clay, kulaklarını dikti. Duyduğu ejderler miydi? Önce Glory ve Clay'in orada olmadığını fark eden Kestrel'in sinirle kükrediğini duyduğunu sandı. Ama böyle bir şey duymayacak kadar uzaklaşmıştı.

Sonra endişelenmeye başladı. Clay ve Glory'nin orada olmadığını fark edince Kestrel ne yapardı? Diğerlerini cezalandırır mıydı? Özellikle zincirlenen ve savaşmayan Tsunami'yi...

Arkadaşlarını düşünmeye o kadar dalmıştı ki gürlemelerin yaklaştığını fark etmesi biraz zaman aldı. Birden nehirden çıkan büyük bir kayaya çarptı. Acıdan kıvranan Clay, suyun içinde döndü. Bir şeylere tutunmaya çalıştı.

Başka bir kayaya çarptı, oradan başka birine çarptı. Ne-

hir o kadar şiddetli akıyordu ki duramıyordu. Gürlemeye doğru son sürat sürükleniyordu.

Kulak tırmalayan bir gürültüyle bir taş çarptı ve iki pençesiyle bu taş tutundu. Nehir şiddetle akıyordu ama olduğu yerde kalmayı becerdi. Akan su kuyruğunu ve kanatlarını sürüklemeye çalışıyordu. Clay, tüm gücüyle zorlayarak nehirden çıkmanın bir yolunu buldu ve sonunda nefes nefese bir kayanın üzerine çıktı.

Kuyruğunu, ne kadar büyük olduğunu anlamak için, dikkatle kayanın yüzeyinde gezdirdi. Kaya çok büyüktü; uzanabildiğinden daha da ileriye doğru uzanıyordu. Nehrin kıyısında olduğundan emin olana kadar kenardan ilerledi. Yan tarafında, sudan uzağa, yukarıya doğru bir eğim vardı.

Eğimin nehirle birleştiği yerde ayaklarının yanında akıntının kabarcıklar çıkardığını hissediyordu. Clay kafasını eğdi, düşünmeye çalıştı. Suyun dışına çıktığından soğuk daha da hissediliyordu. Kemiklerine işlemişti.

Ateş çıkarabilmek için öksürdü ama işe yaramadı. Bazı ejderlerin içinde her zaman ateş olurdu; bir GökKanat ya da GeceKanat ne zaman istese ateş püskürebilirdi. DenizKanat ya da BuzKanatlar hiçbir zaman ateş püskürtemezdi. Ama ÇamurKanat gibi diğerleri, en önemlisi sıcaklık olan bazı koşullara ihtiyaç duyardı.

Ateş çıkaramadığı zamanları hatırlayan Clay, ona ne kadar işe yaramaz biri olduğunu söyleyen Kestrel'in öfkeli sesini duyabiliyordu. *Bu kez değil, diye düşündü. Bir çaresine bakacağım.*

Daha önce hiç şelale görmemiş olmasına rağmen gürlenmenin ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Ve kesinlikle zifiri karanlıkta bunu tecrübe etmek istemiyordu. Üzerinden uçabilse de, önünü göremediği için bir şeye çarpacağından emindi.

Ama nehirden ayrılamazdı – değil mi?

Clay bir pençesini akıntıya soktu ve nehirden daha ılık olduğunu fark edince şaşırdı. Nereden geliyordu? Yukarıdan... Tabii ki yukarı, yüzeye ve dış dünyaya yakın olduğu anlamına geliyordu.

Dışarının kokusunu almak umuduyla nefes aldı. Ama bir tek çürük yumurta kokusu alabildi.

Ağzını kapattı. Akıntı bir yerlere gidiyor olmalıydı. Şelale dışında başka bir yere... Clay, mağara duvarlarını hissetmek için kanatlarını açtı ve ara sıra kaygan taşlarda kayarak akıntıya doğru yavaşça hareket etti.

Kısa bir süre sonra önünde bir çıkıntı hissetti. Üzerine tırmandı ve daha derin bir havuza düştü. Çürük yumurta kokusu burada daha yoğundu. İlerlemeye çalıştı ama su buna izin vermiyordu. Birden karnının alt kısmındaki yumuşak pulların birinde şiddetli bir acı hissetti. Tıslayarak çıkıntıya geri tırmandı.

Kanatları üst tarafta yapışkan bir şeye takıldı. Aynı keskin acıyı liflerinde de hissediyordu. Çabucak kanatlarını vücuduna doğru çekti ama yapışkanlık da onunla beraber geldi ve kocaman bir sülük gibi pullarına yapıştı. Dune, kuyruğundaki zehirli iğneyi ona binlerce kez batırmış gibi hissediyordu. Sanki derisi içten dışa çözülüyordu.

Clay acı dolu bir çığlık attı ve eğimli yolu geri tırmanmaya çalıştı. Ama pençelerinin altında hissettiği akıntıyı kaybetmişti. Kayaların üzerinde önünü görmeden sendeliyordu. Acıdan kurtulma içgüdüleriyle şelale sesine doğru yöneldi.

Başını sert bir şeye çarptı ve yere düştü.

Bilincini kaybederken son düşündüğü, *Onları yüziüstü bıraktım, oldu.*

Buz gibi su Clay'in başından sığıyordu. Güçlkle soluyarak ayıldı. Vücudunun geri kalanı nehrin içindeydi. Kuvvetli pençeler omuzlarından tuttu ve onu suya batırdı.

Korkuyla kıvrandı. Akıntı neredeyse sürükleyecekti onu. Diğer ejder kafasından çekti ve bağırdı, "Karşı koymayı bırak! Seni kurtarıyorum!"

Clay kendini serbest bıraktı ve ejderin onu sudan çıkarmasına izin verdi. Pullarının yapışkan zehirden arındığını hissediyordu ama acısı hâlâ geçmemişti. Sakinleşince hafızası yerine geldi. Yüzeye doğru atıldı.

"Tsunami!" diye bağırdı. Karanlıkta su sıçratarak, kanatlarıyla onu sarmaya çalıştı.

Tsunami, pençeleriyle Clay'in sırtındaki dikenleri kavramaya çalıştı. "Cidden Clay, hareket etme!" Tsunami kendi kuyruğuyla, Clay'in kuyruğunu yeniden suya batırdı. "Bu beyaz şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama berbat kokuyor ve sanırım pullarını eritmeye çalışıyor. Tamamen gidene kadar suda bekle."

Tsunami, Clay'in ellerini kayanın üzerine koydu ve şiddetli akıntıda durmasına yardım etti. Bir yandan da

başından aşağı su döküyordu. Clay gözlerini kısıtı, Tsunami'yi, yani onun silüetini görmeye çalışıyordu ama çok karanlıktı. Tsunami'nin soğuk ve ıslak pullarının onunkine dokunduğunu hissetti. Gerçekten de oradaydı.

“Nasıl kurtuldun?” diye mırıldandı. Gürleyen şelalenin sesini bastırmak için bağıyorlardı.

Tsunami, “Ateş,” dedi. “Kestrel’in ateşi zincirleri birleştirebiliyorsa, daha fazla ateşin onları çözeceğini fark ettim. Yapamayacağımı biliyordu ve her zamanki gibi, birbirimize yardım etmeyeceğimizi düşünüyordu çünkü bu, ‘ejderin doğasına’ ya da her neyse ona uygun değildi. Ateşi yeteri kadar ısıtmak için Sunny ve Starflight bana yardım etti ve halkalardan birini erittiler. Daha sonra elimden geldiğince çabuk bir şekilde seni takip ettim”.

Clay, pençelerini koyduğu kayaya başını yasladı. Pullarındaki açıklıklar sanki yüksek sesli bir acı aryası söylüyordu. “Pekâlâ,” dedi. “Gördüğün gibi her şey mükemmel geliyor. Tam günü kurtarmak üzereydim.”

Tsunami, “Kurtarabilirdin,” dedi. “Eminim kısa bir süre sonra uyanırdın ve kendi başına nehre ulaşabilirdin.” Kanatlarıyla, Clay’in kanatlarını hafifçe okşadı.

Clay bundan pek emin değildi. Ama çıkardığı sorunlar listesine ‘mızmızlanma’yı eklemeyecekti.

Bunun yerine, “Ateşböceklerini gördün mü?” diye sordu. “Harika, değil mi?”

“Ah, ben daha iyisini yapabilirim.” Bir süre sonra Tsunami'nin karın ve kuyruğundaki şeritler parlamaya başladı. Burun deliklerinin çevresi bile parlıyordu.

Yavaş yavaş çevrelerindeki mağarayı görebilmeye başladılar. Clay, böyle bir şey gördüğü için hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Clay, “Teşekkürler,” dedi. “Ama bu biraz haksızlık. Siz karanlıkta görebiliyorsunuz; parlayan pullara asıl bizim ihtiyacımız var.”

Tsunami garip bir şekilde utanarak kafasını eğdi. “Görmemize yardımcı olmuyorlar,” dedi.

Clay bacaklarını ve kuyruğunu suyun altında esnetti. Pullarındaki yapışkan madde gitmişti, ama soğuk suyun sebep olduğu uyuşuklukla beraber acısı hâlâ devam ediyordu. Acıyı düşünmemeye çalışarak, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Peki, neden parlıyorsun?”

“Çünkü şey...” Clay, Tsunami’yi kekelerken hiç görmemişti. Şimdi gerçekten merak ediyordu.

“Söyle haydi,” dedi.

“Bilirsin, sen şu yaptığın şeyi yapıyorsun,” dedi. “Komatik bir şey söylüyorsun bu yüzden ciddi şeylerle uğraşmak zorunda kalmıyorsun.”

Clay karşı çıktı. “Hayır yapmıyorum! Asıl sen soruyu cevaplamaktan kaçıyorsun.”

“Pekâlâ, tamam!” dedi Tsunami yüzünü ekşiterek. “Karanlıkta parlamak diğer DenizKanatları etkilemek için... Bu şekilde eşlerimizi seçeriz, ya da her neyse işte.” Clay’in kafasını tekrar suya soktu. Clay, öksürerek başını sudan çıkardı. Tsunami, “Şimdi sorduğun için pişman mısın?” diye sordu.

Clay biraz pişmandı. Tsunami’nin güzelce parlayan

pulları olan başka bir DenizKanat için onları bırakacağı düşüncesi Clay'in canını daha da sıktı.

“Demek kayalara tırmanamıyoruz,” dedi Clay. “Şelaleyi ne yapacağız peki?” Pullarının hâlâ acıyıp acımadığını sormamasını umdu. Acısı dinene kadar dayanması gerekiyordu.

Tsunami sıırttı. “Yukarıdan dalmalıyız,” dedi. “Ne kadar yüksek olabilir ki?”

Clay, “Alt tarafta onlarca sivri kaya olabilir.” diye karşı çıktı. “Önce nereye atladığımızı görmek istiyorum.”

“Pekâlâ, gidip kontrol edelim,” dedi, Tsunami. Clay'i bıraktı ve suya atladı. Akıntı onu aldı götürdü. Clay, pullarının ışıkları kaybolmadan tutunduğu kayayı bırakıp hemen Tsunami'yi takip etmeliydi.

“Tsunami!” diye bağırdı. Gürleyen şelalenin sesinden onu duyması imkânsızdı. Suyun altındaki büyük bir kaya karnına çarptı ve bir ağız dolusu su yuttu. Öksürerek ilerideki bulanık ışığa doğru yüzdü.

Birden ışık kayboldu ve tekrar karanlıkta kaldı. “TSUNAMİ!” diye bağırdı.

Bir süre sonra, ileride bir esinti hissetti. İçgüdüsel olarak, hemen pençeleriyle ve kuyruğuyla bir yerlere tutunmaya çalıştı. Tam vücudu boşluğa düşecekken pençesiyle sivri bir kaya parçasını yakaladı.

Şelalenin üzerinde asılı kalmıştı.

Ortalık yeteri kadar karanlık olmasına rağmen gözlerini sıkıca kapattı ve kayaya iyice sarıldı. Kaya pullarına sürttükçe zehirden delik deşik olmuş cildi çok acıyordu.

Tsunami'nin ne kadar uzağa düşmüş olacağını düşünemiyordu bile. Parçalanmış vücudunu aşağılarda bir yerde görebiliyordu sanki.

Bir şey ayağını yakaladı.

“Dikkat et Clay!” Bu, Tsunami'nin sesiydi. “Gerçekten çok tehlikeli! Elini incitebilirsin!”

Clay gözlerini açtı.

Şelale, aşağı sallanan arka ayaklarının biraz aşağısında köpükler saçarak gürlüyordu. Tsunami havuzda taklalar atıyor, su sıçratıyor, kuyruğuyla dalgalar oluşturunuyordu.

“Sıkı tutun!” diye bağırdı, Tsunami. “Ne yaparsan yap, sakın bırakma!”

Clay, “Ha ha ha,” dedi. Kaya var mı, kontrol etmek için kuyruğunu suya soktu ve daha sonra kendini bıraktı. Tekrar suyun yüzüne çıktığında şelalenin akan suyu hafifçe başına dökülüyordu. “Düşüşün kadar kısa olduğunu biliyordun,” dedi Clay, Tsunami'yi suçlayarak.

Tsunami, “Belki öyledir,” diye cevap verdi sırtarak. “Pekâlâ, evet. Bağırıldığını duyup geri döndüğümde çoktan şelalenin ucuna gelmiştim.”

Clay, “Sessiz sedasız acı çekip ölecek mizaçta biri olmadığım için şanslıyım,” dedi. Ama düşünmeden edemiyordu... *Ya bağırmasaydım ne olurdu? Ya birbirimizi bulamayıydık?*

Tsunami, “Haydi, nehir bu tarafa gidiyor,” dedi. Perdeli ayaklarını suya daldırdı ve Clay'in önüne geçti. Clay havuz boyunca her iki tarafta da kayaların olduğu başka bir dar kanala kadar onu takip etti.

Clay, “Ama,” deyip başını kaldırdı ve kulaklarını dikti. “Tüm bu gürleme şelaleden geliyor olamaz. O hâlde... İleride başka bir şelale daha mı var?” Bu mağaralarda garip sesler yankılanıyordu. Küçük bir şelalenin yankılarla artmış sesini mi yoksa başka bir şeyi mi duyduğundan emin değildi.

Tsunami birden kanatlarını açtı ve durdu. Tavana bakıyordu. “Şunu gördün mü?”

Clay, gözlerini kısarak karanlığa baktı. Tsunami’nin parlak pulları çok uzağı aydınlatmıyordu. Clay, büyük ihtimalle orada olan dikitleri bile göremediğini düşündü. “Hayır.”

“O bir yarasaydı!” Tsunami heyecanla kuyruğunu nehre çarptı ve bir dalga Clay’in üzerine doğru geldi.

Clay, nefes nefese sudan çıktı. “Bir yarasa mı? Bir yarasa için neden beni boğuyoruz?” Bir keresinde bir yarasa yanlışlıkla tepedeki delikten içeri girmişti. Sunny, Dune’a onu yakalayıp serbest bırakması için yalvarana kadar çalışma mağarasında çaresizce dolandı. Clay, Dune’un onu serbest bırakmak yerine yediğinden şüpheleniyordu ama en azından bu işi Sunny’nin göremeyeceği bir yerde yapmıştı.

“Çünkü bir yerden gelmiş olmalı,” dedi. “Yarasalar avlanmak için dışarı çıkarlar. Bu yüzden, eğer yarasalar içeri girip çıkabiliyorsa eminim biz de yapabiliriz. Yaklaşmış olmalıyız.”

Clay, “Yarasalar bizden çok daha küçük,” dedi ama Tsunami çoktan yüzmeye başlamıştı. Clay, endişeli bir

şekilde bacaklarını suyun altında esnetti. Acısı devam ediyordu. Sanki küçük, sivri dişler pullarının altından onu ısıırıyordu.

“Bak,” diye bağırdı Tsunami. “Işık görüyorum!”

Clay yetişmek için hızlı bir şekilde kanatlarını çıırttı. Akıntının şiddetlenmesi de işini kolaylaştırmıştı.

Ama gürlleme sesi de mi artırıyordu?

Clay, nehirde bir dönemece geldi ve uzaktan gümüş renkli ışığın parladığını gördü. Tsunami'nin başının silueti oraya doğru gidiyordu.

Clay gözlerine inanamıyordu. Bu ay ışığıydı. Tıpkı tepedeki delikten gördüğü gibi... Gerçekten bir çıkış yolu vardı ve onu bulmuşlardı.

Artık hızlanıyordu, ayaklarını neredeyse hiç kullanmıyordu çünkü nehir onu ışığa doğru sürüklüyordu.

Birden mağarada keskin bir çığlık sesi yankılandı ve Tsunami gözden kayboldu.

Lütfen şaka yapıyor olsun. Lütfen şaka yapıyor olsun.

Clay elinden geldiğince hızlı yüzüyor, bir yandan da dua ediyordu. Ay ışığıyla aydınlanan giriş önündeydi ve daha sonra birden açık alana fırladı.

Nehir, mağaradan çıkıp yüksek ve dik bir uçurumdan aşağı doğru akıyordu.

Clay kanatlarını açtı ve düşmeye başladı. Neyse ki tekrar havalandı.

Uçuyordu!

9

Clay daha önce de uçmuştu – mağaralarda dikitlerden atlamış, daireler çizerek küçük uçuşlar yapmıştı – ama bunlar hiçbir şeydi, bununla karşılaştırılamazdı.

Her şey çok *büyük*tü.

Gökyüzü her yerdeydi, yalnızca... Uzanıyor, uzanıyor ve uzanıyordu. Sanki hiçbir şey bu boşluğu dolduramazdı. Gece yarısıydı ama gökteki üç ayın ışıkları mağara içinde, meşalelerle geçmiş bir yaşamdan sonra baş döndürüyordu. Çevresindeki dağların sarp tepeleri gökyüzünü deliyordu. Uzaktan bir deniz ışıltısı gördüğünü sandı.

Ve yıldızlar!

Clay, onları tepedeki delikten gördüğü için yıldızlara aşına olduğunu düşünmüştü. Ama kaç tane olduklarını veya karanlıkta nasıl gümüş bir ağ gibi göründüklerini hiç bilmiyordu.

Sanki sürekli yukarı doğru uçarsa aylara ulaşacakmış gibi hissediyordu. Bir ejderin bunu daha önce deneyip denemediğini merak etti.

Mağaralarda geçirdiğimiz süre boyunca bunları kaçırdık. Bütün bu zaman boyunca...

Pullarının arasındaki acı bile heyecanını bastıramamıştı.

“Buna inanabiliyor musun?” dedi havada dönüp dururken. “Tsunami! Harika değil mi?”

Cevap yoktu.

Clay durmak için kuyruğunu kullandı ve durakladı, gözleri gökyüzünü tarıyordu. Tsunami’yi hiçbir yerde göremiyordu. Onsuz uçup gitmezdi, değil mi?

Belki uzaktaki denizi görmüştü. Belki evini görmüştü ve dayanamamıştı. Clay, Tsunami’nin arkadaşlarını bırakıp gitmeyeceğini biliyordu ama onun okyanusa dönmeyi ne kadar istediğini de biliyordu.

Ufka doğru baktı ve onu gördü. Çok aşağılardaydı. Aşağı doğru döne döne çırpınıyordu.

Bir sorun vardı.

Sadece bir kanadını kullanıyor gibiydi.

Clay dalışa geçti ve Tsunami’ye doğru uçtu. Kanatlarını vücuduna yapıştırdı; hızla aşağı doğru uçarken korkusuna karşı geliyordu. Rüzgâr yüzüne çarpıyordu... Rüzgâr! Her şeyi yanlış hayal etmişti. Rüzgâr canlı bir şey gibiydi: Dengesini bozmak için kuyruğunu kavıyor, görmesini engellemek için gözüne giriyor, onu yavaşlatmak için kanatlarına doğru esiyordu. Derisine, pullarının altına erişerek, buz sarkıtı gibi keskin bir şekilde saplanıyordu.

Şelale ve uçuşunu ışık hızıyla geride bıraktı. Çok hızlı mı düşüyordu? Hızla yere yaklaşıyordu, karanlık ve ay ışığı hiç görmediği ve anlayamadığı şekillerde birleşiyordu. Ne kadar uzakta olduğuna ya da ne zaman oraya ulaşacağına

dair hiçbir fikri yoktu. Daha önce bunun gibi mesafelerle hiç işi olmamıştı.

Durabilecek miydi? Peki, canı yanacak mıydı?

Ama Tsunami'yi görebiliyordu: O hâlâ çabalıyordu. Henüz dibe vurmadığını anladı ve biraz daha cesur hissetti.

Düştü, düştü, düştü ve giderek ona yaklaştı. Ta ki...

Clay, Tsunami'ye geçti ve hemen kanatlarını açtı. Vücudu sanki bir duvara çarpmış gibi yukarı kalktı. Bir süre sonra sert bir şey ona çarptı; şimdi üzerinde ağır bir DenizKanat vardı.

Clay takla attı. Neredeyse Tsunami'yi düşürecekti ama pençeleriyle birbirlerini yakaladılar ve sıkıca tutundular. Boynunu sıkıca kavrayan Tsunami'nin pençelerine rağmen havada kalmaya çalıştı. Kanatlarını daha geniş çırptıyordu. Tsunami'yi kaldıracak kadar kuvvetli değildi ama en azından düşüşünü yavaşlatabilirdi.

Tsunami acıyla bağırdı. Clay, pençelerin kanatlarını ve kuyruğunu yakaladığını hissetti. Ağaç dallarını ve yapraklarını dağıtarak düşerken kontrollerini kaybettiler ve büyük bir sesle yere çarptılar.

Clay yeniden nefes alana kadar biraz zaman geçti. Tsunami'nin kuyruğu Clay'in burnuna dolanmıştı. Onu kenara itti ve acıyla kıvranarak ayağa kalktı. Tsunami, sırtüstü döndü. Kanatlarını iki tarafa doğru açtı. Clay, haklı olduğunu yakından görünce anladı. Tsunami'nin gök mavisi kanatlarından biri sanki omzundan çıkmış gibiydi.

Clay pençesiyle dokundu ve ikisi de yüzünü buruşturdu.

Clay, “Ne oldu?” diye sordu.

Tsunami, “Zincirlerden kurtulurken oldu,” dedi. “Sarı nırım yerinden çıktı.”

Clay dehşete kapılarak, “Ve buna rağmen peşimden mi geldin?” dedi. “Yaralandığını neden bana söylemedin?”

Tsunami omuz silkti ve tekrar acıyla yüzünü buruşturdu. “Nehirdeyken çok fazla acımıyordu ama uçmaya çalışınca...”

“KUM!” Clay birden bağırdı. “*Kumun üzerinde duruyorum!*” Pençelerini zemine sapladı ve içine geçti. Tüm vücudunu bir heyecan kapladı.

Tsunami ona bakmak için doğruldu. “Yaşasın?” dedi.

Clay, “Bu harika!” diye bağırdı. “Ne kadar yumuşak olduğuna bak!” Avuç dolusu kum aldı ve Tsunami’ye doğru fırlattı.

“Hey, kes şunu!” diye karşı çıktı Tsunami. Sağlam kanadıyla kendini koruyordu.

Clay otların üzerine uzandı. Bacaklarında ve pullarında toprağın sıcaklığını hissediyordu. Yeşil ve kahverenginin kokusuyla batan güneş onu büyüledi. Dağın altındaki sert, soğuk ve çıplak kayalara hiç benzemiyordu. Buradaki zemin hayat doluydu ve insanın hoşuna gidiyordu. Bir solu can burnuna tırmandı ve Clay onu yakaladı.

“Şimdi ödeşтик,” dedi Tsunami. “Ben seni kurtardım ve sen de...”

Clay, “Nehri duyuyorum!” diye bağırdı. Ayağa kalktı ve üstünü temizledi. Tsunami de üzerine atılan kumları

silkeledi. “Nehir ve kum çamur demek!” Olduğu yerde döndü ve ağaçların arasından suyun sesine doğru koştu.

Tsunami onu bulduğunda nehrin kenarında çamurun içinde yuvarlanıyordu. “Çoğu ejderin kirlenmek için bu kadar heyecanlandığını sanmıyorum,” dedi alay ederek.

İğnelemeyi duymazlıktan gelen Clay, “Eminim benim kabilemedekiler heyecanlanır,” dedi. “Hayatımda hiç bu kadar ısınmamıştım.” Hayatında ilk kez, pençeleri ağrı-mıyordu, pulları kaşınmıyordu, kanatları çok kuru değildi ve her adımında pençelerini bir yere vurma endişesi yoktu. Çamurun pullarının arasındaki boşluklara dolduğunu hissetti ve acısının azaldığını fark etti. Sanki çamur onu iyileştiriyordu. Mutlu bir şekilde iç çekti ve nehrin kenarına iyice gömüldü.

Tsunami, “Vay,” dedi. Ön pençelerini nehre daldırdı. “Henüz ÇamurKanat bataklıklarında bile değiliz. Denize ulaştığımda bu kadar heyecanlanacak mıyım merak ediyorum.”

“Tabii ki,” dedi Clay. Birden kendinden emin ve cesur hissetti. “Uçabildiğin zaman... Kanadını iyileştirebilir miyiz?” Başını eğdi ve Tsunami'nin yarasını inceledi.

Şelale yanlarındaki uçurumdan aşağı dökülüyordu. İlerisinde daha da yüksek dağlar vardı. Gökyüzündeki üç ay çok alçaktaydı. Clay kısa bir süre sonra sabah olacağını düşündü. Daha sonra arkadaşlarının vereceği duman işaretini arayabileceklerdi. Ama Tsunami uçamıyordu, burada mahsur kalacaktı. Geçen herhangi bir düşman ejder için kolay hedef olacaktı.

Clay gökyüzüne baktı. Savaşın olduğu bir dünyaya çıktıklarını hatırladı. Burası çok huzurlu görünüyordu. Yetişkin ejderlerin konuşmalarından dolayı bütün dünyayı büyük bir savaş alanı olarak hayal etmişti. Hiçbir yerde savaşın olmadığı, hatta başka bir ejderin bile olmadığı sessiz bir yerde olmak ona tuhaf geliyordu.

Ama Barış Pençeleri'nin ve dolaylı olarak yavru ejderlerin, her yerde düşmanları olduğunu biliyordu. Üç Kum-Kanat kraliçesi kehanete güvenmiyordu ve önlerine çıkan herkesi öldürecekti. Ayrıca, eğer bulurlarsa kehanetin ejderlerine çok kötü şeyler yapabilecek bir ejder listesi de vardı.

Tsunami yerinden çıkan kanadına baktı. "İyileştirebileceğimden eminim," dedi. "Böyle bir şeyi bir parşömende görmüştüm. Sadece yerine yerleştirilmesi gerekiyor. Koşup bir ağaca çarparsam olabilir belki." Çevresindeki ormana bir göz gezdirdi ve birden en yakındaki ağaca doğru hareketlendi.

Clay çamurdan fırladı, kuyruğunu yakaladı ve ağaca çarpmadan onu geri çekti.

"Ah!" diye bağırdı Tsunami. "Bırak beni! Bunu düzeltebilirim! Bu işe yarayacak!" Clay'i ısırmaya çalıştı.

Clay, "Huysuz bir GökKanat olmayı bırak. Kendini bir ağaca çarpmak çok kötü bir plan," dedi. "Knadına bakabilir miyim?"

Tsunami kanatlarını açtı ve homurdanarak otların üzerine oturdu. Clay etrafında dolandı ve arkasında durdu. Kanatlarıyla omuzlarının aynı hizada olmadığını gördü.

“Eğer sabit durabilirsen, sanırım yerine yerleştirebilirim,” dedi.

Geri çekilen Tsunami, “Bu iyi bir fikir mi?” diye sordu.

“Ağaca çarpmaktan iyidir,” dedi. “Pençelerini yere sapla ve kendini hazırla.”

Tsunami zemini kavradı ve gözlerini kapattı. Clay ön pençeleriyle Tsunami’nin omzunu hafifçe okşadı. Kemiğin çıktığı yeri bulmak kolay oldu. Şimdi olduğu yerden ve olması gereken yerden emin olana kadar yavaşça dokundu. Daha sonra kemiği tuttu ve bir seferlik çabuk ve kuvvetli bir hareketle yerine yerleştirdi.

“AHHH!” Tsunami kükredi. Güçlü kuyruğunu sağa sola salladı ve Clay’i dikenli çalılığa doğru fırlattı.

Çırpınan Clay, “Özür dilerim! Özür dilerim,” dedi. “Gerçekten işe yarayacağını düşündüm.” Durdu. Tsunami kanatlarını açıp esneterek daireler çiziyordu. İkisi de aynı hizadaydı.

Tsunami, “İşe yaradı,” dedi. “Biraz ağrıyor ama artık hareket ettirebiliyorum. İyi iş becerdin, Clay.” Clay’in kuyruğunu çalılardan kurtarmasına yardım etti. “Sana vurduğum için özür dilerim.”

Clay cevap vermek için ağzını açtı ama Tsunami birden onun ağzını kapattı. Pençesini kaldırdı ve kulaklarını dikti.

“Bu da ne?” diye fısıldadı.

Clay başını çevirmeye çalıştı ama Tsunami çok sıkı tutuyordu. Dinleyebilmek için kulaklarını dikti.

Ormandan onlara doğru bir şey geliyordu.

“Bir ejder olamayacak kadar küçük,” diye fısıldadı Tsunami. “Sanırım.”

Clay artık nefes alma seslerini ve dalların çatırtısını duyabiliyordu. Avcı bir hayvandan çok avmış gibi geliyordu ses. Clay, Tsunami’nin pençelerini burnundan çekti ve fısıldadı, “Belki onu yiyebiliriz.” Diğer ejderleri güneş doğana kadar kurtaramayacaklardı zaten ve mağaraların dışında avcılık yeteneklerini denemek istiyordu.

Kısa, soluk renkli bir yaratık ay ışığının aydınlığında önlerine çıktı. Boyu, kafasının üstündeki tüylerle birlikte ancak Clay’in omzu hizasındaydı. İki tane uzun ve ince bacağı vardı ve sallanıp duran iki tane pençesiz ve yumuşak eli vardı. Bir elinde büyük bir ejderin pençesine benzer bir şey tutuyordu, diğer elinde de büyük bir çuval vardı.

Tsunami ve Clay’i fark etti, elindeki her şeyi düşürdü ve tıpkı Clay’in bazen tepedeki delikten duyduğu kuşlar gibi tiz bir sesle çığlık attı.

Tsunami iştahla, “Bu bir leş yiyici,” dedi. “Bak Clay! İlk kez dışardayız ve şimdiden gerçek bir leş yiyici görüyoruz.”

Clay, “Bu çok küçük,” dedi. “Baksana, şu an bir şeyler yiyor.” Clay, yaratığın elindeki büyük çıkını dürttü. Yaratık tekrar bağırdı ve elleriyle kafasını koruyarak geri kaçtı.

Tsunami hayal kırıklığına uğrayarak, “Bunların daha korkunç olacağını sanmıştım,” dedi. Eğilerek incelemeye başladı. “Kraliçe Oasis’i bunlardan biri mi öldürdü? Gerçekten mi?” Taşıdığı metal pençeyi yerden aldı. Normal bir ejder pençesinden dört kat daha uzundu. “Sanırım bunlar çok keskin, ama yine de... Talihsiz bir kaza olmuş olmalı.”

Clay, “Bunu yiyebilir miyiz?” diye sordu. Dili ağzından dışarı çıkıp giriyordu.

Tsunami, “Starflight bunların nesillerinin tükenmekte olduğunu söylüyor,” dedi. “Ama bence hepimizin bu savaşta olması onların hatası, bu yüzden istediğin kadar yiyebilirsin.” Tsunami, yerden aldığı pençeyi dairesel bir hareketle salladı ve leş yiyiciye baktı.

Leş yiyici, garip sesler çıkarıp kollarını çıkına ve pençeye doğru sallıyordu. Bazı hareketleri neredeyse bir ejderinkine benziyordu. Sanki onlarla iletişim kurmaya çalışıyor gibiydi.

Clay çuvalı kaldırarak, “Belki de bunun içinde ne varsa almamızı istiyor,” dedi. Çuvalı yere boşalttı ve bir yığın mücevher ve ziynet eşyası döküldü. Otların üzerinde parlıyorlardı. Clay, altın cisimlerin arasında üç tane büyük yakut ve beyaz elmasların parladığını gördü.

“Hazine,” diye bağırdı Tsunami. Üzerine sarmal şekilde küçük safirlerin işlendiği gümüş bir madalyonu aldı.

Clay, "Glory buna bayılır," dedi.

"Ben de bayılırım!" dedi Tsunami. "Glory'yi neşelen-dirmek için ona güzel şeyler vermek istediğini biliyorum, ama bunu ilk ben gördüm."

"Pekâlâ," dedi Clay. "Başka bir şey buluruz belki. Bu hazinenin tamamını alabilir miyiz?"

"Tabii ki alamazsınız," dedi bir ses. "Benimle savaş-mak istemiyorsanız tabii ki... Bunu hiç tavsiye etmem." Clay'den biraz daha büyük turuncu bir GökKanat ejde-ri, leş yiyicinin arkasındaki boşluğa sessiz bir şekilde indi. Boynuzlarından duman halkaları yükseliyordu. Leş yiyici tekrar bağırınca, GökKanat eğilip ısıarak onun kafasını kopardı.

"Öğk," dedi ve hemen geri tükürdü. Boyun kısmından kan fışkıran vücut yavaşça devrilirken kopan kafa otların üzerinde sekti.

"Bu haksızlık," dedi turuncu ejder. "Hırsızlar sürekli güzel hazinemi çalmaya çalışıyor. Dahası, onları yakalı-yorum ama hiçbirisi lezzetli bile değil." Yere düşen bedeni dürttü. "Hepsi kılçıklı ve tadı balığa benziyor. Öğk."

Clay, oluşan kan gölünden bir adım geri attı. Artık açlık hissetmiyordu.

Tsunami, "Kimsin sen?" diye sordu. Pençelerinin ara-sında madalyonu çeviriyordu. Sanki uğruna savaşmaya de-ğip değmeyeceğini düşünüyordu.

Turuncu ejder sarı gözlerini kısarak Tsunami'ye baktı. Clay, ejderin gövdesinin yakut ve kehribar rengi damlalar-la süslenmiş altın zincirli zırhla kaplı olduğunu fark etti.

Her bir gözünün üstündeki pulların arasına küçük yakutlar yerleştirilmişti. Kanatlarının ucunda daha fazla yakut vardı. O her kimse, çok büyük bir hazineye sahipti ve bu da önemli biri olduğu anlamına geliyordu.

“Kim olduğumu bilmiyor musunuz?” dedi garip ejder. “Ne kadar üzücü. Çok kırıldım. Ya dışarı daha fazla çıkmalıyım ya da sizler pek iyi casuslar değilsiniz. Öyle değil mi, DenizKanat?”

“Ben casus değilim!” dedi Tsunami. “Nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz. Biz bir çeşit tutsaktık ve kısa bir süre önce kaçtık.”

Turuncu ejder kafasını Clay’e çevirdi. “Bir DenizKanat ile ÇamurKanat birlikte,” dedi. “Bakalım... Benim zindanlarımda olmadığınızı biliyorum ya da aşırı unutkanlaştım. Peki, sizi kim esir tutuyordu? Blaze mi? Esir kamplarının olduğunu sanmıyorum. Herkes onu seviyormuş gibi görünmek istemesiyle zıt bir hareket olurdu bu.”

Clay bir adım daha geri attı. Kendi zindanları olan bir ejder fikrinden hoşlanmamıştı. “Tsunami,” dedi sessizce, “hazinesini ona geri ver ve buradan gidelim.”

“Kafasını kullanan bir ÇamurKanat,” dedi turuncu ejder. “Çok sık karşınıza çıkmaz.” GökKanat tehdit edercesine Tsunami’ye doğru hareket etti. Leş yiyicinin biriken kanına bastı ve otların üzerinde kırmızı bir pençe izi bıraktı. Burun deliklerinden küçük ateş topları, ardından da beyaz bir duman bulutu çıktı ve boynuzlarının etrafında yoğunlaştı.

Madalyayı tutan Tsunami, “Pekâlâ,” dedi. “Sorun çıkarmak istemiyoruz.”

“Ah, ben de istemiyorum,” dedi turuncu ejder. “İşte, bu yüzden sorun gelip beni bulduğunda çok üzülüyorum.” Uzanıp Tsunami’nin madalyayı tutan pençesini yakaladı ve kuvvetlice sıktı. Clay ileri atıldı ama ejder ona bir ateş topu gönderdi; bu yüzden gerilemek zorunda kaldı. Ejder dik bakışlarını Tsunami’ye çevirdi. “Hiç kimse hazinelerime dokunamaz.”

“Bilmiyorduk!” dedi Tsunami. “Kim olduğunu bile bilmiyoruz!”

“Ah,” diye tısladı ejder. “Söylemedim mi? Benim adım Scarlet. Ama hayatta kalmak istiyorsanız *Majesteleri* diye hitap etmenizi şiddetle tavsiye ederim.”

Clay derin bir nefes aldı. O bile bu ismin kime ait olduğunu biliyordu.

GökKanatların kraliçesiyle karşı karşıyaydılar.

Scarlet, onun tahmin ettiğinden, Kestrel'den daha küçüktü ama Clay, GökKanat kraliçesini küçümsememele-ri gerektiğini biliyordu. Tahtını on dört tane cesur, aptal ve şu an ölü ejderin ona meydan okumasına rağmen otuz yıl boyunca korumuştı. Pyrrhia'daki en uzun yaşayan ve en ölümcül kraliçelerden biriydi. Kehanetten nefret eden ve altı yıl önce GökKanat yumurtasını yok eden Burn ile müttefik olduğu için kehanetin ejderlerini ele geçirmesi en kötü olacak ejderlerden biri olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Clay, Scarlet hakkında öğrendikleri şeyleri hatırlamaya çalıştı. Aklına gelen tek şey *korkunç* olmasıydı.

Kraliçe Scarlet, Tsunami'nin pençelerini bıraktı ve madalyonu kendi boynuna taktı. Döndü ve Clay'in bir adım ötesinde durdu.

"Sen, ÇamurKanat, beni şaşırttın. İkimiz de aynı taraf-tayız. Beni neden tanımadın?"

"Söylediğim gibi... " diye başladı Tsunami. Kraliçe Scarlet kuyruğunu oynatıp onu susturdu.

"ÇamurKanatın konuşmasını duymak istiyorum," dedi. "Gümbür gümbür, derinden gelen, gergin sesiyle..."

Clay, “Biz, ııı,” diye kekeleydi. “Biz bir süredir yer al-
tındaydık. Aslında hep öyleydik.” Tsunami, kraliçenin ar-
kasından Clay’e işaret ediyordu. Clay’in anladığı kadarıyla
çok fazla şey söyleme diyordu. Ama ne söyleyecekti ki?

Yükselen dağlara doğru baktı ve her tarafın altın ren-
giyle parıldadığını fark etti. Güneş doğuyordu. Kestrel si-
nirini bulabildiği ejderlerden çıkarmadan önce gidip bir an
evvel arkadaşlarını kurtarmaları gerekiyordu.

“Biz sadece buradan geçiyorduk,” dedi Kraliçe Scar-
let’e. Kraliçenin gözlerinin üstündeki yakut parçaları
inanmaz bir ifadeyle yukarı kalktı. “Yani, sizinle tanışmak
bir şerefti. Bu çok... “ Aklına gelen tek kelime *korkunçtu*.
“Gitmemiz lazım,” dedi.

“Hemen mi?” dedi kraliçe. “Ama bu çok üzücü. Soh-
betin ortasında terk edilmekten nefret ederim. Senin hak-
kında öğrenmek istediğim çok şey var.” Pençesinin ucunu
Clay’in çenesinin altında gezdirdi. “Sanırım gitmen gere-
ken tek yer gökyüzündeki sarayım. Kulağa heyecanlı gel-
miyor mu? Sakın hayır deme, gücenirim. Tam aradığım
şeysin.”

Clay, bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama ce-
vap veremeyecek kadar korkmuştu. Gözlerini kraliçenin
düşmanca bakan kehribar rengi gözlerine dikti ve hayatın-
da ilk kez Kestrel’in haklı olabileceğini düşündü. En çok
da mağaranın altında kalmaları ve dış dünyadaki kötü ej-
derlerden kaçınmaları gerektiği konusunda...

Scarlet’in arkasındaki Tsunami leş yiyicinin keskin
pençesini kaldırdı. Clay’le göz göze geldiler. Tsunami’nin

hissettiği korkuyu hissetti. Eğer GökKanat kraliçesine saldırırlarsa, onlardan nefret eden yeni bir güçlü düşman edineceklerdi.

Ama ona doğruyu söyleyemezlerdi. Onları esir tutabilir, dostu Burn'e satabilir ya da kehaneti bozmak için öldürebilirdi. Ayrıca kraliçeyle gidemezlerdi de... Arkadaşları için geri dönmeleri gerekiyordu.

Clay hafifçe başını salladı. *Yap. Başka seçeneğimiz yok.*

Tsunami pençeyi Kraliçe Scarlet'in kuyruğundaki hassas yere sapladı ve pençe kuyruğu delip doğrudan toprağa girdi.

Kraliçe öfke ve acıyla kükredi. Kafasını sağa sola salladı ve etrafa ateş saçtı.

"Uç!" diye bağırdı Tsunami. Ateşlerin altından yuvarlandı ve Clay'in kuyruğunu itti. Clay kanatlarını açtı ve Kraliçe Scarlet pençelerine ateş püskürürken havalandı. Tsunami arkasından dengesiz ama kararlı kanat çırpışlarıyla havalandı.

"Kurtulması çok zaman almaz," dedi Tsunami. "Çabuk ol, dağların tepelerinde ondan kurtulmalıyız." Uçurumdan yukarı doğru fırladı ve Clay de takip etti.

Nehrin uçurumdan çıktığı deliği, şelalenin çıkış noktasını uçarak geçtiler. Tepeye ulaşip koyu yeşil ağaçların ve çalıların olduğu kayalarla dolu bir düzlükle karşılaşıp kadar yukarı uçtular. Bu kadar yüksekten bakınca bile dağlar inanılmaz yüksek ve büyük görünüyordu. Dağların tepeleri bir ejderin çarpık sivri dişleri gibi kuzeye ve güneye doğru zikzak çiziyordu.

Her şeyin bu kadar büyük olması Clay'i büyülemeye devam ediyordu. Bütün bunların arasında arkadaşlarını tekrar nasıl bulacaklardı? Ve bulsalar bile bu kadar büyük bir dünyayı kurtarmak için beş ejder ne yapabilirdi?

Tsunami önden gidiyordu. Alçaktan uçuyor, ağaçların arasından süzülüyor ve uçurumlara dalıyordu. Uçtukça kanat çırpışları güçleniyordu. Clay'in gözlerini kamaştıran güneş ışığı dağların üzerine yayılmıştı. Bu kadar ışığa alışkın değildi ve gün henüz ağarmaya başlamıştı. Öğlen güneşiyle henüz karşılaşmamışlardı.

"Burası!" diye bağırdı Tsunami. Kafasıyla dağın yamacındaki bir çukuru işaret ediyordu. Küçük bir mağaranın önüne kondular. Bulundukları yerden kayalarla dolu düzlüğü görebiliyorlardı, Etrafları vadiler ve dağların tepeleriyle çevriliydi. Clay gergin bir şekilde aşağı doğru baktı. Şelalenin sesi uzaktan geliyordu. Kraliçe Scarlet'ten bir iz yoktu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Tsunami'ye.

"Yapmak zorundaydım, değil mi?" diye sordu. Ama her zamanki gibi kendini haklı çıkarmaya çalışmıyordu. Kulaklarını kaşıdı. Endişeli görünüyordu. Daha sonra boş olup olmadığını kontrol etmek için mağaraya girdi.

Clay onu rahatlatmak istedi ama o da endişeliydi. Gözlerini kapattı ve yüzünü doğan güneşe çevirdi. Güneşin sıcaklığı pullarının arasına giriyordu. Nihayet kemikleri ısınmıştı.

"Kendini görmelisin," dedi Tsunami mağaranın için-

den. “Resmen parlıyorsun. ÇamurKanatların bu kadar renkli olduğunu bilmiyordum.”

Clay gözlerini açtı ve vücuduna baktı. Kendini hep kahverengi sanmıştı – soluk kahverengi pullar, sıradan kahverengi pençeler, burnundan kuyruğuna bataklık çamuru rengi. Ama şimdi, ilk kez güneş ışığına çıktığında pullarının arasındaki ve arkasındaki altın ve kehribar rengi parıltıları görebiliyordu. Kahverengiler bile daha çeşitli ve koyu görünüyordu. Tıpkı Webs’in en hassas parşömenleri sakladığı kızıl kahverengi sandık gibi.

Clay, “Eh,” dedi.

Işığa çıkan Tsunami, “Çok güzelsin,” diye takıldı. Clay nefesini tuttu. Güneş kendi renklerini ortaya çıkarırken, Tsunami’yi de safirden, zümrüitten ya da yaz yapraklarından ve okyanustan yapılmış bir ejder gibi gösteriyordu.

Clay, Glory’yi ve karanlık mağaralarda bile ne kadar güzel olduğunu düşündü. Hiçbiri güneş ışığında ona bakamazdı, yoksa güzelliğinden, onunla bir daha konuşamayacak kadar etkilenirlerdi.

Glory... Clay gözlerini kısarak dağın eteklerine baktı. Her yerde, tünellere gidebilecek uçurumlar, delikler ve kayalıklı çıkıntılar vardı. Evlerinin dışardan nasıl göründüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Dağın büyük bir kısmını buradan görebiliyorlardı ama henüz duman işareti yoktu.

Üç ayı kovalayan güneş ufuktan gökyüzüne doğru yükseliyordu. Clay, uzaktaki dağın tepelerinde birkaç kırmızı şeklin uçtuğunu gördü. İlk başta kuş olduklarını sandı ama

daha sonra ateş püskürttüklerini fark etti ve ejder olduklarını anladı.

Burası kesinlikle GökKanat bölgesiydi. Starflight gizli mağaralarının bulunduğu yer hakkında haklıydı. Ama GökKanat kraliçesi artan öfkesiyle onları ararken Clay'in dağlardan nasıl kaçacaklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Tsunami omzuna dokundu. "İşte orada!" diye bağırdı. Eliyle gösteriyordu.

Yamacın ortalarında bir delikten ince bir duman tabakası yükseliyordu. Clay kendini havaya bıraktı ve deliğe doğru uçtu. Delik kapalıydı ve çalılıklarla saklanmıştı. Bu yüzden yakınına konamadı. Ama gökyüzüne açılıyordu ve ona mağaralarının tepesindeki delikmiş gibi geliyordu.

Ateşi yakan arkadaşları olmalıydı.

Tsunami uçarak yanına geldi. İkisi de deliğe bakmaya çalışarak dumanın etrafında uçuyordu.

"Starflight ve Sunny orada olmalı," dedi Clay. "Tam altımızda!" Eski kâğıt kokusu geliyordu. Clay, en sevdiği parşömenlerin bir kısmını yakan Starflight için üzüldü.

Tsunami, "Tamam yaklaştık ama girişi bulmalıyız," dedi. "Tünel yakınlarda bir yerlerde olmalı." Döne döne, çalılıkların olduğu kayalık zemine indi. Çalışma odasından tünelin girişine kadar olan mesafeyi hesaphıyormuş gibi adımlamaya başladı.

Clay havada daireler çiziyordu. Tsunami'nin yaralı kanadına bakarken aynı tuhaf duyguyu hissetti: Rahatlırsa ve sadece bakarsa işlerin nasıl yoluna gireceğini bilecekmiş gibi hissediyordu. Dağın altındayken mağaraları milyon

kez yürümüştü. Mağaraları kendi pençelerinden daha iyi biliyordu.

Şelalenin sesini hâlâ uzaktan duyabiliyordu. Bu sayede yer altı nehrinin hangi yöne aktığını tahmin edebilirdi. Çalışma mağarasından merkez mağaraya uzanan tüneli düşündü ve alttaki kayalara haritasını çizdi.

Yere indi ve “Burası,” dedi Tsunami’ye. “Çıkıştaki büyük kaya tam buranın altında olmalı. Dışarı açılan tünel de şu tarafta olmalı – “ Bakmak için döndü.

“Geçit,” dedi Tsunami. Az ileride kayaların arasında bir yarık vardı. Yaklaşıp baktıklarında çakıllı kumun üzerinde bir akıntı olduğunu gördüler. “Giriş buralarda bir yerlerde olmalı.”

Clay, geçide doğru atladı. Düşüşünü yavaşlatmak için kanatlarını açtı. Yere indiğinde ayaklarına çamur sıçradı. Vücudunu bir sinir dalgası kaplamıştı. Burada, mağaralarına bu kadar yakın bir yerde çamur, güneş ışığı ve temiz hava vardı. Gardiyanlar ejderleri neden hiç dışarı çıkarmamıştı? Bu geçide yapılacak küçük gezintiler bile hayatlarını değiştirebilirdi.

Clay, bunun güvenlik için olduğunu söyleyeceklerini biliyordu. Uzaktaki GökKanatlardan onları korumak için yaptıklarını söyleyeceklerdi.

Ama Clay, gardiyanların ona ve arkadaşlarına güvenmedikleri için böyle yaptıklarını düşünüyordu. Kaçmamacaklarına güvenmiyorlardı. Mantıklı davranacaklarına ve dikkat çekmeyeceklerine inanmıyorlardı.

Pençeleriyle çamuru kazdı. Yavru ejderlerin güvenilir

davranışlar sergilemek için bir *şansları* bile olmamıştı. Belki de Clay'in, yumurtadan çıktığında diğerlerine saldırdığı için bunu hak etmediğini, her an bir şey yapacağını düşünüyordlardı. Ama Sunny, Glory, Starflight ve Tsunami'yi bunca yıl karanlıkta tutmalarının hiçbir sebebi yoktu.

Tsunami Clay'in yanında zemine ayağıyla vurdu ve önlerindeki, yosunlarla kaplanmış büyük kayaları işaret etti başıyla.

"İlk şurayı kontrol edelim." Akıntının geldiği yöne doğru gittiler.

Clay önlerindeki çamurda bir şey fark etti. Tsunami daha fazla ilerlemesin diye kanatlarını kaldırdı ve onu durdurdu.

"Bak!" dedi Clay. "Ejder izleri!"

Nehir yatağında ayak izleri ve bir kuyruk izi vardı. Sanki ejder havalanmış gibi birden kayboldu izler.

Clay dikkatli bir şekilde ayağını ayak izinin üzerine koydu. Ayak izi daha büyüktü.

"Eğer bizim mağaradan geliyorsa ve eminim oradan geliyor," dedi Tsunami, " o hâlde bunlar kesin Kestrel'in ayak izleri."

Clay, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Tsunami ayağını diğer ayak izinin üzerine koydu. "Parmakları perdeli değil," dedi. "Bu yüzden bir DenizKanat değil. Morrowseer'ınünkü ayak izleri olamayacak kadar yeniler. Ve burada dört ayak izi görebiliyorsun, bu yüzden Dune'a ait olamazlar."

"Ah," dedi Clay. Kendini aptal gibi hissediyordu. "Tabii ya."

“Ayak izleri ilerliyor ama geri gelmiyor,” dedi Tsunami. Sesi heyecandan yükselmişti. “Belki bizi aramak için dışarı çıkmıştır. Eğer hâlâ dışarıdaysa diğerlerini kurtarmak için daha iyi bir zaman olamaz.” Ayak izlerini takip ederek nehir yatağında koşmaya başladı. “Haydi, Clay, acele et!”

Clay arkasından koştu. İzler büyük kayaların olduğu yere doğru gidiyordu. Büyük kayaların üstüne tırmandıklarında geçidin yanındaki karanlık tüneli gördüler. Doğru açıdan bakılmazsa, görülmesi imkânsızdı.

“İşte bu kadar,” diye fısıldadı Tsunami.

“İzlerini neden daha iyi saklamadı?” diye sordu Clay. Endişelenmişti. “Ya bu bir tuzaksa?”

“Tuzak değil.” Tsunami kendinden emindi. “Kestrel, diğerleri için geleceğimizi bilmiyor. O böyle düşünmez. Bizim yerimizde olsaydı arkasında dönüp bakmadan herkesi bırakır ve kaçardı.”

Clay Tsunami’ye hak verdi. Kestrel ejderlerin verdiği sözleri tuttuğuna ya da diğer ejderleri önemseydiğine asla inanmazdı.

“Bizi bulmak için acele ediyordu, hepsi bu,” dedi Tsunami. Clay gergin bir şekilde gökyüzüne baktı. Eğer Kestrel bu kadar dikkatsiz davrandıysa onlara çok sinirlenmiş olmalıydı.

Tünele girerken Tsunami eğildi ve Clay de yanından geçti. Clay, ateş çıkarabilecek kadar ısınmıştı. Bu yüzden tünelde önlerini görmek için biraz ateş püskürttü. Tsunami’nin karnı ve kuyruğunda parlak şeritlerin ışığında ilerlediler.

Tünel keskin bir şekilde sağa dönüyordu. Daha sonra sola ve birkaç adım boyunca da dik bir şekilde aşağıya... Ama çok geçmeden düzeldi. Başka bir köşeden döndüler ve tünelin sonuna geldiler. Karşılarında kocaman gri bir kaya vardı.

Clay'in kalbi küt küt atıyordu. Onu gerçekten bulmuşlardı.

Clay, hapishanesine dışarıdan bakıyordu.

Tsunami arka ayakları üstüne kalktı ve pençeleriyle duvarları incelemeye başladı. “Kayayı yerinden oynatacak bir şeyler ara,” dedi Clay’e.

Clay kendi tarafındaki duvarlara bir kez daha ateş püskürttü. Karşılarındaki, tavandan zemine uzanan birkaç tane çatlağı bulunan, sıradan, düz bir taş gibi görünüyordu. Çatlaklara pençelerini soktu. Bu, yalnızca pençelerini acıtmıştı.

Kayanın etrafını koklamayı denedi. Daha sonra da itmeye çalıştı ama içerdeyken hareket ettiğinden daha fazla oynamadı yerinden.

Yavaş yavaş morali bozulan Clay, “Umarım Starflight haklıdır,” dedi. “Umarım bu taraftan açabiliriz.”

Tsunami, “Açabiliriz,” dedi sert bir şekilde. “Bir kol ya da öyle bir şey olmalı...” Birkaç adım geri attı ve kayanın tepesine baktı.

“Ya da sihir,” dedi Clay. “Ya sihirli bir kelimeyle açılıyorsa? Bizim bilmediğimiz bir çeşit tılsımla...”

Tsunami kaşlarını çatarak kayaya baktı bir süre, sonra kafasını salladı. “Bunu yapmak için büyücü bir ejdere ih-

tiyaçları var ve büyücü ejder diye bir şey hiç var oldu mu, bilmiyorum.”

Clay’in sihir ve büyücü ejderler hakkındaki dersten hatırladığı tek şey nesneler üzerinde güce sahip olmalarıydı. Bu dersi hatırlıyordu çünkü Starflight o günün geri kalanını burnunu kaldırıp GeceKanatlar’ın herhangi bir ef-sanevi büyücü ejderden çok daha fazla sihirli güce sahip olduğunu iddia ederek geçirmişti.

“Madem bu kadar harikalar, neden GeceKanatlar kim-senin bulamayacağı gizemli bir yerde yaşıyorlar?” diye sor-muştu Clay.

“Basit,” demişti Starflight bilmiş bir şekilde. “Bizler tüm bu özel güçlere sahibiz ve sıradan ejderlerin kendile-rini değersiz hissetmelerini istemiyoruz.” Yüz ifadesi *öyle olmalarına rağmen* diye düşündüğünü gösteriyordu.

Clay homurdanıp “Ne gibi özel güçler?” diye sormuş-tu.

“Bilirsin işte,” diye cevaplamıştı Starflight. “Telepati, geleceği görme, görünmezlik...”

“Görünmezlik özelliğiniz yok,” diye karşı çıktı Clay. “Yani, siyah ejderlersiniz sadece. Karanlıkta görünmeniz çok zor ama bu bir güç değil. Çamurun içine yatsam ben de görünmez olurum.”

“Peki, o zaman,” dedi Starflight. “Gece karanlığında birden ortaya çıkabiliyoruz! Sanki üzerine gökyüzü düş-müş gibi rakibimizin üstüne çullanabiliyoruz! Starflight, görkemli bir şekilde kanatlarını açmıştı.

“Yine de bu bir özel güç değil,” dedi Clay. “Sadece tüyler ürpertici bir şey, o kadar.”

“Ürpertici değil!” diye bağırmıştı Starflight. Sesi yükseliyordu. “Bu muhteşem ve gösterişli bir şey!” Durdu ve derin bir nefes aldı. “Ayrıca, geleceği bir tek biz görebiliyoruz.”

“GeceKanatlar yeryüzüne inene kadar, tek konuştuğumuz şey her anlama gelebilecek saçma sapan bir kehanet ve söylentilerdi.”

Clay kafasını kaldırıp ve Starflight’a bakmıştı. “Demek istediğim, çok zeki olman dışında özel bir zihin gücüne sahip değilsin.”

“Er geç güçlerim olacak,” dedi Starflight. “Belki de güçler, GeceKanatların büyüyünce edindikleri şeylerdir. Ayrıca, senin ders çalışıyor olman lazım, benimle dalga geçiyor olman değil!”

Clay, “Dalga geçmiyordum,” diye karşı çıktı. Ama Starflight’ın dikkatini dersten başka yöne çekmeye çalıştığı doğrudur. Tabii ki bu çok uzun sürmemiştir.

Clay şimdi kayanın altını kazıyordu. Starflight’ı gerçekten özlemişti. Ondan daha önemlisi, onun için endişeleniyordu. Clay, Tsunami ya da Glory’yi bulamayınca Kestrel nasıl tepki vermişti acaba? Starflight ya da Sunny’ye zarar vermezdi, değil mi?

Birden pençeleri bir şeye takıldı. Taş zemine iyice yaklaştı ve kayanın alt tarafına baktı. Uzun ve sağlam bir çubuk kayanın altına sıkıştırılmıştı ve kayayı yerinde tutuyordu.

“İşte,” diye fısıldadı Tsunami’ye. Pençeleriyle çubuğu

kavradı ve çıkarmaya çalıştı. Birkaç denemeden sonra gevşemeyeceğini anladı, ama sağa sola oynuyordu. Sağa sola kaydırmayı denedi ve kaya hafifçe yuvarlanmaya başladı. Hemen durdu ve Tsunami'ye baktı.

Clay, "Ya Webs ve Dune bizi bekliyorsa?" diye sordu.

"Beşimizi birden durduramazlar. Hepimiz birden savırsak bunu yapamazlar. Bizi içerde tutabilmelerinin tek yolu çıkışı kapatmaktır. Kapı açılınca hepimiz özgür olacağız." Tsunami uzun bir nefes verdi.

Dişlerini gıcırdatan Clay, "Pekâlâ," dedi. "Haydi, başlayalım."

Çubuğu elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde itti. Kaya hafif bir gıcırdamayla yavaşça hareket etti. Merkez mağara göründü ve dışarıdan ne kadar garip görüldüğünü gören Clay'in kuyruğu ürperdi.

Terk edilmiş küçük bir şekil nehirde sürükleniyordu. Suyun içinde pençelerini oynatıyordu. Kaya hareket edince döndü, gri ve yeşil renklerdeki gözleri kocaman oldu.

"Şşşş!" Mağaraya giren Tsunami onu susturmaya çalıştı. Aynı anda, Sunny yerinden fırladı ve kanatlarını açtı. Ön pençeleriyle Tsunami'nin burnuna bastırıyordu.

"Başardınız!" diye fısıldadı.

Clay, gardiyanların mağarasına giden tünele baktı. Webs ve Dune'un onları durduramayacakları konusunda Tsunami haklı olsa bile, bunu deneyerek öğrenmek istemiyordu. Sessizce sordu, "Diğerleri nerede?"

Çalışma mağarasına yönelen Sunny, "Gidip Starflight'ı getireyim," dedi. "Glory'yi bilmiyorum." Tsunami dikit-

lere doğru kafasını kaldırdı. Clay'i bir endişe sardı. Glory iyi miydi? Kamufle olmuşken başına bir şey gelmiş olabilir miydi? Görünmez kalmayı başaramış mıydı? Bir diki-ten düşmüş ya da bir çıkıntıya çarpıp kendini yaralamış da olabilirdi.

"İşte buradayım." Kulağına bir ses fısıldadı. Yumuşak kanatlar onunkini okşadı ve Glory'nin uzun silueti ve tüylü kulakları ortaya çıktı. Pulları gri ve siyahtan koyu mavi benekli, altın rengine yakın turuncuya döndü.

"Bir şeyin yok!" diye sevindi Clay. Rahatlayıp kuyruğunu Glory'ninkine doladı.

Glory gerildi ama her zaman yaptığı gibi hemen kuyruğunu çekmedi. Onun yerine zarif burnuyla Clay'i okşadı. "Tabii ki bir şeyim yok," dedi. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun."

Clay kanatlarını düşürmüştü ki Glory ekledi, "Ama yine de benim için inanılmaz tehlikeli şeyler yaptığın için teşekkür ederim."

Clay mutlu bir şekilde, "Her zaman..." dedi.

Glory bir adım geri attı ve çalışma mağarasına giden tünelden çıkan Starflight'ı işaret etti.

"Kestrel çok sinirliydi," dedi. "Onu saklandığım yerden dinlemem gerekti. Sinirini şu ikisinden çıkardı."

Clay ilerlemeye başladı, ama Tsunami ve Sunny çoktan Starflight'ı aralarına almıştı. Bir an dehşet içinde Starflight'ın topalladığını, Kestrel tarafından dövüldüğünü, yakıldığını ya da çok kötü yaralandığını sandı.

Daha sonra Starflight'ın, bir çuval dolusu parşömen taşıdığı için tuhaf hareket ettiğini fark etti.

Çuvalı uzaklaştıran Tsunami, "Ah, hayır yapma," dedi. "Bunlara ihtiyacımız yok. Ve hepsini çoktan bin kez okuduk."

Çuvalı kendine çeken Starflight karşı çıktı, "İhtiyacımız olabilir. Neyi yiyip yemeyeceğimizi, farklı kabilelerin özelliklerini, kötü havalarda nasıl uçmamız gerektiğini öğrenebiliriz."

"Bütün bunları bize *sen* söyleyebilirsin," dedi Clay. "Her hâlükârda söyleyeceksin zaten."

Starflight, "Peki ya önemli bir şeyi unutursam?" dedi endişeyle.

Glory, "Eğer herhangi bir şeyi unutan biri olsaydın daha sevimli olurdun," dedi.

Tsunami, "Önemli olan tek şey buradan derhâl çıkmak," dedi. "Webs ve Dune uyanmadan..."

"Ve Kestrel geri dönmeden önce," diye ekledi Glory.

"Ne kadar heyecan verici haberler bunlar. Kestrel de bunun bir parçası mı? Çok uzun süredir *onu* arıyorum."

Beş ejder hızla arkalarına döndü.

Kraliçe Scarlet girişte duruyordu. Arkasında da farklı alev renklerinde, kocaman, ateş topları püskürten ve sinirli görünen bir sıra GökKanat, tüneli kapatmıştı.

Ama hiçbir GökKanatlar kraliçesi kadar sinirli görünmüyordu.

“Kestrel’i görmeyeli kaç yıl oldu? Yedi mi?” Kraliçe Scarlet, gözlerindeki öfkeyle çelişen bir ses tonunda söylemişti bunu. “Ne kadar eğlenceli bir yeniden buluşma olacak.” Kuyruğunu ileri geri salladı. “En sevmediğim ejderlerin hepsi bir arada.”

Ona en yakın ejder Clay’di. Arkadaşlarına doğru bir adım attı ve kanatlarını açtı. Kraliçenin arkadaşlarına ulaşabilmesi için önce Clay’le başa çıkması gerekecekti. Clay, pençelerinin titrediğini kraliçenin görmemesini diledi.

Tsunami, “Bizi buraya kadar takip ettin,” dedi boğuk bir sesle.

“Ah, takip etmeme gerek kalmadı,” dedi kraliçe. “Birisi, çok tatlı bir şekilde bana yardımcı olan bir duman işareti gönderdi. Hepimizi buraya getirdi. Ne kadar harika bir fikir bu.”

Dehşete kapılan Clay, *benim fikrimdi*, diye düşündü. *Bu benim hatam. GökKanatları buraya ben getirdim.*

Sunny, “Sen... Sen de kimsin?” diye diyebildi en ince sesiyle.

“Şimdi çok rencide edici olmaya başladınız,” dedi Kraliçe. “*Benim bölgemdesiniz. Görünüşe göre benim dağım-*

da yaşıyorsunuz. Ben yüzlerce kilometrelik bu alandaki en önemli ejderim. Beni *nasıl* tanımazsınız?” Kafasını kaldırdı ve mücevher dolu kanatlarını açtı.

“GökKanatların Kraliçesi Scarlet,” dedi Starflight, nefes nefese. Yere doğru eğildi, kafası yere değiyordu ve ön pençeleri birbirine geçmişti.

Mağaraya giren kraliçe, “Hah, şöyle,” dedi. “Aylar adına, burası ne kadar kasvetli.” Çevreye bir göz attı; Starflight’ın çuval dolusu parşömenlerini fark etti ve aniden ateş püskürterek onları ateşe verdi.

Starflight yanan parşömenlere bakakaldı. Clay ona yanaştı, Sunny, Glory ve onu tek başına korumaya çalışıyordu. Keşke biraz daha büyük olsaydı!

Gözlerini kısıan Kraliçe Scarlet, “Aman tanrım,” dedi. “Sen bir GeceKanatısın!” Clay’i bir yaprak gibi kenara fırlattı ve Starflight’ı çenesinden yakaladı. Clay ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı; ama kraliçenin zırhının sesi ve mağaraya giren GökKanatların acımasız bakışları onu durdurdu.

“Daha on yaşına gelmemiş bir GeceKanat,” dedi Kraliçe Scarlet. Sanki akşam yemeğinde yemeyi planladığı bir inekmiş gibi Starflight’ı döndürüyor ve pullarını dürtüyordu. “Ne kadar da heyecan verici! Normalde ejderlerin dışarı çıkmasına izin vermiyorlar. Biliyorsunuz, kusursuzluklarını bozabiliriz.” Starflight’ın yüzüne duman üfledi ve o da öksürdü. “Daha önce arenamda hiç GeceKanatım olmamıştı. Çok heyecanlı, çok heyecanlı! Söylesene, tam şu an ne düşünüyorum?”

Starflight'ın ifadesi dehşet vericiydi.

“Çok mu zor?” diye takıldı Kraliçe Scarlet. “Sana bir ipucu vereceğim. Neden bir GeceKanat, bir DenizKanat ve bir ÇamurKanat benim dağımın altında saklanıyorlar? ÇamurKanatın sevimli bir şekilde korumaya çalıştığı o ikisiyle birlikte...” Kuyruğuyla Glory ve Sunny'ye doğru salladı. Kraliçe, Starflight'a yaklaştıkça Clay titremeye başladı. “Bunun bilindik bir kehanetle falan ilgisi yoktur, değil mi?”

“Neler oluyor burada?” diye gürledi mağaraya giren Dune. GökKanatlar'ı görünce kalakaldı. Siyah gözleri yavaşça kraliçeye döndü ve Clay ilk kez onun yüzünde korku gördü.

“Webs!” diye bağırdı ve yaralı KumKanat, mağaraya Kraliçe'ye doğru atıldı.

“Dur!” diye bağırdı Sunny. “Sana zarar verecekler!”

Dune onu duymazlıktan geldi. Kraliçe Scarlet'i yakaladı ve Starflight'tan uzaklaştırdı. “Dokunma onlara!” diye kükredi. “Bir daha onlara elini sürmeyeceksin!”

Kraliçe havada döndü ve yere indi. Dune'la karşı karşıyaydı. “Onlar artık benim,” dedi dişlerinin arasından konuşarak. Dune'un üstüne atladı.

GökKanat askerleri kraliçelerine doğru hareket ederken Webs mağaradan paldır küldür çıktı. Hiç durmadan askerlerin önüne atladı. Kuyruğuyla üçünü geri fırlattı ve pençeleriyle de bir diğerrinin karnını tırmaladı. Clay onun savaştığını daha önce hiç görmemişti. Webs'in tehlikeli olabileceğini bilmiyordu.

Clay, Sunny'ye geri çekilmesini söyledi. Glory'ye de, "Saklanmalısın," dedi.

"Sen bizim için ölürlen ortadan kaybolmak mı?" dedi. "Hayır, teşekkür ederim." Clay'in yanından geçti ve Webs'in yanında savaşılan Tsunami'ye yardıma gitti. Clay, Sunny'yi bir kayanın üstüne itti ve diğerlerine katıldı.

Sunny, "Bekle, yardım edebilirim!" diye bağırdı. "Ede-
mez miyim?"

Kraliçe Scarlet, Dune'u diktlerden birine fırlatırken Dune bağırdı, "Bu ejderler kutsal!" Kraliçe ondan daha küçüktü ama çok daha kuvvetliydi ve Dune'un eski yaraları onu yavaşlatıyordu. Sendeliyordu. Nefes nefeseydi. Yaralı kanadı arkasında iz bırakıyordu. "Bunlar kehanetin ejderleri. Onları alamazsın!"

Kraliçe, "Peki ya onlarla oynamak *benim* kaderimse?" diye cevap verdi. Pençelerini Dune'un bacağına geçirdi. Dune haykırdı; yarasından kan fışkırıyordu. "Ah, bekle, doğru söylüyorsun," dedi. "Kehanet umurumda değil. Kehanetleri ve diğer GeceKanat aptallıklarını önemsemiyorum."

Pençeleriyle Dune'un kanadını tırmaladı ve yaralarını iyice deşti. "Ayrıca, beni inanılmaz sinirlendirdiler ve sonra kaçtılar. Bu başıma çok sık geliyor, ama sonra ne oluyor biliyor musun? Bana ihanet edenleri önünde sonunda buluyorum. Yedi yıl beklemek zorunda kalsam bile..." Kraliçe Dune'un boynunu sıktı ve kaldırıp duvara yapıştırdı. "Değil mi Kestrel?"

Clay tökezledi. Savaşığı GökKanat onu yere yıktı ve

kuyruğuyla kanatlarını kocaman dört ayağının altına aldı. Savaş bir anlığına durmuş gibiydi ve Clay, köşeye sıkıştırılmış durumdayken Kestrel'in mağaraya girdiğini gördü.

"Zavallı, zavallı Scarlet," dedi alaycı bir şekilde. "Herkes sana ihanet ediyor. Şimdi beni ele geçirdin. Diğer işe yaramazların gitmesine izin ver." Ejderlere dönüp bakmamıştı bile.

Clay kafasını çevirdi ve Tsunami'yle göz göze geldi. Onları kurtarmak için Kestrel'in kendini feda edeceğini asla düşünmezdi. Onların hayatta kalması konusunda belki de ciddiydi. Onlardan ne kadar nefret ederse etsin, belki de önemsedığı tek şey buydu.

Kraliçe, "Kestrel," diye bağırdı. "Kulağa emir vermişsin gibi geliyor. Emirlerle karşı gelmekten, emir vermeye mi geçtin?"

Kestrel, "Savaşmayacağım," dedi. Sesi soğuk geliyordu. "Seninle geleceğim. Onları bırak yeter. Bu ejderlerin GökKanatlarla hiçbir ilgisi yok."

"Benimle geleceksin zaten," dedi Kraliçe Scarlet. "Bu konu hakkında bir seçeneğin olduğunu düşünmen çok komik. Harika bir duruşma planladık. Ardından da daha harika bir infaz. Ama bu küçük ejderlere gelince..." Kuyruğunu Clay ve arkadaşlarına doğrulttu. "Böyle ödüllerden vazgeçmemi gerçekten bekleyemezsin."

Kestrel, "Onlar ödül değil," diye karşı çıktı. "Onlar işe yaramaz, hiçbirisi."

Sunny bulunduğu kayanın tepesinden, "Ayrıca ben garip görünüyorum," diye araya girdi.

Kraliçenin dili ağzından çıktı ve burnundan daha fazla duman çıktı. “Ah, yeni arenamın ihtiyacı olan taze kanlar. Onları serbest bırakmak çok üzücü olur. Ben de üzülürüm, harap olurum.”

Clay, GökKanatı üzerinden atmaya çalıştı ama üzerine çullanan asker çok büyüktü. Clay’in çaresiz çırpınmalarını önemsemiyordu bile. *Şu içimdeki canavarı ortaya çıkarmanın tam sırası*, diye düşündü ama ne bir güç geldi, ne şiddet ne de öfke.

“Hepsini alın,” diye emretti Kraliçe Scarlet. “Bunun dışında, tabii ki.” Dune’u hafifçe salladı. Sanki ölü bir güvercinin tüylerini sallıyordu. Dune, kocaman olmuş gözlerle, pençelerini Scarlet’in pençelerine geçirmeye çalıştı. “Yani, uçamayan yaralı bir ejder ne işe yarar ki? Kendini bu ana kadar öldürmediğine şaşırdım, KumKanat. Ama senin için bunu yapabilirim.”

“Hayır!” Sunny üzerlerine atlarken bağırıyordu.

Ama artık çok geçti. Tüyler ürperten bir çatırtıyla, Kraliçe Scarlet Dune’un boynunu kırdı ve bedenini taş zemine bıraktı.

Sunny, “Dune!” diye haykırdı. Scarlet’in yanından geçti ve Dune’a doğru eğildi. Ön pençeleriyle Dune’un bedenini sallıyordu. Yaralı kanadı yere düştü ve pulları kayalara sürttü. Siyah gözleri ifadesizdi. “Dune, uyan!”

Clay, GökKanat askerinden kaçabilse bile hareket edemeyecek kadar korkmuştu. *Dune öldü ve hepsi benim suçum. Dumanla işaret vermek benim fikrimdi. GökKanatlar’ı buraya ben getirdim. Onu öldürdüler.*

Benim yüzümden başka kim ölecek?

Kestrel birden GökKanat askerlerine saldırdı. Webs'i tutan GökKanatı yakaladı ve Webs'i kurtardı. Webs'i nehre doğru iterken, "Barış Pençeleri'ne söyle," diye kükredi.

Biri onu durdurmadan önce Webs yamaçtan aşağı doğru koştu ve suya daldı. Büyük bir su dalgası kayalara çarp-
tı ve bütün ejderleri ıslattı. Clay hâlâ şaşkınlıkla bakarken Webs suyun içinde gözden kayboldu.

Clay, yüzerek geçtiği dar boşluğu ve uzun tüneli hatırladı. Acaba Webs sığar mıydı? Dışarı çıkmayı başarabilir miydi?

Bir pençesiyle tacını kurulayan Kraliçe Scarlet, "Oooo," dedi. "Barış Pençeleri. Umarım seni kurtarmak için gökyüzündeki sarayıma saldırırlar. *İnanılmaz* eğlenceli olur. Özellikle hepsini öldürdüğümüz zaman."

GökKanat askerleri zincirler getirdi ve bütün ejderleri ağır demirle bağlamaya başladı. Clay, Glory'nin gözlerine baktı. Sessiz bir şekilde, "Saklan," dedi. Glory hayır anlamında kafasını salladı.

"Kesinlikle olmaz. Sizinle geliyorum," diye fısıldadı.

Hep beraber tünelden geçip dışarıya yürürken zincirler Clay'in kanatlarına ve başına ağırlık yapıyordu. Güneş gökyüzünde yükselirken dağların üzerine altın rengi saçıyordu.

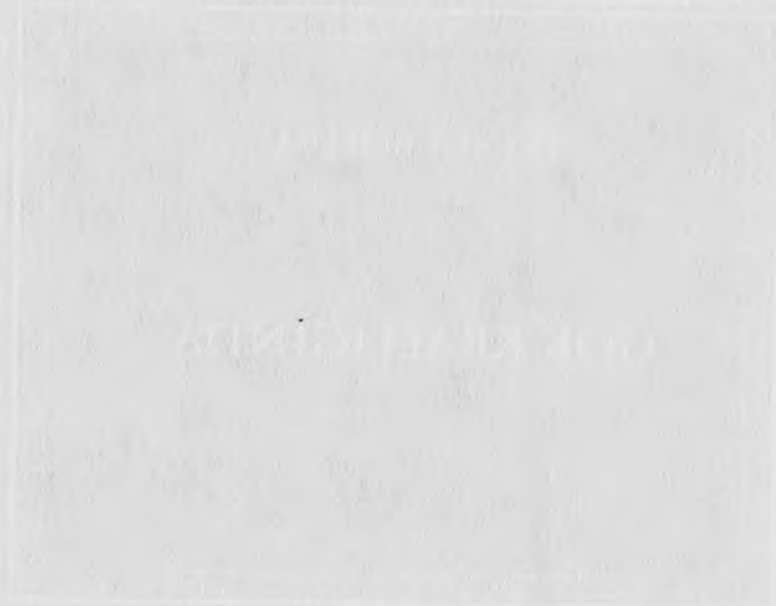
Clay yukarı baktı ve karanlık bir şeyin yukarda daireler çizerek uçtuğunu, onları fark ettiğini ve uzaklaştığını gördü. Bunun Morrowseer olabileceğini düşündü ama GeceKanat'ın onları kurtarmak için hiçbir çaba sarf etmediğini

görünce şaşırmadı. GeceKanatlar kehanetlerde bulunur ve diğer ejderlere ne yapmaları gerektiğini söylerlerdi ama savaşa karışmamışlardı ve savaşmaktan kaçınırlardı.

Clay'in kalbi acıyordu. Özgürlüğe çok yaklaştırmışlardı ama şimdi öncesinden daha kötü durumdaydılar. Dağın altındaki yaşam hapisane yaşamı gibiydi... Ama bunun, GökKanat kraliçesinin ellerinde esir kalmayla karşılaştırmamayacağını biliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

GÖK KRALLIĞINDA

Kraliçenin esirleri gökyüzünde tutuluyordu.

İlk gün boyunca Clay gözlerini kapalı tuttu. Pençeleriyle altındaki kayayı o kadar sıkı tutuyordu ki bacaklarını hissetmemeye başladı. Aşağı bir defa bakarsa, aşağıdaki baş döndürücü yüksekliğe kısa bir süre bile bakarsa, bilincini kaybetmekten ve düşmekten korkuyordu.

Kanatları, GökKanatların metal kelepçeleriyle bağlanmış hâldeyken aşağı düşmek ölüm demekti. Korkunç, acı verici, kemiklerinin parçalandığı bir ölüm...

Gerçi, Kraliçe Scarlet'in onlar üzerindeki planları her neyse, onların daha kötü olup olmadığından emin olamıyordu.

Esir tutulduğu hücre gittikçe sivrilen bir kayanın tepesindeydi. Daracık taş bir düzlük daireler çizerek yürüyebilmesi ve uzanabilmesi için yeterli alanı sağlıyordu. Hiç duvar yoktu. Çatı yoktu. Sadece mavi gökyüzü ve gece gündüz kulağında çınlayan sert rüzgâr vardı.

İkinci gün, yüzüne bir parça et fırlatıldı.

Açlık gözlerini açmasını sağladı. Garip bir GökKanat, hücresinin üzerinde daireler çizerek uçuyordu. Kendin-

den bir ya da iki yaş büyük olduğunu düşündü; boynuzları gelişmişti ama dişleri hâlâ sivri ve beyazdı, henüz körleşmemiş, kararmamışlardı. Parlak, bronz kanatlarını altın rengi şeritler kaplıyordu. Hem ağzından hem de pullarından duman çıkıyor gibiydi. GökKanat ejderi duraksadı ve Clay'in önünde uçmaya başladı.

Gözleri dumanda parlayan iki küçük mavi ateş topu gibi ürkütücüydü. Clay, GökKanatların normalde turuncu ya da sarı gözleri olduğundan emindi. Bu ejderin de Sunny gibi bir sorunu olup olmadığını merak etti.

Ölmüş, kanlı ve yanmış bir şey önündeki taşın üzerinde duruyordu. Clay kana bakınca Dune'un kırık boynu gözlerinin önüne geldi ve düzlüğün kenarından aşağı kustu.

Diğer ejderin gülmeye başlamasına çok şaşırdı. "Of, iğrenç," dedi. "Kulübelerin aşağıda olmaması çok kötü. Muhafızlar bunu cidden hak ediyor."

Clay istemeye istemeye aşağı baktı.

Kayanın tepesindeki hücresi kocaman bir daire içindeki yüz tepeden sadece biriydi. Tepelerin üstünde duran ejderlerin kanatları da onun gibi üst kısmından kelepçelenmişti. Dairenin merkezinde, dibinde kum olan boş bir göle benzeyen taştan bir çukur vardı. Duvarların üstüne seyircilerin arenayı izleyebilmeleri için banklar konmuş, balkonlar ve mağaralar yapılmıştı

Bulunduğu tepenin alt kısmında sadece kayalar vardı. Ama bu kadar yüksekten bile GökKanat krallığının dağın tepesine kadar uzanan merkezini görebiliyordu. Kraliçe Scarlet'in büyük sarayı tepedeki gri-beyaz kayalara oyul-

muştı. Sarayın bir yarısı iç tüneller ve mağaralardan oluşurken diğer yarısı gökyüzüne açılıyordu ve korumalarla doluydu. Dağ tarafında ateş rengi ejderler vardı. Saraya ilave yerler kazıyor, kayaları patlatıyorlardı. Bunu yaparken de toz ve kirle kaplanıyorlar; ÇamurKanatlar gibi koyu renkli görünüyorlardı.

Savaş keskin pençelerini bu krallığa geçirmişti. Clay, çökmüş kuleler, yakılmış duvarlar ve yarısı ejder kemikle-riyle dolu bir geçit gördü. O bakarken bile iki GökKanatın kırmızı bir ejderin cesedini taşıdıklarını ve geçide fırlattıklarını gördü. Cesedi yaktılar ve bir süre çıkan dumanın üstünde uçtular. Kanatları birbirine değiyordu. Daha sonra cesedi kül olana kadar yanmaya bırakarak uçup gittiler.

Doğu tarafında, uzaklarda denizin mavi parıltısını görrebiliyordu.

Bacaklarına ve boynuna bağlanmış telleri de fark etti. O kadar korkmuş ve kafası karışmıştı ki ilk geldiğinde GökKanatların ona ne yaptığını fark etmemişti.

Teller diğer esirlerin boyunlarına ve bacaklarına bağlıydı. Tellerden biri soluna doğru, diğer düzlükte kuyruğu burnunda uyuklayan ay rengi bir BuzKanatın bacağına bağlıydı. Başka bir tel sağında duran, adım attıkça telin sallanmasına neden olan bir KumKanat'a bağlıydı. Diğer üç tel daire boyunca uzuyordu. Nereye kadar gittiklerini göstermiyordu. Esir ejderlerin bağlı olduğu tellerin birleştiği, karışık bir ağda kayboluyorlardı.

Kraliçe Scarlet'in esirleri uçarak kaçsa bile hepsi aynı anda havalanmak zorundaydı. Yüz esirin hepsi de birbi-

rine bağılıydı. Bu şekilde çok uzağa da gidemezlerdi. Bir ejder, bulunduğu tepeden düşse ne olacağını merak etti. Teller diğer ejderleri de aşağı çeker miydi?

Etrafında dönen GökKanat, “Yemeyecek misin?” diye sordu.

Kafasını kanatlarının altına sokan Clay, “Aç değilim,” diye cevap verdi. GökKanat etrafında dönerken kanat çırpışlarını duyabiliyordu.

“Yanlış mı getirdim?” diye sordu. “ÇamurKanatların ne yediğini bilmiyorum. Burada daha önce hiç ÇamurKanat olmadı. Çünkü savaşta aynı taraftayız biliyorsun. Bu yüzden bu hoş olmaz. Onları esir tutmak yani... Ama sen Barış Pençeleri’ndensin, bu yüzden ÇamurKanatlar sana yaptıklarımızı önemsemeyecek. Haydi, bir şeyler yemelisin.”

Clay kafasını kanatlarının altında tutmaya devam ederek sordu, “Neden?”

“Çünkü seni ben öldürmeden önce ölmeni istemiyorum,” diye cevap verdi ejder. Ses tonu o kadar inandırıcıydı ki Clay’in onun söylediklerini anlaması biraz zamanını aldı. Burnunu uzatıp ve gözlerini ona dikti.

“Daha önce bir ÇamurKanat’la hiç savaşmamıştım,” dedi ejder. Tellerden kaçınarak yeniden Clay’in etrafında dönmeye başlamıştı. “Hepimiz müttefik olduğumuz için... Bu yüzden gerçekten merak ediyorum. Eminim DenizKanatlar ve BuzKanatlarla savaşmaktan çok farklıdır. Ama Majesteleri seni önce sıradan esirlerle savaştıracak ve ölürsen seninle savaşamayacağım.”

“Çok üzücü,” dedi Clay.

“Evet. Hiç alev yok. En çok alev GeceKanatlarla savaşıırken oluyor ama... Ya zihnimi okuyup ve yapacaklarımı önceden bilirse?” Kanatlarını indirdi ve Clay’in altından geçip ani bir şekilde havalandı. “En azından o yemek yiyor. Acaba sizi birbirinizle savaşmaya zorlayacak mı, bunu merak ediyorum. Ama öyle olursa sadece birinizle savaşabileceğim. Sence bir GeceKanat’ı yenebilir misin? Büyük ihtimalle yenemezsin, değil mi?”

Clay, “Starflight?” diye sordu. “O iyi mi? Nerede?” Ayağa kalktı ve esirlerin olduğu daireye baktı. Aşağıya bakmadığı sürece çok kötü hissetmiyordu.

Aşağıda büyük ihtimalle DenizKanat olan çok sayıda mavi ve yeşil ejder görüyordu ama hiçbirisi Tsunami olup olmadığını anlayabileceği kadar yakınında değildi. Esir ejderlerin çoğu DenizKanat, BuzKanat veya KumKanatı. Savaşta esir düşmüş olmalıydı. Çok azı kızıl ya da turuncu GökKanatı. Bunların kraliçeyi bir şekilde kızdıran ejderler olduğunu düşündü.

Sadece bir esir gece karanlığı rengindeydi ve Clay’in bulunduğu çemberin tam karşı tarafında, çok uzaktaydı. Clay, onun yüzünü göremiyordu ama Starflight’ın başı önüne eğik “korkmuş dikit” pozisyonunda hareketsiz oturduğunu görebiliyordu.

Keşke zihin okuyabilseydi! Clay ümitsizce arenanın karşı tarafından bir mesaj alabilmeyi diledi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu gerçi... Belki de Starflight’a takıldığı, en sevdiği parşömeni sakladığı ya da çalışırken mızımızlandığı her sefer için üzgün olduğunu söyleyebilirdi.

“Onu görebiliyor musun?” diye sordu GökKanat. “Çok fazla konuşmuyor.”

Clay homurdandı. “Sana bir şey öğretmesini iste. Kavurucu dönemde ejderlerin Pyrrhia’yı leş yiyicilerden nasıl aldığını mesela... Bir daha onu susturamazsın.”

Clay’in dalga geçtiğini anlamayan GökKanat, “Tamam,” dedi. Clay gözlerini kısarak ona baktı. Buradaki ışık çok parlaktı ve GökKanat’ın bakır renkli pullarından yansıdığına daha da parlak oluyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu. “Muhafız mısın?”

“Hayır. Benim adım Peril,” dedi gururla. “Kraliçenin en iyi savaşçısı... Senin adın ne?”

“Clay,” dedi. “Benimle savaşmaktan söz ederken ne demek istiyordun? Neden savaşmak zorundayız?”

“Vay!” dedi. “Bunu gerçekten soruyor musun? Bir kayanın ya da öyle bir şeyin altında mı yaşıyordun?”

“Sayılır,” dedi Clay, yüzünü buruşturarak.

“Gerçekten mi?” Ejder, meraklı bir şekilde kafasını eğdi ve bir süre düşündü. “Pekâlâ. Aşağıdaki kraliçenin arenası.” Uzun kuyruğuyla aşağıdaki çukuru gösterdi. “Majesteleri’nin keyfi için hemen her gün bir savaş olur. Yeterli sayıda savaş kazanırsan serbest kalırsın.”

Clay, “Kaç tane?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Şu ana kadar kimse başaramadı. Bir ejder birkaç savaş kazanınca Majesteleri hep beni gönderir ve hepsini öldürürüm.” Omuz silker gibi salladı kanatlarını. “Gerçekten tehlikeliyim.”

Clay, *büyük ihtimalle delisin de*, diye düşündü. *Kaç kişiyi öldürmüştü? Sayıyor muydu? Bunlar onun için önemli miydi?*

“Ne arıyorsun?” diye sordu Peril. Clay, Starflight’ı gördüğünden beri dairedeki esirleri tarıyordu ama küçük, altın ya da garip renkli bir ejder göremedi. Sunny ve Glory neredeydi?

“Benimle getirilen diğer ejderler...” dedi. “Nerede olduklarını biliyor musun?”

Starflight’la arasında kalan koyu mavi renkli bir ejderi gösteren Peril, “DenizKanat şurada,” dedi. Clay Tsunami’nin sinirli kuyruk sallayışını hemen fark etti.

Peril, “Sıkıcı,” diye ekledi. “Çok sayıda DenizKanat’la savaştım. Savaş stratejilerini öğrendince çok kolay oluyor.”

Clay, *eminim Tsunami’de daha önce hiç görmediğin stratejiler vardır*, diye düşündü. “Peki ya YağmurKanatlar?”

Muhafız, başını Clay’e çevirdi. “Burada bir YağmurKanat mı var?”

Clay çabucak, “Onunla savaşamazsın,” dedi. “Onların hiç savunması yok. Bu adil olmaz.”

Peril, “Majesteleri bana ne yapmamı söylerse onu yaparım,” dedi. “Ama bir YağmurKanat görmedim. Onu arenaya getirmediler.”

Clay ümitsizce, “Bir tane de KumKanat var,” dedi. “Gerçekten çok küçük ve altın renkli, biraz garip görünüşlü...”

Peril, “Buna benzer bir ejder görmedim hiç,” dedi. “Ama istersen gözlerimi dört açarım.” Havada geriye doğru yavaşça parende attı ve kanatlarıyla Clay’e dokundu. “Gidip ısınmam lazım. Bana tezahürat yap!” Peril arenaya doğru uçtu, sonra aniden geri döndü. “Benimle konuş-

tuğun için teşekkürler Clay. Ejderlerin çoğu tek kelime etmiyor.” Peril, Clay’in başının üstünde bir halka çizdi ve Clay söyleyecek bir şey düşünmeden, yeniden uzaklaştı.

Clay parlak, bakır renkli bedeninin halkalar çizerek, aşağıdaki kuma inmesini izledi. Arenada temizlik yapan, duvarları kontrol eden ya da koltukları koruyan birkaç ejder daha vardı. Clay, Peril gelince hepsinin kaçıştığını fark etti. Gittiği her yerde çevresi sanki görünmez bir zehir bulutuyla kaplıymış gibi ejderler kaçıyordu. Hiçbiri ona bakmıyordu bile.

Peril, bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Herkesin yolundan çekileceğini biliyormuş gibi arenayı dolandı. Sürekli olarak arenayı tepeden gören bir mağaranın balkonuna bakıyordu. En sonunda kuyruğunu şaklattı, arenanın yan duvarındaki karanlık geçide girdi ve gözden kayboldu.

Clay, düzlüğün kenarından bakmak için eğildi. Pençeleriyle sıkı tutunuyordu ve manzaradan kaynaklanan mide bulantısına direniyordu. Ölü tavşanın kokusu durumu daha da kötüleştiriyordu. Tavşanın leşini yukardan fırlatırsa, GökKanat askerlerinden birini vurup vuramayacağını düşündü. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu. Morrowseer mağaranın altında görünmeden önce mi yemişti? Bu çok uzun zaman önce değil miydi? Ama normal iştahı kalmamış gibiydi.

Clay izlerken ejderler aşağıda koltukları dolduruyordu. Neredeyse tamamı GökKanattı ama arada tek tük soluk sarı ve beyaz renkli KumKanatları da fark etti. Hatta bir iki

tane ÇamurKanat bile vardı. Kalbi çarptı. Kendi türünden birileri! Onun burada olduğunu biliyorlar mıydı? Burada olduğunu öğrenseler, o güya Barış Pençeleri'nden olsa bile serbest bırakılmasını isterler miydi?

Demek ki ÇamurKanatlar ve GökKanatlar savaşta müttefiktiler. Clay, daha önce bunu hatırlamayı hiç becerememişti ama artık hatırlayacağından emindi. *Keşke beni gladyatör savaşlarının üzerindeki bir kuleye zincirlemek Starflight'ın aklına gelseydi. O zaman harika bir tarih öğrencisi olabilirdim.*

Tribünlerin dolması ne kadar sürecektiydi bilmiyordu ama iki muhafız borazan gibi kükrediğinde güneş tam tepedeydi. Diğer bütün ejderler dikkatini onlara verdi. Stadyumdaki herkes beklerken kafalar öne eğilmiş, kanatlar katlanmış ve pençeler çapraz şekildeydi.

Kraliçe Scarlet büyük balkona adımını attı ve kanatlarını açtı. Güneş ışığı turuncu pullarında parlıyordu. Toplanan bütün ejderlerin ateş püskürtme sesiyle karşılandı. Clay, Kestrel'in ona ateş püskürtmek üzere olduğu zamanlardan, bir uyarı olarak biliyordu bu sesi. GökKanatların saygıyla tısladıklarını fark etmesi biraz zaman aldı.

Gözlerini kısarak kraliçenin etrafındaki ejderlere baktı. Çok sayıda büyük GökKanat muhafızı balkonda mevzileniyordu. İki birliktedir, bir şey göstermek için güneş ışığına doğru hareket ettiler. Bu, yaprakları olmayan bir ağaç gibi görünüyordu: Soluk gri bir mermerden oyulmuş dört dalı olan eğri büğrü bir şekil... Dalların ucunda kuyruğundan gövdeye bağlanmış koyu kırmızı gül yaprağı renginde bir ejder vardı. Ama güneş ışığı vurdukça pullarında yeni

renkler, altın renkli takımyıldızlar, eflatun renkli galaksiler, soluk maviye dönen nebularlar belirdi.

Clay derin bir nefes aldı ve aynı anda aşağıdaki kalabalıktan çıkan uğultuları duydu.

Bu Glory'ydi ve güneş ışığında umduğundan daha da göz kamaştırıcıydı.

İnce bir zincirle ağaç yapıya bağlanmıştı. Zincir çok ince ve kolay kırılabilirmiş gibi görünüyordu ama Glory kaçmak istemiyormuş gibiydi. Uzun boynunu güneşe doğru uzattı. Kalabalığı görmezden geldi; tekrar dallara sarıldı ve gözlerini kapattı.

Muhafızlar, Glory'nin ağacını balkonun bir köşesine yerleştirdi ve kraliçe öne çıktı.

"Eeee?" dedi muzip ve gülen bir sesle. Sesi tüm arenaya ve yukarıdaki esirlere kadar gitmişti. "Yeni şaheserim hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Şaheser! Clay sinirlendi. Sanki Glory, duyguları, fikirleri, kaderi ve onu önemseyen arkadaşları olan bir ejder değil, sadece duvara asılacak bir duvar halısıydı.

Ama Glory neden karşı koymuyordu?

Ve Sunny neredeydi?

Yakın koltuklardaki ejderler alkışlamaya başladı ve kısa sürede tüm stadyum kanat ve pençe sesleriyle yankılanmıştı. Kraliçe Scarlet büyükçe düz bir kayanın üzerine oturdu. Memnun görünüyordu. Sessizlik sağlamak için kuyruğunu şaklattı.

"Savaşçıları getirin," diye bağırdı.

Peril, kalabalığa el sallayarak tünelden çıktı. Clay alkışın

durduğunu fark etti. Sanki ejderlerin çoğu Peril'e tezahürat edip etmeyeceklerinden emin değildi.

Bu sırada GökKanat gardiyanlarından üçü Clay'in sağ tarafındaki esirin yanına geldi. Biri KumKanat'ın zehirli kuyruğunu tuttu ve kenara çekti. Diğer ikisi zincirlerini çözüp zeminin ortasındaki halkaya takarken KumKanat karşı koymaya çalıştı.

Clay, kanatlardaki bağlara rağmen bir an esirin kendini aşağı atacağını düşündü. Ama gardiyanlar onu çok sıkı tuttu ve aşağıdaki kum alana taşıdı. Arenanın ortasına bıraktılar.

Peril dönüp ona baktı. Gözleri parlıyordu.

Clay, bir ejderin ölümünü izleyeceğini fark etti. Midesi bulanıyordu.

Clay izlemek istemiyordu. Ama eğer Peril’le bir gün savaşmak zorunda kalırsa tekniğini öğrenmesi gerektiğini biliyordu. Uzaktaki Tsunami ve Starflight’a baktı. Görünüşe göre arenanın üstündeki çoğu esir gibi onlar da dikkatle izliyordu.

GökKanat muhafızlarından biri arenanın ortasına geldi ve seyirciler susana kadar kanatlarını çırttı. Kraliçeyi selamladı ve kuralları açıklamaya başladı, “Dört galibiyetten sonra, KumKanat Horizon, Blaze’in ordusunun eski askeri, Kraliçe’nin en iyi savaşçısı Peril’le savaşacak. Pençeler havaya, ateş serbest! Başla!”

Muhafız, arenadan ayrıldı. Peril ve KumKanat’ı baş başa bıraktı. Horizon, uzak duvara kadar geri çekilmiş, tıslıyordu.

Peril yavaş yavaş üstüne yürüyordu. Güneş ışığını yansıtmaması için bakır rengi kanatlarını açtı. Uzun kuyruğu kumun üzerinde sürükleniyordu. Pullarından hâlâ duman çıkıyordu sanki.

Horizon eğildi ve birden Peril’in üzerinden atladı ve arenanın diğer ucuna kaçtı. Geçerken ona vurmaya çalış-

mamıştı. Zehirli kuyruğunu hareket bile ettirmemişti. Sadece kaçmıştı.

Clay, *Neden ondan bu kadar korkuyor?* diye düşündü.

Peril acele etmeden arkasını döndü ve Horizon'a gülümsedi. Horizon'ın siyah gözleri bir sağa bir sola bakıyor, bir kaçış yolu arıyordu. Birden tünele doğru koşmaya başladı.

Peril hemen önünde belirdi. Pençelerini göğsüne bastırıyordu. Clay'in görebildiği kadarıyla küçük bir çizikten fazla bir şey değildi ama Horizon acı içinde haykırdı ve sırtüstü düştü. Kumu tırmalıyordu.

Peril üstüne yürüdü. Yan tarafına bir tırmık daha attı. Horizon tekrar haykırdı. Bağlı kanatlarını hâlâ uçmaya çalışıyormuşçasına ümitsizce çırpı. Peril, sakın ve kibarca kanatlarından birine dokundu ve Horizon'ın kanadı vücuduna yapıştı.

Horizon'ın çığlıkları kulak tırmalıyordu.

Clay, ne olup bittiğini anlamamıştı. Peril, Horizon'a sadece dokunuyordu, başka bir şey yapmıyordu.

Peril, Horizon'ı serbest bıraktı ve geri çekilirken Clay, Horizon'ın pullarında bıraktığı yanık izlerini gördü. Görünüşe göre ateş püskürmeden cildini yakarak onu damgalamıştı. Clay gözlerini kısıtı ve Horizon'ın yaralarından duman çıktığını fark etti. Peril'in avuçlarında ateş mi vardı? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Starflight'a doğru baktı. GeceKanat'ın kendisine her şeyi açıklayabilecek kadar yakın olabilmesini diledi.

Horizon birden saldırıya geçti. Peril'in üzerine atladı. Gözlerine vuruyor, kuyruğunu kalbine batırıyordu.

Peril Horizon'ın pençelerinden kaçtı ve onu kuma devirdi. Pullarından seken iğneli kuyruğu küçük bir şimşek gibi parlıyordu. Daha sonra alev aldı. Ateş, kuyruğun zehirli ucunu sardı ve Horizon acı içinde haykırdı. Clay hayatında böyle bir şey hiç görmemişti. Ejderlerin birbirini sadece dokunarak ateşe verdiğini daha önce hiç duymamıştı.

Horizon, ateşi söndürmek için kuyruğunu kuma soktu. Peril etrafında dolanıyordu. Tam bir darbe daha geçirecekti ki Horizon döndü ve ön kollarıyla Peril'in pençelerini yakaladı. Kanatlarıyla ona sarıldı ve tiz sesli bir bağrısla yüzünü Peril'in omuzlarına dayadı.

Peril donup kalmıştı. İki ejderden dumanlar çıkıyordu ve Horizon'ın kanatlarında siyah izler oluşmaya başladı. Ta ki kül oluncaya kadar. Yavaşça yere düştü ve Peril de kanatlarından tutarak onunla eğildi.

KumKanat'ın vücudunda şiddetli bir ürperti oldu. Peril'i bıraktı ve kumun üzerine devrildi. Yanıklar yüz hatlarını eritmişti. Kanatları yanarak kömüre dönmüştü. Avuç içlerinde yanık izleri vardı.

Birden Clay'in gözüünün önüne bir şey geldi. Kestrel'in de pençelerinde aynı yanık izleri vardı. GökKanat krallığında yaşarken Kestrel de Peril'le savaşmış mıydı? Nasıl kurtulmuştu?

Peril ayağa kalktı. Ölü KumKanat'a bakıyordu. Stadyum hayal kırıklığına uğramıştı. Peril'in bakır rengi kanatları titreşti ve dönüp yukarı doğru Kraliçe Scarlet'e doğru baktı.

Kraliçe iç geçirdi ve ayağa kalktı. “Pekâlâ, bu çok sıkıcıydı,” dedi. Tüm esirlerin duyması için sesini yükseltti. “Umuyorum yukarıdaki bazılarınız bu zavallı yaratıktan daha cesursunuzdur.”

Clay hiç bu kadar az cesur hissetmemişti. Peril tamamen yeni bir tür canavar kategorisindeydi. Eğer Horizon onu yenemediyse çabuk bir ölüm, çok korkunç bir ölüm olsa bile, kraliçenin eğlencesi için yavaşça ölmekten çok daha iyi bir tercihti.

Kraliçe, “Merak etmeyin,” dedi kalabalığa. Kanatlarını çırpıyordu. “Yarın için özel bir sürprizimiz var. Daha önce hiç görmediğimiz bir şey! Bazı ejderlerin aksine, umarım bu defa birisi en azından beni eğlendirmeye çalışır.” Kraliçe Scarlet, Horizon’ın bedenine acımasız bir bakış attı. Sonra Peril’e kaydı bakışları. Peril başıyla selamladı ve gözlerini kuma dikti.

Kraliçe bir el hareketiyle, “Dağılın,” dedi. Arkasını döndü ve gitti. Clay yüksekliğe dayanabildiği kadar kenara gelmişti. Askerler Glory’yi tünellere doğru yuvarlarken onun uyuyuşunu izliyordu.

Belki ilaç vermişlerdi. Belki de kraliçe onu bir şekilde tehdit etmişti. Belki de hastaydı ya da yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Kim için daha fazla endişeleneceğini bilmiyordu. Glory mi, hâlâ ortalarda görünmeyen Sunny mi yoksa yarın savaşma ihtimali olan Starflight mı? “Daha önce hiç görmediğimiz bir şey” derken kraliçenin kastettiği şey bu muydu?

Starflight, haritalar, tarihler, kurallar ve testlerde çok iyiydi ama pençe pençeye savaş yetenekleri berbattı.

Clay, Starflight'ın arenadan sağ salım çıkıp çıkamayacağından emin değildi.

Güneş dağların ardında batarken Clay'in içi geçmişti. Hâlâ arkadaşları için endişeleniyor, yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Yanık kokusuyla ve midesinin gurultusuyla uyandı. Ayların ikisi tam tepedeydi. Üçüncüsü ise uzak bir tepenin ardında soluk fildişi renginde parlıyordu. Gözleri her şeyin büyük olmasına yavaş yavaş alışıyordu. Bu manzara dağın altında gördüğü manzaranın tam tersiydi.

Clay arkasından gelen yanık kokusuna doğru kafasını çevirdi ve şaşkınlıktan neredeyse aşağı düşecekti.

Bulunduğu düzlüğün diğer tarafında Peril, kuyruğunu bacaklarına dolamış ve kanatlarını bükmüş bir şekilde duruyordu. Sanki elinden geldiğince küçük görünmeye çalışıyordu. Böyle olduğunda bile aralarında bir ejder kuyruğu uzunluğunda yer vardı ve Clay pullarından gelen yanık kokusunu net bir şekilde alabiliyordu. Sunny ve Dune'un sahip olduğu gibi hoş bir sıcaklık değildi. Sanki patlamakta olan bir volkanın yanında duruyor gibiydi.

"Oh, nihayet," dedi. Aralarındaki kayanın üzerindeki et parçasını gösterdi. "Farklı bir şey getirdim sana. Yani, ge-

tirmeme izin vermesi için muhafızı zorladım. Biraz gevrek olması sorun olmaz umarım.” Ön pençeleriyle garip bir işaret yaptı.

Clay, tütsülenmiş ördek gibi kokan ete baktı. Yemek istiyordu ama Peril’e çok yaklaşımdan korkuyordu. Ya kazara da olsa onu yakarsa?

“Dikkatli olurum,” dedi. Düşüncelerini tahmin ederek. “Söz veriyorum hareket etmeyeceğim.” Uyuklayan esirlerle göz gezdirdi. “Çevrende uçmaktansa burada oturmanın daha az dikkat çekeceğini düşündüm.”

Bir canavar gibi konuşmuyordu. Clay, gündüz gördüğü acımasız katille bu sessiz ejderi örtüştüremiyordu.

Clay ördeği kendine doğru çekti ve iki ısırıkta midesine indirdi. Tadı kül gibiydi ve garip bir şekilde dişlerinin arasında çatırdıyordu.

“Ah,” dedi Peril. “Bu çok hızlı oldu. Başka bir tane daha ister misin?”

“Hayır, bu yeterli,” dedi Clay.

Peril pençesinin biriyle kayayı oyuyordu. “Gitmemi ister misin?”

Clay, “Hayır,” dedi. Peril kafasını kaldırdı, şaşırmişti. “Burada kal ve benimle konuş,” dedi Clay.

“Benden korkmuyor musun? Yapabildiklerimi gör-dün.”

Clay, “Tabii ki korkuyorum,” dedi dürüstçe. “Ama yine de güvercinlerden daha iyi bir arkadaşsın. Tek konuşmak istedikleri yuvalarının şekli ve kimin üzerine kaka yapacakları.”

Peril kakhaha attı. İlk tanıştıkları andan çok daha sakın görünüyordu. Clay, ay ışığında yüzünü inceledi. “Sen – sen iyi misin?” diye sordu.

Peril hızlı hızlı birkaç kez gözünü kırptı. Cevap vermek yerine, “Bugün çok garipti değil mi?” diye sordu.

“Garip olan neydi?”

“KumKanat’ın, yani Horizon’ın pes etme şekli...” Kanatlarını açıp kapatınca Clay ürktü. Peril, “Niye böyle bir şey yaptı ki?” diye devam etti. “Çok kötü bir performanstı. Sanırım onu savaşmaya biraz daha zorlayabilirdim. Majesteleri çok sinirlendi.”

Clay, “Sana mı?” diye sordu. “Bu çok adil görünmüyor.”

Peril tekrar gözlerini kırıştırdı. “Gerçekten mi?” dedi. “Öyle mi?” Başını iki yana salladı. “Hayır, kraliçe haklı. Diğer ejder yapmıyorsa savaşı heyecanlı hâle getirmek benim görevim.”

Clay, “Neden onun söylediklerini yapıyorsun?” diye sordu. “Sen savaşmayı seviyor musun?” Asıl sormak istediği “Öldürmeyi seviyor musun?” olacaktı, ama vereceği cevaptan korkuyordu. Sonuçlarıyla yüzleşmeden sürekli öldürme şansı olsa öldürmekten zevk alır mıydı? Clay’den beklenen de bu muydu? Yarın arenada birini öldürmek zorunda olsa bundan zevk alır mıydı?

Peril, “Tabii ki,” dedi. “Savaş konusunda iyiyim. Başka bir şeyde becerikli değilim. Ayrıca, o benim kraliçem. Onun en iyi savaşçısıyım.”

Clay, “Neden sen?” diye sordu. Asıl sormak istediği soruya yaklaşıyordu: *Senin sorunun ne?*

Peril dobra dobra, “Kimse beni istemiyor,” dedi. “Kimse bana dokunamıyor bile. Sen de gördün. Çok fazla ateşle doğmuşum. Genellikle benim gibi ejderler yumurtadan çıkarken GökKanatlar onları en yüksek dağın tepesine bırakırlar. Benim annem de böyle yapacaktı ama Kraliçe Scarlet beni kurtardı ve ceza olarak onu öldürdü.” *Annem* derken tüyleri diken diken olmuştu.

Clay, “Vay canına,” dedi zayıf bir sesle.

“Öyle işte,” dedi Peril. “Her şeyi öğrenmek istiyorsan, ikizimi yumurtadayken yakmışım. Ondaki bütün ateşi almışım ve onu küle çevirmişim.” Omuzlarını silkti ama sesi titriyordu.

“Ben de yumurtadan çıkarken yuvadaki diğer yumurtalara saldırmışım,” dedi Clay. Bunu sesli söylemek cidden çok garip gelmişti. “En azından yetişkin ejderler bana böyle söyledi. Yuvadaki ejderleri öldürmeye çalıştığımı söylediler. Ben hatırlamıyorum.”

Peril kafasını çevirdi. “Belki ikimiz de diğer ejderleri öldürmek için doğduk,” dedi. Clay, onun sesinin bu kadar hevesli çıkmamış diledi. *Belki de doğru söylüyor. İstesem belki ben de onun gibi bir canavar olurum.*

Clay, “Böyle bir şey yapmayı gerçekten istemiyorum,” diye itiraf etti. “Savaşmayı seviyorum ama şimdiye kadar bir tek av için öldürdüm.”

Peril, “Majesteleri yeteneğimi kullanmam gerektiğini söyledi,” dedi. “Beni bu şekilde yetiştirdi. Kendim olma- ma izin verdi, öldürmem için ejderler getirdi. Belki sen de gerçekte olduğun gibi davranırsan daha iyi hissedersin.”

Clay, "Umarım böyle biri değilimdir," dedi. Ay ışığında Peril'in yüz ifadesinin değiştiğini gördü ve onu incittiğini fark etti. "Hayır, yani, bir katil..." diye kekeledi. *Aferin, Clay. Bu cümleyi nasıl bitireceksin peki? "Katil olmanın kötü bir tarafı yok" mu? Ya da, "Ama senin için çok iyi bir şey" mi?* "Yani, belki ben de öyle doğdum ama bu sonsuza dek böyle olacağım anlamına gelir mi? Sanırım tercih etme şansım var. Olmak zorunda olduğum kişi değil, kim olmak istiyorsam öyle olmak istiyorum. Öyle, değil mi? Sen hiç... Yani herhangi başka biri olabilecek olsan, farklı olmak istemez miydin?"

Altındaki kayayı tırmalayan Peril, "Hayır," dedi. "Kendimi bu şekilde kabullendim ve kendimi böyle seviyorum. Sen de aynı şeyi yapmalısın." Çok aşağılardan bir çıtırtı geldi ve Peril sıçradı. "Gitmem gerekiyor," dedi.

Clay, "Bekle," dedi. "Lütfen. Yarın kim savaşıacak? Kraliçeyle konuşabilir misin? GeceKanat'ı savaştırmamasını söyle. Arenada savaşmak için hazır değil."

Peril, "Şaka mı yapıyorsun?" dedi. "Küplere biner. Onu savaşırken izlemek için çok heyecanlanıyor."

Clay, "Onun yerine benim gönüllü olduğumu söyle," deyiverdi. "Ona hazır olduğumu söyle ve söz veriyorum savaşı eğlenceli hâle getireceğim."

Peril kafasını iki yana sallıyordu. "Yapamam. Seninle konuşmam yasak. Daha önce yanına geldiğim için çok sinirlendi. Sanırım sen diğer esirler gibi değilsin."

Clay duraksadı. Düşünüyordu. Bu çok garipti. Kraliçe Scarlet, Peril'le konuşmasını neden önemsiyordu? "Ama sen yine de beni görmeye mi geldin?"

Peril, biraz ayak sürüdü ve utandı. “Evet, neden bilmiyorum. Yani, bana çok adil gelmedi. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Majesteleri’nin benimle konuşmak için hiç vakti olmaz, diğer tek arkadaşım da yaşlı ve aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatıp duruyor. Sen çok sıcak davranıyorsun.”

Demek Kraliçe Scarlet’in verdiği emirlerin hepsine uymuyor. Bildiğim iyi oldu.

Clay, Peril’in ona ümitle baktığını fark etti. “Ah,” dedi. “Sen... Sen de çok sıcak davranıyorsun.”

Peril sırtıttı. Sivri beyaz dişleri ay ışığında parlıyordu. “Majesteleri de öyle söylüyor. Beni olduğum gibi seviyor ve şimdiye kadar kimse böyle sevmemi. Senin dışında.”

Eyvah. Clay, onu olduğu gibi *sevdiğinden* emin değildi. Ya da önünde sonunda onu öldürmeyi planlayan bir ejderle yakın arkadaş olmak isteyip istemediğinden...

Ama Peril tamamen de kötü biri değildi. Hareketlerinde, az da olsa anlayabildiği bir beceriksizlik ve hüznü vardı. Belki de konuşarak onu tüm bu öldürme planından vazgeçirebilirdi. Kraliçe Scarlet belki de bu yüzden onunla konuşmasını istemiyordu.

Bu esnada, Starflight’ı kurtarmaya odaklanmalıydı.

“Dinle,” dedi, “Starflight hakkında onunla yine de konuşabilir misin? Kendi fikrinmiş gibi söylesen olur mu? Bir ÇamurKanat da yeni bir şey değil mi? İlk beni al, onu sonrasına bırak. Ayrıca, ilk savaşında ölürse bu bir kayıp olur değil mi?” Starflight’ın öleceği düşüncesi boğazının düğümlenmesine neden oldu.

Esirlere doğru bakan Peril, “Sence kabul eder mi?” diye sordu. Ayların parlak ışığında bile Starflight’ı bulunduğu düzlükte görmek çok zordu. “Güçlerini kullanamaz mı? Zihin okuma ve diğer güçlerini...”

Zavallı Starflight. Diğer GeceKanatlarla birlikte büyümüş normal bir GeceKanat olsaydı şimdiye kadar güçlerini kullanmayı çoktan öğrenirdi.

Peril ve Kraliçe Scarlet’in Starflight’ın güçlerinin olmadığını bilmelerini istemedi ama özel bir şey yapabileceğini düşündükleri için Starflight’ın hayatını tehlikeye atmak da istemiyordu.

“Ne yapacakları bazen belli olmuyor,” deyip riske girdi. “Henüz tam bir yetişkin değil biliyorsun. Hâlâ güçlerini nasıl kullanması gerektiğini öğreniyor. Ama kullandığı zaman çok korkutucu oluyor tabii ki.” GökKanatların, GeceKanat güçleri hakkında Starflight’ın parşömenlerinde yazanlardan daha fazla bilgileri olmamasını umdu.

“Ah,” dedi Peril. “Bu mantıklı.” Düşünürken kuyruğu hareket etti. Clay, Peril’in kavurucu sıcağından uzak durmak için biraz daha uzaklaştı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Deneyeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Peril uçmak için kanatlarını açtı ama sonra tereddüt etti. Clay’e bakıyordu. “Sen olsan yapmazdın değil mi?”

Clay ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Peril, “Kendini o şekilde öldürmek,” dedi. “Horizon’ın yaptığı gibi.” Öksürdü ve burnundan küçük bir duman halkası çıktı.

Clay, Peril'le savaşmak zorunda kalırsa ne yapacağını bilmiyordu. Kulağa nehrin dibinde yüzmekten daha korkutucu geliyordu. Peril'in ürkütücü mavi gözlerine baktı ve çok endişeli olduğunu anladı.

"Sanmıyorum," dedi dürüstçe. O şekilde ölmeyi seçeceğini hayal edemiyordu. Bunu yapacak kadar cesur olduğunu da sanmıyordu.

Peril, "İyi, o hâlde," dedi. "Seni doğru dürüst öldürmeyi tercih ederim. Neyse, iyi geceler." Havaya sıçradı ve karnatlarını çırpı. Clay'in pullarına doğru bir ısı dalgası geldi.

Peril arenaya doğru uçarken Clay kendini çok huzursuz hissetti.

Kraliçe Scarlet'i saymazsak, dışarıda tanıştığı ilk ejder Peril'di. Belki de bu durum düşündüğü kadar garip değildi. Belki dostane bir sohbetten şiddete geçiş yapmak bir ejder için normal bir şeydi.

Ama Clay, bir şekilde, bunun normal olmadığını düşünüyordu.

Peril, onun doğası hakkında haklı mıydı? Onun gibi, ejderleri öldürerek ve içindeki canavarı besleyerek yetiştirilseydi belki de daha az endişeli biri olurdu. Belki de onun yaptığı gibi bu tarafını kabullenmesi gerekiyordu. Ama arkadaşları yine de onu sever miydi? Böyle olursa kehanet için daha çok mu, daha az mı değerli olurdu?

Bir şey kesindi. Arenaya çıktığı zaman, öldürme hakkında ne düşündüğünü oldukça çabuk öğrenecekti.

Ertesi sabah üç tane, kan kırmızı renkli GökKanat, Clay'i çözmek için geldi.

"Ne oluyor?" Clay, bacaklarındaki teller çözülürken gergin bir şekilde sordu. Teller Canını yakıyor olsa da düş-tüğünde bir şeylerin onu tutacağı düşüncesine alışmıştı.

"Kraliçeyle özel görüşme," dedi birisi.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Clay. "Yoksa kötü bir şey mi? Daha önce hiç esir düşmemiştim. Belki, teknik olarak, düşmüş olabilirim ama bu şekilde değil. Bu çok daha... Rüzgârlı. Ayrıca, bir kraliçe var. Bu da yeni bir şey. Normalde esirlerle görüşüyor mu? Onları serbest bırakmadan önce?"

Daha önce sorusuna cevap veren gardiyan, "Kapa çene-ni," deyip onu susturdu.

"Doğru, haklısın," dedi Clay. "Sadece benimle gelen ejderleri merak ediyordum ve belki onları görebilirim..."

Gardiyanlardan biri Clay'in boynundaki tellerden bi-rini çekti ve tısladı. "Bir kelime daha edersen kraliçenin odasına giderken yolda talihsiz bir kazayla karşılaşabilir-sin."

Clay aşığı baktı ve ağzını kapattı. Şimdiye kadarki bütün GökKanatlar, Kestrel gibi huysuz görünüyordu.

Kestrel'i unuttuğunu fark etti. Kraliçe sanki daha önce-sinde tanışıyorlarmış gibi konuşmuştu onunla. Muhafız-lar, onu arenaya götürürken diğer esirler arasında Kestrel'i aradı. Ama kızıl ya da turuncu GökKanatların hiçbiri onun reninde ya da boyutunda değildi.

Starflight'ın yerinde olmadığını fark edince korkudan ürperdi. Clay uyuyorken onu götürmüş olmalıydılar. Ama neden?

Kumlu zemine vardıklarında, Clay, Tsunami'ye bak-mak için kafasını kaldırdı ve üç tane GökKanat'ın onun yanında olduğunu gördü. Ona yaklaşmakta zorluk çeki-yorlardı; vuruyor, savaşıyor ve güçlü kuyruğunu sinirli bir şekilde sallıyordu.

Tüh, diye düşündü Clay. *Ben de mi öyle yapmalıydım?* Gardiyanlara hiç karşı koymamıştı. Arenaya bir göz attı. Şimdi kaçıp kaçamayacağını düşündü. Ama kanatları hâlâ kelepçeliydi ve arenada sadece bir kapı vardı. Gardiyanlar onu zaten oraya doğru sürüklediğinden, onlardan kurtu-lup gitmekte oldukları yere doğru koşmak anlamsızdı.

Bu yüzden muhafızların, onu meşalelerle aydınlatılmış, tepesindeki kayadan gün ışığı sızan, sisli tünele götürme-sine izin verdi. Tünel üç ejderin kanatları açık bir şekilde yan yana yürüyebileceği kadar genişti. Esir kaldığı yerden gördüğü saraya doğru giden tünel, yukarı doğru çıkıyordu.

Duvarlara yapılmış uzun ve dar pencerelerin taş ze-mine güneş ışığı yansıttığı bir yeri geçtiler. Bir su havuzu

mağara ile tüneli ayırıyordu. Duvarın birinde Kraliçe Scarlet'in görkemli bir şekilde baktığı portresi asılıydı. Clay, yerde birkaç bakır pul parıltısı gördü ve buranın Peril'in odası olup olmadığını merak etti. Mağarada başka hiçbir şey yoktu. Dokunduğu anda yanacağı için Peril'in büyük ihtimalle hayvan derileri üzerinde uyuyamadığını ya da parşömen okuyamadığını düşündü.

Ama yapabildiği en iyi şey savaşmaksa, Kraliçe neden Peril'i savaşa göndermemişti? Neden gladyatör savaşları için burada tutuluyordu?

Kraliçe Scarlet muhtemelen Peril'e tam olarak güvenmiyordu. Eğer serbest bırakılırsa, katil olmasına gerek olmadığını fark edebilir ya da kraliçenin iznini almadan kimi istiyorsa onu öldürebilirdi.

Clay bir süre sonra çıtırtı, çınlama ve mırıltılar duydu. Sanki bir ejder topluluğu aceleyle bir şey yapıyordu. Tünel nihayet geniş bir avluya açılmıştı. Clay tam olarak duyduğu şeyleri görüyordu.

Zemin kattan iki kat yukarıda korkuluğu olmayan geniş bir balkonda duruyordu. Balkon, geniş bir kare şeklinde avluyu çevreliyordu. Üzerinde beş kat daha balkon vardı. Onların üzerinde de gökyüzü... Ejderler bir yerlere koştururken ışıktaki parlıyorlardı. Duvarlarda yukarıya doğru geniş pencereler vardı. Böylece avlu güneş ışığıyla doluyordu. Yerler sanki içinden küçük ateş sıraları geçiyormuş gibi parlıyordu.

Clay daha da yakından bakınca altındaki taş boyunca altın işlemeli pençe izleri olduğunu gördü. Duvarlara al-

tından şekiller oyulmuştu. Bunların bazıları alev, bazıları da bulut şekilleriydi.

Clay, kraliçenin çok zengin olduğunu düşündü. Bu da ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Önlerindeki bütün bu altına rağmen hiçbir ejder onları çalmaya cesaret edemiyordu.

Muhafızlar, Clay'i altın pençe izlerinin gittiği yere doğru ittiler. Clay izleri takip etti. Avludaki telaşlı ejderlere baktı. GökKanatlar geniş alanda bir kattan diğerine kanatlarını ve kuyruklarını istedikleri gibi sallayarak uçuyordu. Bazıları havada, birbirlerine küçük mesaj parşömenleri alıp veriyorlardı; diğerleri su kovaları, temiz hayvan derileri ya da yiyecek taşıyordu.

Herkes ya çok meşguldü ya da çok meşgul görünmeye çalışıyordu.

Clay, elinde bir kova köpüklü su olan genç turuncu bir ejderin en üst kata uçtuğunu gördü. En üst balkona ulaştığında kuyruğu başka bir ejderin kuyruğuna takıldı ve dengesini kaybetti. Balkonun kenarından hamle yaptı ama kovayı düşürdü. Kova, Clay ve gardiyanların yanından vinlayarak geçti ve aşağı düştü.

Bir süre sonra bir *patırtı* duyuldu ve ardından da sinirli bir bağırış tüm gürültüyü susturdu. Avludaki bütün ejderler aşağı bakıyordu.

Sinirli ve *tanıdık* bir bağırış.

Clay balkonun kenarına geldi ve aşağı baktı. Avlunun dibinde, metal bir kafesin altında bir ejder sincap gibi sıkışmıştı. Kova demir çubukların üzerinde yuvarlanıyordu. Bütün köpük ve su esirin üzerine dökülmüştü.

Bu Kestrel'di. Demir çubukları tuttu ve sinirli bir şekilde salladı. Bu sırada avludan gülüşme sesleri duyuldu.

Clay'in daha fazlasını görme şansı olmadı. Gardiyanlar onu geri çekti ve pençe izli yola doğru ittiler.

Clay onun kötü esirler için yapılmış özel bir hücre olup olmadığını ve eğer böyleyse Kestrel'in oraya girmek için ne yaptığını merak etti. Kestrel, Barış Pençeleri'nden önceki geçmişinden ya da GökKanat Krallığı'nı neden terk ettiğinden hiç bahsetmemişti. Clay, fazla huysuz olduğu için onun kovulduğunu düşünmüştü hep. Ama şimdi huysuzluğunun tam buraya uygun olduğunu düşünüyordu.

Gardiyanlar onu Kraliçe Scarlet'in odasına doğru iterken Kestrel'i düşünmeyi bıraktı.

Kraliçe, bulut şeklinde oyulmuş bir kaya sütununun tepesinde oturuyordu ve aşağıdan geçen ejderlere bakıyordu. Karşısındaki duvarın üstü açıktı. Bu açıklıktan dik bir uçurum ve aşağıdaki sivri kayalar görülüyordu. Kayalar-daki ve zemindeki altın işlemler buraya kadar geliyordu. Sanki devasa bir ejder her yere altın kusarak odada gezmiş gibiydi. Clay güneş ışığının yansımada ilk başta çok iyi göremedi.

Daha sonra gözleri parlaklığa alıştı ve ağaca asılı olan Glory'yi gördü. Gözlerini kapatmıştı ve daha önce hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. Koyu altın ve mavi renkli pullarının arasından kızıl gözyaşları akıyordu. İki Gök-Kanat askeri tehdit edercesine önünde duruyordu. Clay'in yolunu kesmişlerdi.

Starflight, kraliçenin önünde selam vermek için diz çö-

küyordu. Clay onu tutan gardiyanlardan kurtulup arkadaşının yanına gitti.

“İyi misin?” diye fısıldadı. Starflight kraliçeye baktı ve hafifçe başını iki yana salladı.

Kraliçe Scarlet, “GeceKanat, sana kraliçenin odasında kraliçeden önce biriyle konuşmanın *saygısızlık* olduğunu anlatmaya çalışıyor,” dedi. “Önce beni selamlarsın, daha sonra sana hitap edene kadar kıpırdamadan beklersin. Siz ejderlere bu günlerde ne öğretiyorlar? Bu gerçekten çok büyük saygısızlık.”

Clay, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Starflight gibi selamlama pozisyonunu almaya çalıştı. Pençeleri, her nasılsa, aynı zarafetle bükülmedi. Kanatları tuhaf bir şekilde duruyordu sanki. Bir kolunun altından Glory’ye baktı ve bunu yaparken neredeyse kafasının üzerine düşüyordu.

Kraliçe Scarlet yakutlarla bezenmiş kaşlarını kaldırdı ve Clay’in hâlini onaylamayarak burun kıvrıdı.

Clay elinden geldiğince sabit durmaya çalışıyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Glory’yi tutan gardiyanlar ve Clay’i getiren üç gardiyanın dışında odada kimse yoktu. Sunny’den bir haber yoktu.

Kraliçe Scarlet pençelerini tek tek inceledi. Ara sıra, yanındaki kayayla onları törpüledi.

Nihayet dışarıdaki tünelde bir gürültü duydular. Tsunami’nin bağırarak lanet okuduğunu fark edince Clay omzunun üzerinden bakmadan edemedi. Bir sürü GökKanat, DenizKanat’ı sürükleyerek içeri girdiler. Tsunami’nin üzerinde çok sayıda tuhaf tel vardı. Pençelerini ve güçlü

kuyruğunu bağlamışlardı. Kafasını sağa sola sallayarak gardiyanlara vuruyordu, bu yüzden gardiyanlar onu taşıırken birkaç adımda bir durmak zorunda kalıyordu.

En sonunda Tsunami'yi, Clay'in yanına getirdiler ve bütün gardiyanlar geri çekildi. Clay birkaç gardiyanın üzerinde uzun çizikler ve ısırık izleri olduğunu görünce keyiflendi. Tsunami'nin işiydi.

"Merhaba," dedi kraliçe. Keyifli görünüyordu. "Biz de seni bekliyorduk. Umarım ziyaretinden memnun kalmışsındır."

Tsunami, "Bu zorbalık," diye tısladı. "Ejderlere nasıl böyle davranabilirsin? Özellikle de bize! Biz..."

"Kehanetin ejderlerisiniz, evet, çok etkileyici," dedi Kraliçe Scarlet. "Anladığım kadarıyla son altı yıldır yerin altında yaşadınız, bu yüzden duymamış olabilirsiniz: Bu savaşın bitmesini *herkes* istemiyor."

Starflight, Clay'in soluna doğru biraz kaydı. Clay, Starflight'ın tartışmak istediğini anlamıştı. Ama GeceKanat sesini çıkarmadı.

Kraliçe, "Bence, savaş çok eğlenceli," diye devam etti. "Arenamda savaşmak için savaş alanından çok sayıda ejder topluyorum. Bu, diğer türlü tahtıma göz koyabilecek ejderleri oyalamak için müthiş bir yol. Sekiz, dokuz yıldır kimse denemedi bile. Beni büyük bir zahmetten kurtarıyor."

"Demek tüm dünyada yüzlerce ejderin ölmüş olması senin için önemli değil," dedi Tsunami.

Kraliçe küçümseyerek baktı. "Bu konu hakkında bir

şey biliyorsun sanki. Hiç gerçek bir savaşta bulundun mu? Hiç yüzlerce ejderin öldüğünü gördün mü? Bu savaş hakkında gerçekten bir şey biliyor musun?”

Tsunami'nin ağzı birkaç kez açılıp kapandı. “Bunu araştırdık,” dedi sinirle. “Kötü olduğunu biliyoruz. Masum ejderlerin yaralandığını biliyoruz.”

Bir pençesini sallayan Kraliçe Scarlet, “Savaşın kötü olduğunu söylemek kolay,” dedi. “Ama savaş *olmadan* bu sorunları çözmek çok daha zor. Özellikle de ejderler söz konusuysa. Savaş bizi çekiyor. Biliyorsun... Henüz beni tanıımıyorken bile bana saldırdınız.”

Kuyruğunu şaklattı ve Clay pullarındaki yarayı gördü. Kusacak gibi oldu. Kendini suçlu hissetti. Ona saldırmak yerine başka bir şey yapabilirler miydi? Sorunu barışçıl yollarla çözselerdi şimdi her şey çok farklı olur muydu?

Tsunami kızgın görünüyordu.

Scarlet, “Bir sonraki KumKanat kraliçesi kim olmalı?” diye sordu. “Burn mü, Blister mı, Blaze mi? Güvenli, küçük yeraltı mağarasında edindiğin tecrübe ve bilgelikle buna karar verip vermediğini bilmek isterim.”

“Bu bizim suçumuz değil,” dedi Tsunami. “Biz dış dünyada olmak *istedik*.”

Kraliçe Scarlet tekrar keyiflenmişti. “Bu senin düşüncen,” dedi. “Komik. Sanki dışarıda bu kadar uzun süre hayatta kalabilecektiniz. Bakıcılarınız size en parlak gecede doğan diğer ejderlere ne olduğunu anlattı, değil mi?”

Starflight derin bir nefes aldı. Tsunami'yle göz göze geldiler ama Clay ne olduğunu anlamadı. Bakıcılar, onlar

gibi en parlak gecede doğan diğer ejderlerden hiç bahsetmemişlerdi.

Yüzlerindeki şaşkınlığı gören Kraliçe Scarlet, “Vah vah,” dedi. “Pekâlâ, ayrıntılara girmeyeceğim ama çok üzücüydü.”

Clay, “Affedersiniz,” dedi. Starflight, onu susturmak için ayağına bastı ama Clay onu kenara itti. “Ah, dur! Bir sorum var! Affedersiniz, Majesteleri,” dedi. “Sunny nerede? O iyi mi?”

Kraliçe Scarlet, “Ah, komik görünümlü KumKanat,” dedi. “Sanırım Burn onu çok sevecek. Tuhaf şeyleri topluyor. Sarayını görmelisiniz. Oldukça ürkütücü... İki kafalı sürüngenler, yedi parmaklı ejderler ve şimdiye dek gördüğümüz en soluk renkli, doldurulmuş leş yiyicilerle dolu.” Omzunu silkti. “O garip şekilli ejder, Burn için harika bir hediye olacak.”

Tsunami, “Sunny’yi, Burn’e veremezsin!” diye bağırdı. “Bir arada durmamız gerek!”

Kraliçe Scarlet, “Ne istersem onu yaparım,” dedi. “Burası benim krallığım.”

Clay, “Peki ya Glory?” diye sordu. “Onun nesi var?”

“Onun hiçbir şeyi yok,” dedi kraliçe. “Bana sorarsan mükemmel. Kraliyet odam için sevimli bir aksesuar olur.”

Clay, “Ama o neden sürekli uyuşuk?” diye sordu.

“YağmurKanatlar doğası gereği tembel yaratıklardır,” dedi Kraliçe Scarlet. “Daha önce fark etmemiş miydin? Ama doğru, ÇamurKanatlar’ın zekâları iyi değildir.”

Clay, Glory’ye baktı. Gözlerini mi açıp kapatmıştı?

Kanatlarının hafif hareketini hayal mi etmişti? Uyuyor muydu yoksa dinliyor muydu? Kraliçenin söylediklerini umursuyor muydu?

Tsunami, “Bizi bırakmak zorundasın,” dedi. “Kehanetin gerçekleşmesini engelleyemezsin ve biz...”

“Şşş,” dedi kraliçe. Askerlerden biri Tsunami’yi uzun bir sopayla dürttü. “Bu cesaretin canımı sıkmaya başladı. Şimdi beni dinleyin. İki gün içinde doğum günüm için büyük bir kutlama yapacağız. Üçünüzün de arenada heyecanlı ve sert olmasını istiyorum. Halkıma bugünkü savaşın da heyecanlı geçeceği sözünü verdim, bu yüzden birinizi arenaya çıkarırsam ve rakibinizi yenebilerseniz çok düşünceli davranmış olursunuz. Pekâlâ... GeceKanat bu işe uygun mu? Hanginizin bir BuzKanat’ı öldürerek savaşı kazanma olasılığı daha yüksek?”

“Benim.” Clay ve Tsunami aynı anda konuşmuştu. Starflight eğilmiş, pençelerine bakıyordu. Endişeli görünüyordu.

“Çok güzel,” dedi kraliçe. Gözlerini kısarak ikisine baktı. “Ama ciddi olalım.”

“Ben!” dedi Clay. “Harika bir savaşçıyım. Arenaya beni çıkar.” Tsunami’nin öldürülüşünü izlemesinin imkânı yoktu. Özellikle bu yerden kaçmak için diğerlerinin ona daha çok ihtiyaçları varken.

“Hayal görüyorsun,” dedi Tsunami. “Seni her zaman yeniyorum. Aranızda en kuvvetli olan benim.”

“Her zaman değil!” dedi Clay. “Ayrıca yalnızca bir başka DenizKanat’ı arenaya sürmek yerine bir ÇamurKanat’ı

izlemek daha heyecan verici olur, değil mi?" diye sordu kraliçeye.

Scarlet, "Haklısın," dedi.

"*Yalnızca* bir başka DenizKanat mı?" Tsunami sinirlenmişti. "Bu ne cüret? En iyi savaşçı olduğumu sen de biliyorsun!"

Kanatlarını çırpıp kraliçe, "Coşkunuz hoşuma gidiyor ejderler," dedi. "Muhafızlar, bu ikisini alın götürün." Kuyruğuyla Tsunami ve Starflight'ı gösterdi. GökKanatlar yanlarına geldi. Tsunami'nin dişlerine mutsuz bir şekilde bakıyorlardı.

"Buna gelince..." Kraliçe Scarlet, Clay'i gösterdi. Sarı gözbebekleri kötü kötü bakıyordu. "Arena için hazırlayın."

Clay ayaklarının altında kumu hissedip tribünlerdeki ejderlerin bağrıışlarını duyana kadar bu planı pek de iyi düşünmediğini fark etmemiştir.

Bilmediğı bir ejdere karşı savaş yeteneklerinin nasıl olacağına dair bir fikri yoktu. GökKanat gardiyanları tıslayan bir BuzKanat'ı karşısına bırakınca zihni boşalmıştı sanki. BuzKanatlar hakkında bir şey biliyor muydu?

Güneş tepedeydi ve arena esir tutuldukları yerlerden daha sıcaktı. Clay, BuzKanat'ın buz mavisi pullarından gümüş renkli bir sıvının damladığını görebiliyordu. Üst tarafta Kraliçe Scarlet, yanında uyuklayan Glory ile birlikte balkonundan sırtıyordu.

Geçen sefer gördüğü GökKanat sunucusu arenanın ortasına kadar kasıla kasıla yürüdü ve kalabalığa doğru bağırdı. "Blaze'in ordusuyla geçen ay yapılan savaşın ardından kraliçemizin zindanları BuzKanat savaş esirleriyle doldu. Bunlardan sadece dokuzu hayatta kalabildi. Huzurlarınızda iki galibiyeti olan, BuzKanatlardan Fjord!"

Fjord kuyruğunu şaklattı ve Clay'e hırladı.

"Diğer köşede, alışıık olmadığımız bir durum var. Bir

ÇamurKanat, ama o, müttefiklerimizden biri değil. Hayır, bu ejder Barış Pençeleri tarafından korunuyordu ve dağlarımızın altında saklanırken bulundu. O, kehanet ejderlerinden birisi mi? Bu savaşı kaybederse değil!”

Tribünlerden gülme sesi yükseldi ama Clay ona yakın oturanların yüzünde huzursuzluk ve endişe görüyordu. Balkonların birinde kaşlarını çatmış ona bakan büyük bir ÇamurKanat gördü. *Bir şeyler yap! Ben de bir ÇamurKanatım!*

Ama ÇamurKanat başını başka yere çevirdi. Sanki izlemek istemiyor ama ayrılmayı da göze alamıyor gibiydi.

Sunucu GökKanat devam etti. “Eğer bu kehanet ejderleri olmaları gerektiği gibi mükemmel ve efsaneviyse, bu unutulmayacak bir müsabaka olacak. Umarım bizi etkilemek için hazırsındır, çamurdan ejder. Huzurlarınızda... ÇamurKanatlardan Clay! Pençeler havaya! Dişleri hazırla! Başla!”

GökKanat arenadan uçup giderken Clay gözlerini kırıştırdı. Daha önce hiç “ÇamurKanatlar’dan” diye çağrılmamıştı. İçlerinde kaçınılmaz ölümünü alkışlamak için bekleyen ÇamurKanatlar’ın da olduğu iki yüzden fazla ejder olmasaydı daha iyi hissedebilirdi.

BuzKanat ona doğru saldırırken kendini mükemmel ya da efsanevi hissetmiyordu. Buraya kadar, diye düşündü. Ya öl ya öldür. İçinde bir canavar olup olmadığını ve bunun işe yarayan bir şey mi yoksa daha sonra kendinden nefret etmesine neden olacak bir şey mi, yoksa her ikisi de mi olduğunu öğrenme vakti gelmişti.

Fjord'un soluk mavi pulları uzak dağların tepelerindeki kar üzerine yansıyan gökyüzü rengindeydi. Gözleri koyu maviydi ve kin doluydu. Kafasında buz sarkıta benzer fazladan boynuzlar vardı. Boynundaki uzun pençe izi ve çevresindeki pullar üzerindeki kurumuş kana bakılırsa, henüz iyileşmeye başlamıştı. Buz sarkıtı sivrililiğindeki dişlerinin arasından koyu mavi çatallı dilini çıkarırken tısladı.

BuzKanat yaklaşınca, "Ah, merhaba," dedi Clay. "Fjord'du değil mi?"

Fjord durdu ve Clay'e bakmaya başladı. Hâlâ dilini çıkarıp geri sokuyordu. Clay'den sadece bir kafa boyu uzundu, ama çok daha büyük ve korkutucu görünüyordu.

Bir adım atan Clay, "Daha önce bir BuzKanat'la hiç tanışmamıştım," dedi. "Aslında, fazla kimseyle tanışmadım. Yani, sanırım hepinizin buz rengi olduğunu okumuştum ama buzun bu kadar farklı renklerde olabileceğini fark etmemiştim. Mavi gibi... Çok şaşırtıcı. Ama çok havalı."

Üst koltuklardan birkaç ejder yuhaladı. "Daha fazla kan! Daha fazla ölüm! Biri birini ısırсын!"

"İkimizi de öldürtmeye mi çalışıyorsun?" dedi BuzKanat. "Kapa çeneni ve bırak seni öldüreyim."

Birkaç adım geri atan Clay, "Bunu tercih etmem," dedi. Bir şeyin hareket ettiğini gördü ve gökyüzüne doğru baktı. Starflight bulunduğu yerden aşağı sarkıyordu. Telaşlı bir şekilde Clay'e doğru kuyruğunu ve kanatlarını sallıyordu. Ona bir şey anlatmaya çalışıyordu. Ama neydi?

BuzKanatlar hakkında bir şey... Derslerden ve parşömenlerden öğrendikleri bir şey...

Starflight'ın hâline bakılırsa çok önemli bir şey.

GeceKanat ağzını gösteriyordu. *Ateş mi?* Clay, Fjord'a şüpheyile baktı. BuzKanatlar'ın ateş püskürebildiklerini sanmıyordu. Her ateş püskürttüklerinde kendi saraylarını eritmezler miydi?

Ama Fjord ağzıyla bir şeyler yapıyordu ve bunun bir gülümseme olmadığı belliydi.

Tam Fjord'un ağzından parlak bir dumana benzer bir esinti çıktığı anda Clay eğildi ve yana doğru yuvarlandı. Esinti kanadının ucuna gelmişti ve tüm vücudunu korkunç bir ürperti kapladı.

Ah, tabii ya! Dondurarak öldüren nefes. Bu önemli. Teşekkürler Starflight.

Şimdi BuzKanatlar'ın ağızlarından çıkardıkları soğuk hava esintilerini hatırladı. Bunlarla nasıl başa çıkabileceğini tabii ki hatırlayamadı.

Ama ateş muhtemelen işe yarardı. Clay göğsündeki sıcaklığı çekerek nefes aldı. Bu sırada Fjord'un kafası da Clay'e doğru uzanmıştı. BuzKanat Clay'e doğru üflemek için tekrar ağzını açtı ve Clay de ağzından bir ateş topu gönderdi.

Fjord geriye doğru fırladı ve kumda sürüklendi. Kelepgeli kanatlarını ağzına götürdü. Pulları ateşi hemen etkisiz hâle getirmişti ama BuzKanat artık çok daha sinirli görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi Clay. "Dinle, savaşmak zorunda mıyız? Savaşmazsak ne ol..."

Fjord ön pençelerini uzatarak saldırıya geçti. Clay sus-

mak zorunda kaldı ve sivri pençelerden kıl payı kurtularak kenara kaçtı. Fjord'un uzun ve kamçı gibi ince kuyruğu savrulup Clay'i yüzüstü yere serdi. Clay bir an görüşünü kaybetti.

Clay, içgüdüsel olarak kanatlarıyla başını korudu ve arka ayaklarını savurdu. Ayaklarının bir şeye temas ettiğini hissetti ve Fjord'un acıyla bağırıldığını duydu. Tekrar görmeye başladığında, yanlışlıkla Fjord'un boynundaki yaraya vurduğunu ve kanadığını gördü.

Fjord pençeleriyle boynundaki yaraya dikkatle dokunarak geri çekildi. Kuyruğunu şaklattı ve bağlı kanatları havayı dövdü.

Bu işten nasıl kurtulacağım? diye düşündü Clay. İçinde yükselen bir canavar hissedemiyordu. Yumurtadan çıkarırken diğer ejderlere saldırmasına sebep olan şey çok derinlerdeydi. Fjord'u öldürmek istemiyordu. Kimseyi öldürmek istemiyordu.

Kendi yerine Tsunami'nin savaşmasına izin verip vermemesi gerektiğini düşündü. *Hayır, ben ilk doğanım ve en büyüğüm. Onlar için savaşabilecekken diğerlerinin hayatlarını riske atmalarına izin veremem.* Bir avuç kum aldı ve Fjord'un gözlerine bakmak için kafasını eğdi. *Onu öldürmeliyim, değil mi? Bunu yapabilecek bir yanımlı olmalı.*

İçindeki canavara hiç ihtiyaç duymayacağını ummuştu. Bir yanı kehanetin bir şekilde gerçekleşeceğini, savaşın sona ereceğini ve başka bir ejder öldürmek zorunda kalmadan bütün öldürme işinin biteceğini düşünüyordu.

Ama kehanetin gerçekleşmesine daha çok vardı. Bu kadar erken kaçmak bizim hatamızdı.

Ama yine de Glory'yi kurtarmak...

“YUUHHH!” daha fazla ejder bağıırıyordu. “Bir koyun bile bu savaşı şimdiye kadar kazanırdı! Ne yapıyorsunuz? Düşünüyor musunuz? Daha az düşünün! Ve daha fazla öldürün! Vur, vur, vur!”

Sesleri tam Kestrel gibiydi. Clay, kendisini mi, yoksa Fjord'u mu desteklediklerini anlayamamıştı. Ya da yalnızca birinin ölmesini istiyorlardı.

Fjord tekrar Clay'e doğru koşmaya başladı. Dilini çıkarmış tıslıyordu. Sanki biraz daha dondurucu hava üfle-yecekmiş gibiydi.

Clay'in zihninde Kestrel'in savaş direktifleri canlandı. BuzKanat ona doğru uçarken Clay eğildi ve Fjord'un altından yuvarlandı. Seri bir hareketle Fjord'un karnını pençeledi. Yumuşak pulların arasında kan izi belirdi.

Fjord iki büklüm olmuş bağıırıyordu.

“OLEEEYY!” diye bağırdı kalabalık.

Fjord, “Senin sorunun ne?” diye bağırdı Clay'e. “Ça-murKanatlar böyle savaşmaz! Savaş tekniklerinizin eğiti-mini aldım!”

“Ama ben almadım,” dedi Clay. “Üzgünüm.” Tam Kestrel'in istediği şekilde bir GökKanat gibi savaşıp savaşmadığını merak etti. Öyle savaşmadığını söyleyeceğini düşündü. Bir GökKanat gibi savaşmıyordu, sakat bir anti-lop gibi savaşıyordu. Ama en azından rakibini hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu.

Clay pençelerini kuma gömdü ve Fjord'un kanayan yarasını tutuşunu izledi. Şimdi saldırırsa rakibini şaşırtabi-

lir ve belki savaşı kazanabilirdi. Ama sebep olduğu yarayı görünce kendini kötü hissetti. Daha da kötüsünü yaptığı- nı hayal edemiyordu. Mesela Fjord'un boynunu kırabilir miydi? Dune'un kırılan boynunun çatırtısını hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Kestrel ya da Peril ne söylerse söylesin, Clay öyle biri değildi.

"Pekâlâ ejderler." Kraliçe Scarlet'in sesi kalabalığın uğultusunu susturdu ve herkes durdu. "Fjord ve Clay, tüm günümüzü sizle geçiremeyiz. Bazılarımızın yönetecek bir krallığı var. Biriniz diğerini hemen öldürsün, yoksa oraya gelir ikinizi birden öldürürüm."

Fjord hırladı ve tekrar saldırıya geçti. Düşünecek zaman yoktu. Clay şahlandı, Fjord'un kafasındaki fazladan boynuzları tuttu ve dondurucu nefes ona gelmeden önce BuzKanat'ın kafasını yana itti. Soğuk hava arenaya en yakın olan koltuklara geldi ve pek çok ejder birbirini ezerek kaçıştı.

Fjord, Clay'in göğsünden tuttu ve kumun üzerinde boğuşular. Fjord'un gümüş renkli, tuhaf bir şekilde güçlü kanatları Clay'inkilere vuruyordu. Clay pençeleriyle Fjord'un kafasını yan tarafta tutmaya çalışıyordu. Fjord omuzlarını pençeleince karşılık veremedi. Clay'in pullarını keskin bir acı sardı.

Fjord, "Ölme vakti," diye gürledi. Kuyruğunu Clay'in arka ayaklarına doladı ve iki ejder devrildi. Fjord üstteydi. BuzKanat pençelerini Clay'in boynuna doladı ve sıkmaya başladı.

Clay kollarındaki kuvvet azalırken *Yine hüsrân*, diye dü-

şüdü ümitsizce. *Son kez.* Kısa bir süre içinde direneme-
yecek kadar yorulacaktı ve BuzKanat'ın kafasını bırakacak-
tı. Fjord öldürücü nefesiyle Clay'in işini bitirecekti.

Sonra her şey sona erecekti.

Clay gözlerini kapattı. Yukarıdaki esirleri görmeye dayanamazdı. Özellikle Tsunami ve Starflight'ın ölürken onu izlemelerine...

Çok uzaklardan bir çığlık sesi geldi ve Fjord kafasını çevirdi. Clay gözlerini açtı ve BuzKanat'ın yukarıdaki esirlere baktığını gördü. Stadyumdaki herkes oraya bakıyordu. Clay de baktı ve çok yukarılarda mavi bir ejderin arenasının üzerindeki tellerde çırpındığını gördü. Diğer esirler bağıyor ve kayalara tutunmaya çalışıyordu çünkü ejderin ağırlığı onları da aşağı çekiyordu.

Bu Tsunami'ydi. Clay'e ulaşabilmek için kendini aşağı atmış olmalıydı. Ama teller ona engel olmuştu ve örümcek ağına yakalanmış bir böcek gibi çırpınıyordu.

"Buraya gelin!" Kraliçe Scarlet bağırdı ve yanındaki bütün GökKanat gardiyanlar uçu.

Clay, *fırsat bu fırsat*, diye düşündü. Fjord'un dikkati dağılmıştı. Şimdi onu öldürmeliydi. Öldürmeliydi. Öldürmek zorundaydı. Eğer aynı yuvadaki arkadaşlarına saldırabildiyse onunla hiçbir bağı olmayan bu ejdere de saldırabilmeliydi.

Ama yine de öldüremiyordu. Düşünmeden edemiyordu, *Fjord da benim gibi bir esir. Onun yerine neden ben yaşayayım ki?*

İşte, bu yüzden kehanet başarısızlığa mahkûm. Benim yüzümden...

Fjord'un yüzünden ve boynundan küçük siyah damlacıklar akarken bir tek Clay buz ejderine bakıyordu.

Fjord şaşkınlıkla geri çekildi ve yüzünü silmek için bir pençesini istemsiz olarak yüzüne götürdü. Ama pençesi yüzüne ulaşmadan önce iki ejder de bir tıslama sesi duydu. Clay, siyah damlacıkların kaynayıp dumanlar çıkardığını şaşkınlıkla izledi. Alttaki pullar erimeye başlamıştı.

Fjord bir çığlık attı.

Clay'in duyduğu en kötü sestti. Peril'in öldürdüğü ejder de bu tür bir acıyla bağırırmıştı ama ölen bir ejderin tam altında olmak, çığlıklarının Clay'in kulaklarını tırmalaması çok daha kötüydü.

Damlalardan biri Fjord'un gözüne girdi ve parçalanan ilk şey gözü oldu. Kafatasında dumanlar çıkan siyah bir boşluk kaldı. Yüzünün bir yanı, buzun erimesi gibi yok oldu. Fjord, Clay'in üzerinden kalktı, kendi boynunu tutuyordu. Püsküren sıvı, açık yarasını eritiyordu.

Clay gözlerini kapattı. Kusacak gibiydi. Ölüm olacaksa neden temiz, acısız ve çabuk bir şey olamazdı?

BuzKanat'a kimin sıvı püskürttüğünü sonunda anladı. Kraliçenin balkonundan geliyor olmalıydı. Yukarı doğru baktı, kendisine ve Fjord'a bakan üç tane yüz gördü. Geri

kalan gardiyanlar gökyüzünde Tsunami ve diğer esirlerle uğraşıyordu.

Kraliçe Scarlet, mutlu görünüyordu.

Glory, uykulu görünüyordu.

Ve Peril... Korkmuş görünüyordu.

Fjord öldükten sonra kalabalıktan yükselen keyifli teza-hüratla birlikte Clay kulesine geri götürüldü ve kilitlendi. Tsunami'nin hücreesine fazladan zincir ve tellerin eklendiğini görebiliyordu. Her iki yanındaki esirler de neredeyse ölümlerine yol açtığı için sinirli bir şekilde Tsunami'ye bağıyordu. Ama Tsunami, Clay'e kuyruğunu salladı ve kendini çok olmasa da biraz daha iyi hissetti.

Adilce kazanmamıştı. İçinde öldürme isteği yoktu. Fjord'un ölmesini bile istememişti. Bir şey, birisi, onun yerine Fjord'u öldürmüştü. Ama yine de içinde bir suçluluk duygusu vardı. Fjord, Dune, Glory'nin uyuşuk durumu, Sunny, neredeyse arenadan hiçbir şekilde kurtulamayacak olan Starflight ve çılgın şeyler yaparak kendini öldürtmezse arenadan kurtulma şansı olan Tsunami hakkında suçluluk duyuyordu.

O gün GökKanat gardiyanının öğlen bıraktığı domuzu yiyemedi. Domuzun, onun hücresinde koşuşunu, korkuyla cıyıklamasını ve aşağı düşüşünü hüznle izledi. Daha sonra onun için de kendini kötü hissetti.

Yemi için kendini kötü hissetmek... Tam bir kahraman ejdersin.

Clay, bir DenizKanat'la kraliçenin ormanlık alanda bulunduğu bir leş yiyicinin arasındaki öğlen savaşında are-

naya arkasını döndü. Oasis'e olanlardan sonra kraliçelerin leş yiyicilere karşı daha dikkatli olacaklarını düşünmüştü ama şimdi ne kadar acınası durumda olduklarını görünce Kraliçe Scarlet'in onlar hakkında neden endişelenmediğini anlıyordu. Leş yiyicinin küçük komik silahlarını kullanmasına izin veriliyordu ama pek işine yaradıkları söylenemezdi. Savaş çok çabuk bitti. Clay, kalabalığın sesini duymamak için kulaklarını kapattı.

O akşam çok az uyudu ama sürekli kâbuslar ve ölen ejderler gördü.

Karanlık çöktükten sonra, uyandığı için rahatlamıştı. Peril daha önce durduğu yerdeydi. Pullarından yayılan sıcaklık bile iyi geliyordu çünkü rüzgâr hiç olmadığı kadar sert ve soğuk esiyordu.

"Ah, merhaba," dedi aceleyle. "Bugün harikaydın. Gerçi ne yaptığını pek anlamadım. Esirlere bakıyordum ve birden... Tanrım! Bu benden de korkutucuydu. Yani ben çok korkutucuyum. Ama, vay be! Bunu nasıl yaptın? Bana anlatmak zorunda değilsin. Yani bana da yapmak zorunda kalabilirsin. Muhtemelen yapacaksın. Şimdiye dek gördüğüm en korkutucu şey. Şey gibiydi... Burada oturup diğer ejderleri öldürüşümü izlemenin nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama daha sonra izleyen ben oldum ve bunun benim başıma da geleceğini düşündüm. Öyle işte. Ama yine de harikaydı. Bana anlatabilir misin? Anlatmak zorunda değilsin."

Suçluluk duygusundan ve endişelenmekten yorulan Clay, "Sus, Peril," dedi. "O, ben değildim. Onu, Fjord'a ben yapmadım."

Peril nefes verdi ve burnundan bir miktar ateş çıktı. “Sorun değil,” dedi. “Bana anlatacağını düşünmüyordum. Ben de kimseye anlatmazdım.”

“Hayır, ciddiym,” dedi Clay. “Sanırım Kraliçe Scarlet yaptı. Benim kazanmamı istiyordu. Herkesin dikkati dağılmışken bir şey yapmış olmalı.”

Peril şüpheyle bakıyordu. “Onun daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmedim,” dedi. “Ama yapabilir sanırım. Hile yapmak konusunda kesinlikle bir problemi yok.” Ellerini açtı, örnek gösteriyormuş gibi kendini işaret etti. “Sanırım hazinesinde, aradığı zehri bulmuş olabilir.”

Clay, “Arkadaşım Sunny’yi gördün mü?” diye sordu. Boğazındaki ve sırtındaki yaraların acısını hissetmeye başlıyordu.

“Ah, evet,” dedi Peril. Sinsi alev mavisi gözleriyle Clay’e baktı. “Bu yüzden geldim. Nerede olduğunu söyleyeceğim ama benim için bir şey yapmanı istiyorum. Ve eğer yapmazsan sana söylemeyeceğim.”

Clay ağrıyan kanatlarını hareket ettirmeye çalıştı ama çok ağrıyorlardı. Pullarının arasında ve sırtındaki dikenli kısımda kurumuş kanın kabuk bağladığını hissedebiliyordu. “Bunu yapmana gerek yok, Peril. Sana her hâlükârda yardım ederim.”

“Tabii ki,” dedi. “Pekâlâ. Bakalım. Kolay bir şey değil. Ve başın derde girebilir. Majesteleri öğrenirse başım büyük belaya girer.” Altındaki kayayı tırmaladı.

“Benim için sorun değil,” dedi Clay. “Yeteri kadar başım dertte zaten. Sunny iyi mi?”

Peril kaşlarını çattı. “Evet, o iyi. Kılına zarar gelmedi. Kraliçe gibi besleniyor. Bütün gardiyanlarla arkadaş oluyor. Gerçeği öğrenmek istersen biraz mide bulandırıcı...”

“Sunny öyledir,” dedi Clay. Rahatlamıştı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Kraliçe bana, benim izleyemeyeceğimi söyledi!” dedi Peril. “Tüm GökKanat Krallığı’nda yarın arenada olmayacak tek ejder benim. Bu hiç adil değil!”

Clay, “Neden?” diye sordu. Midesi ağrıyordu. Kraliçe Scarlet yine ne kadar korkunç bir savaş planlamıştı acaba? “Neler oluyor?”

Peril, “Haberim bile yok!” diye parladı. “Bir tür duruşma! Sana da sıkıcı gelmiyor mu? Beni neden bundan uzaklaştırsın ki? Bana gitmememi söyleyene kadar umurumda bile değildi. Ejderlerin kanunlar hakkında konuşmalarını dinlemek dişlerinin arasından koyun yününü çıkarmak kadar heyecan verici. Ayrıca, her şeye rağmen hep aynı şekilde sona eriyor. Kraliçe Scarlet duruşmaları ve resmi idamları çok seviyor. Hiç kimse, hiçbir zaman masum bulunmuyor.”

Clay, “Kestrel,” dedi. “Bu, Kestrel’in duruşması olmalı. Kraliçe Scarlet onun hakkında bir şeyler söyledi.”

Peril, “Pekâlâ, her kimse izlemek istiyorum,” dedi inatla. “Bu yüzden düşündüm ki burada senin arkana saklarsam...”

Clay çevresine baktı. Sol tarafındaki BuzKanat uyuyordu. Sağ tarafındaki hücre boştu. Kendi hücresinin kenarında durup kanatlarını açarsa ve Peril de eğilirse onu kraliçeden saklayabilirdi.

Tekrar kanatlarını açmaya çalıştı ve canı yandı. Kelepçe yüzünden, kanadı içe doğru kıvrılmıştı. Sanki kanadı iç tarafından yuvarlanmış ve iğneyle tutturulmuştu. Ama uçamasa da kanatlarını tam olarak açabilmesi gerekiyordu.

“Canım çok acıyor,” dedi Peril’e. “Yani, denerim. Ama şu an kanatlarımı tam açamıyorum, bu yüzden seni saklayıp saklayamayacağımı bilmiyorum.”

Peril kollarını çattı. Sırtını göstererek, “Bakayım,” dedi.

Clay sırtını döndü. Peril derin bir nefes aldı.

Kafasını arkaya çevirip görmeye çalışan Clay, “Kulağa kötü geliyor,” dedi. “O kadar da kötü olamaz. Kestrel acının bize bir şeyler öğrettiğine inanıyor. Bu yüzden güven bana. Daha önce de yaralandım.”

Peril, “Bahse girerim o seferki bir BuzKanat değildi,” dedi. “Pençeleri kıvrıktır böylece yürürken buzu kavrayabilirler. Tek bir pençeyle dört kez tırmalanmış gibi olur. Anlayabiliyor musun?”

Clay, “Biraz,” dedi. “Sen yakındayken daha iyi hissediyorum.”

“Öyle mi?”

Clay, “Yani, sıcaktan,” dedi. Sebebini bilmiyordu ama utanmıştı. “Rüzgârdan iyidir.”

Peril, “Nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum,” dedi. Sesi ümitsiz ve çaresizdi. Clay, sıcaklığın biraz daha yaklaştığını hissetti. “Ama eğer işe yarıyorsa, burada durabilirim.”

Clay, dağın altındaki zehirli mağarayı ve pullarındaki acıyı hatırladı. Aynı tedavinin işe yarayıp yaramayacağını merak etti. “Bir yolu var,” dedi tereddüt ederek. “Eğer çok

şey istemiş olmuyorsam, sanırım yaraların üzerine çamur sürmek işe yarayabilir.”

“Aman tanrım, tabii ki!” dedi Peril. “İşte bu! Sana çamur getirebilirim! Burada bekle.” Kuleden atladı ve uçarak uzaklaştı.

“Burada bekle,” diye taklit etti Clay. “Bir yere mi gidecektim ki? Yürüyüşe mesela...”

Kanatlarını büktü ve rüzgâra karşı tortop oldu ama rüzgâr her taraftan esiyordu ve Peril gittiği için kule şimdi daha da soğuktu. Zaman geçtikçe acısı iyice kötüleşti. Ay-lar gökyüzünde yükselmişti. Peril’in kuleye doğru geldiğini gördüğünde çok şiddetli titriyordu.

Peril, ön pençelerinde kahverengi çamurla dolu büyük bir taş kazan taşıyordu. Clay, o yanına gelene kadar onu izledi.

“Nereden buldun bunu?” diye sordu.

Peril kafasıyla kraliçenin sarayının duvarlarından birini işaret etti. Clay gözlerini kısarak baktı ve ay ışığının şelale-deki yansımaları gördü.

Peril, “Elmas Püskürten Nehir o duvarın altından ak-maya başlıyor,” dedi. “Denize kadar akıyor. En azından benim duyduğum bu... Gök Krallığı’ndan hiç ayrılmadım.” Bir pençesini kazanın içine soktu. Çamur kaynıyor ve kabarcıklar çıkarıyordu. Clay merakla izledi.

Clay, “Neden olmasın?” diye sordu. “Buradaki en güçlü ejderlerden biri olmalısın. Neden istediğin zaman gidip gelmeyesin?”

Peril biraz şaşırılmış görünüyordu. “Majesteleri’ne asla

itaatsizlik etmem! Annem bu yüzden öldürüldü.” Clay’in aklına birden bir teori geldi ama üzerinde çok düşünemedi. Peril konuşmaya devam etti. “Ayrıca, her gün siyah kaya yemek zorundayım yoksa ölürüm. Kraliçe her zaman bana yetecek kadar kaya temin eder.”

Clay, “Siyah kaya mı?” diye sordu. Şaşırmıştı.

Peril, “Çok fazla ateşe sahip olmamın lanetlerinden biri,” dedi omuzlarını silkerek. “Kraliçe benim hayatta kalmamı bu kadar önemseydiği için şanslıyım.”

Clay, “Hiç, onları yememeyi denedin mi?” diye sordu.

Peril, “Bir kere çok küçükken,” dedi. Garip bir şekilde ayak değiştiriyordu. “Annem hakkında hiçbir şey anlatmadığı için Majesteleri’ne çok kızmıştım. Kaçmak istedim. Bu yüzden olacakları görmek için kaya yemeyi bıraktım ve çok hastalandım. Yani, ölecek kadar hastalandım.”

Clay, “Vah vah,” dedi. Hikâyesinde doğru olmayan yerler var gibiydi. Düzgün bir şekilde üst üste gelmeyen pullar gibi... Görünüşe göre Kraliçe, krallığındaki çoğu tehlikeli ejderi kontrol altında tutmanın bir yolunu bulmuştu. Ama Clay, GökKanatların garip ve ölümcül koşulları hakkında çok fazla bir şey bilmiyordu.

Clay, “Bu yüzden mi krallığı ele geçirmek için meydan okumuyorsun?” diye sordu. “Çünkü bahse girerim onu bir savaşa yenebilirsin.”

Peril öfkeyle ciyakladı ve neredeyse kuyruğuyla Clay’e vuracaktı. “Kraliçe olmak istemiyorum! Ne kadar kötü bir fikir! Haince şeyler söylemeyi bırak ve arkana dön.”

Clay kanatlarını olabildiğince açarak ona sırtını döndü.

Bir yanı Peril'in sıcak çamuru elleriyle sürmesini istiyordu. Ama o, kazanın içindekileri pullarına dökmeden önce fark etti ki Peril, Clay'i yakmadan bunu yapamazdı.

"Aaah!" Clay bağırmamak için dişlerini sıktı. Çamur, Kestrel'in ateşli nefesi kadar sıcaktı ve ilk başta bütün pullarının kavrulduğunu hissetti.

Daha sonra ilk şok geçti ve sıcaklık dayanılır bir seviyeye indi. Clay, çamurun yaralarına girdiğini ve acıyı dindirdiğini hissetti. Keşke Kestrel'le yaptığı antrenmanlardan sonra da böyle bir şey olsaydı diye düşündü.

Peril memnuniyetle, "Çok daha iyi," dedi.

Clay omuzlarını hareket ettirdi. Kaslarını daha gevşek ve güçlü hissediyordu. "Vay be. Bu, bütün ÇamurKanatlar'da işe yarıyor mu?"

"Tabii ki," dedi Peril. "Bunu nasıl bilmezsin?"

Arkasını dönen Clay, "Peki ya diğer ejderlerde?" diye sordu. Arkadaşlarını iyileştirmek için kullanıp kullanamayacağını merak ediyordu. Tabii, arkadaşlarıyla beraber bir daha özgür olabilirlerse.

Peril, "Sanmıyorum," dedi. "Kimsenin denediğini de sanmıyorum. Çünkü çok garip olurdu. Yani, ne tür bir GökKanat pullarına çamur sürmene izin verir ki? Öğk."

Clay, "Dünyanın en güzel duygusu," dedi. "Belki uçmadan sonraki. Ve yemekten... Tanrım! Acıktım."

Peril, "Bütün gece boyunca sana gidip getiririm, olur mu?" dedi.

"Ah, hayır, buna gerek yok... " Ama Peril çoktan gitmişti.

Clay kuyruğunu ayaklarına doladı ve oturdu. Düşünüyordu.

Peril'in yarınki duruşmayı neden izleyemediği hakkında aklına bir şey geldi. Kraliçe Scarlet, Kestrel'in ona itaat etmediği hakkında bir şeyler söylemişti. Ayrıca Kestrel'in pençelerinde yanık izleri vardı.

Üstelik Kestrel'in kendi yavrusunu öldürmeye çalıştığını düşünmek çok da zor değildi. Özellikle de ejderle ilgili bir sorunun olduğunu fark edince...

Peril annesinin öldüğünü düşünüyordu. Annesini öldürenin hâlâ yaşadığını ve bunun Kestrel olduğunu öğrense ne yapardı?

Peril, gece boyunca Clay'e üç tavşan ve iki kazan daha çamur getirdi. Kaya düzlüğün kenarında durmuştu ama pullarından yayılan sıcaklık Clay'in sırtındaki çamuru sıcak tutmaya yetti.

Ayrıca kâbusları uzakta tutmaya da yardımcı oldu. Peril'le konuşurken Clay'in suçluluk duygusu hafıfledi. Bu çok garipti çünkü Peril'in kendinden daha fazla ölüme neden olduğunu biliyordu. Ama bu onu rahatsız etmedi. Bu konuda Peril kadar umursamaz davranabilmeyi diledi. Eğer arenada tekrar savaşmak zorunda kalırsa, belki de Peril'den canavarlık dersleri alabilirdi.

Güneş uzaktaki denizin ardından doğarken, "Nerede olduğunu kimse merak etmeyecek mi?" diye sordu Peril'e.

Peril, başını olumsuz anlamda salladı. "Bütün gün mağaralarda siyah kaya arıyor olmam gerekiyor," dedi. "Burada, arkanda durduğum sürece, umarım kimse beni fark etmez."

"Muhafızlar bile mi?"

"Öğle vaktine kadar esirlere yiyecek getirmeyecekler," dedi. "Duruşma, gün ağarırken yapılacak. Bak, görüyor

musun?” Clay’e biraz daha yaklaştı. Clay’in kanadının arkasından ileri bakıyordu.

Clay aşağı baktı ve ejderlerin arena koltuklarını doldurduğunu gördü. Savaşlarda olduğundan daha sessiz ve sakın görünüyorlardı. GökKanat askerleri kumun üzerine iki büyük kaya getirdiler. Birisi üç büyük demir halkayı zemindeki üçgene geçirip kalın zincirleri bağladı.

Peril, “Çabuk, kanatlarını aç,” dedi. “İşte geliyor.”

Kraliçe Scarlet balkona çıkarken Clay kanatlarını açtı. Kraliçenin altın zincirli zırhını elmas işlemeli küçük siyah zincirli bir yelekle değiştirdiğini fark etti. Peril, Clay’in arkasında dikkatli bir şekilde saklanmasına rağmen kraliçe esirlere doğru bakmadı bile. Glory getirilmemişti... Clay, duruşmada sanata gerek yok, diye düşündü.

Sonunda Kestrel arenaya getirildi. Yanındaki gardiyanlara bağırıp çağırıyordu. Ağzının çevresine bağlanmış bir zincir ateş püskürmesini engelliyordu. Kuyruğuna ve ayaklarına da saldırmamasın diye ağır zincirler bağlanmıştı.

Clay, “Bu çok tuhaf,” diye fısıldadı Peril’e. “Kestrel’den nefret ederdim ama yine de onu bu hâlde görmek beni sinirlendiriyor.”

Peril, “Onu nereden tanıyorsun?” diye sordu.

Clay, “Dağın altında bizi yetiştiren üç ejderden biri,” diye açıkladı. “Bizi pek sevmezlerdi ama Barış Pençeleri kehanet için gelip bizi alana kadar bizi hayatta tutmaları gerekiyordu.” Durdu, Dune aklına gelince yutkundu. Ve Webs... Nehirden kurtulabilmiş miydi?

Peril, “En azından yanınızda biri vardı. Bence en kötü

anne-baba bile hiç anne-baba olmamasından iyidir,” dedi. Clay, aşağı doğru Kraliçe Scarlet’e baktı ve bunun doğru olup olmadığını düşündü. Peril’in annesinin yerine koya-bileceği en yakın şey oydu. Ama hangi anne her gün kızını korkunç bir şekilde ejder öldürmeye zorlardı ki?

Belki Peril’in kimsesi olmasaydı daha iyi biri olabilirdi. Dune ve Webs çok kötü değillerdi ama Clay tek başına büyümeyi Kestrel’le büyümeye tercih edip etmeyeceği konusunda kararsızdı.

Kaldı ki eğer Clay yanılmıyorsa Kestrel, Peril’in gerçek annesiydi. Kestrel, Peril için Kraliçe Scarlet’ten daha iyi olur muydu? Onu dağdan aşağı atmaya çalışmadıysa tabii... Kraliçe en azından Peril’in yaşamasını sağlamıştı.

Bu duruşmayı izlerken Peril’in keyfinin kaçmamasını umdu. Kestrel’in annesi olduğunu söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. Ama yanılıyor olabilirdi.

“Benim gerçek anne-babam var gerçi,” dedi bunun yerine. “Çamur Krallığı’nda bir yerde benim geri dönmem için can atan bir çift ejder var. Bir gün onları bulacağım.”

Peril’in yüzünü göremedi ama sessizlikten çok şey anlaşıyordu. Clay’in bu yerden kurtulamayacağını, kurtulsa bile bunun kendi hayatı pahasına olacağını düşünüyordu.

Clay’in düşünmek istemediği bir şey...

Arena sunumlarını yapan GökKanat, iki kayadan birinin üzerine tırmandı ve kan kırmızı kanatlarını açtı.

Peril, “Bu Vermilion,” diye fısıldadı. “Majestelerinin en büyük oğlu. Her zaman sanığın cezalandırılmasını destekler.”

Clay, “Scarlet, neden duruşmayla uğraşiyor ki?” diye sordu.

Peril, “Sadece GökKanatlar duruşmaya çıkar,” dedi. “Majesteleri bu performansı izlemeyi sever ve bunun onu adil bir yönetici gibi gösterdiğini düşünür.”

Clay buna inanmadığını belli etmemeye çalıştı.

Başka bir GökKanat diğer kayanın üzerine çıkınca kalabalığın uğultusu kesildi. Onun pulları daha soluk bir kırmızıydı. Sanki uzun süre kumtaşıyla fırçalanmış gibiydi. Kuyruğunu arkasında sürükleyerek yavaşça hareket etti.

“Ve bu da Osprey,” dedi Peril. “Savunmayı destekler. Çok iyi yapamazsa kafasını uçururlar. Çok yaşlı ve neredeyse hiç görmüyor. Bana iyi davranır gerçi. Çünkü onun eskilere ait hikâyelerini dinlerim. Bana eskiden tonlarca hazinesi olduğunu ama bir leş yiyicinin gelip hepsini çalıştığını anlattı. Leş yiyici, Osprey gelip onu yiyene kadar Osprey’nin kuyruğunu sakatlamayı becermiş. Bu yüzden şimdi uçamıyor ve burada yaşamasına izin vermesi için bütün hazinesini Majesteleri’ne verdi.”

Clay, “Sıkı pazarlık,” dedi. Peril sinirli bir şekilde hareket edince bir sıcaklık dalgası hissetti.

“Leş yiyicileri yenmemizden çok önceki zamanlarda, Kraliçe ve ordular yokken ölebilirdi” diye anlatmaya devam etti, Peril. “Leş yiyiciler o zamanlar çok fazla ejder öldürüyordu. Ama şimdi kraliçelerimiz sayesinde bütün dünyayı yönetiyoruz ve ihtiyacı olan ejderlere yardım ediyoruz.”

Clay, “Starflight gibi konuşuyorsun,” dedi. “Bu dersin sonunda sınav olacak mı?”

Peril, “Bu arada benimle konuşmuyor,” dedi. “Senin söylediğin gibi leş yiyicileri yenmemizin hikâyesini anlatmasını istediğimde bile konuşmadı. Kafasını kanatlarının altına soktu ve beni görmezden geldi.”

Clay, “Vay be,” dedi. Siyah ejdere doğru baktı. “Gerçekten depresyonda olmalı.”

Peril yine sessizleşti. Clay, Starflight’a ulaşabilmeyi ve buradan çıkmanın bir yolunu bulacaklarını söyleyebilmeyi istedi. Gerçekten bağırsa Tsunami onu duyabilirdi ama Starflight’ın duyacağını sanmıyordu. Ayrıca arenanın üstünde bağırarak kaçış planlarından bahsetmek muhtemelen çok iyi bir fikir değildi.

Ne olursa olsun duruşma başlamak üzereydi. Kraliçe Scarlet kanatlarını çırttı ve bütün ejderler ona döndü.

“Sadık kullarım,” dedi. “Bir zamanlar GökKanatlardan olan bu ejder, Kestrel, en büyük ihanetle, bana itaatsizlik etmekle, suçlanıyor. Vermilion cezasını açıklayacak.”

Vermilion, “Majesteleri,” dedi. Dizlerini kırarak başıyla selam verdi. “Her şey ortada. Bir emir verdiniz. Kestrel size itaatsizlik etti ve krallıktan kaçtı. Son yedi yıldır sizin dağlarınızın altında sizin emirlerinize karşı gelen Barış Pençeleri’ne yardım ve yataklık etmiştir. Uzun ve acı veren bir infazı hak ediyor. Duruşmayı uzatmaya gerek yok.”

Koltuklarda oturan ejderler ateşli nefes tıslamalarını yaptılar ve kanatlarını çırttılar. Kestrel kraliçeye baktı. Kapağı ağzından ve burnundan duman çıkıyordu.

“Doğru söylüyorsun.” Kraliçe Vermilion’a kafasını salladı. “Şimdi Osprey savunma için konuşabilir. Ya da ko-

nuşmaz. Bu duruşma boyunca da uyumayı tercih ediyorsa.”

Kalabalığın hoşuna gitti ve güldüler.

Osprey başını önce kraliçeye sonra Kestrel’e uzattı. Sanki yüzlerini daha yakından görmeye çalışıyordu.

“Majesteleri,” dedi. Sesi yaşından dolayı boğuk çıkıyordu ama yine de yukarıdaki esirlerin duyabileceği kadar yüksekti. “Bu ejderin savunması için söyleyeceğim bir, iki şey var.”

Kraliçe Scarlet aşağı doğru bakarken kuyruğu arkasında yavaşça hareket ediyordu. “Tabii ki,” dedi. “Bu yüzden buradasın. Devam et.”

Osprey siyah bir duman öksürerek boğazını temizledi. Bütün ejderler duyabilmek için öne doğru eğilmişti. Clay, Peril kanatlarının altından bakmaya çalışırken sıcaklığının tehlike oluşturacak kadar yaklaştığını hissedebiliyordu.

“İlk olarak itaatsizlik suçlamasını ele alalım. Kestrel sizin emrinizi yerine getirmedi ama Kestrel gittikten sonra emri iptal etmediniz mi?”

Ne? Clay yaşlı ejderin söylediklerini takip edemiyordu. Bu Peril’le ilgili bir şey miydi?

Kraliçe, “Osprey,” diye tısladı. “Açık konuş, ya da hiç konuşma. Ayrıca o seçeneklerden birinin diğerinden daha mantıklı olduğunu belirtirim.”

Kanatlarını düzleştiren yaşlı ejder, “Bağışlayın Majesteleri,” dedi. “Söylemeden edemeyeceğim. Kestrel en sadık askerlerinizden biriydi. Emriniz üzerine doğum programına alındı ve bir yumurta yumurtladı. Doğum sırasında da ejderlerin ikiz olduğu ortaya çıktı.

Clay'in arkasındaki Peril'in nefesi kesildi. Aşağıdaki ejderlerin duyabileceği kadar ses çıkarmıştı. Clay sesi bastırmak için kanatlarını çırpıttı ama kimse yukarı bakmadı. Herkesin gözü duruşmadaydı.

Esneyen Kraliçe Scarlet, "Bütün bunları biliyoruz," dedi. "İnfaz edeceğimiz bölüme geç."

Osprey inatla devam etti. "Ejderler kusurluydu. Birinde fazla ateş vardı. Diğerinde çok az. GökKanat geleneklerine göre Kestrel'den ikisini de öldürmesini ve hayatı boyunca da doğum programına girmemesi gerektiğini söylediniz."

Clay'in arkasındaki Peril, "Bu çok saçma," diye fısıldadı. Clay ona bakmak için başını çevirdi. Peril'le göz göze geldi. Şaşırmış görünüyordu. "Son on yılda doğan tek GökKanat ikizi benim ama benden bahsediyor olamaz. Biz doğarken kardeşim ölmüş. Onu ben öldürmüşüm. Sonra annem beni öldürmeye çalışmış ve Kraliçe Scarlet onu durdurmuş."

"Ya da sana böyle söyledi," diye fısıldadı Clay.

Kraliçe ayağa kalktı ve kanatlarını açtı. Güneş ışığı kanatlarının kenarındaki yakutlardan yansıyor. "Oldukça mantıklı," dedi.

"Ama Kestrel kaçmaya çalıştı," dedi Osprey. "Doğum mağarasından iki yavrusunu aldı ve kaçmaya çalıştı."

"O zaman bana itaatsizlik ettiğini kabul ediyorsun," dedi Kraliçe Scarlet. "O zaman işimiz bitti sanırım."

"Siz de onu Elmas Püskürten Nehir'de yakaladınız," dedi Osprey. "Ve yeni bir emir verdiniz. Sadece bir koşulla onu affedeceğinizi söylediniz. Yavrulardan birini öl-

dürmesi gerekiyordu ve daha sonra siz de diğer yavruyla Kestrel'in hayatını bağışlayacaktınız.”

Peril, “Hayır,” diye fısıldadı.

“Daha sonra emrinize uydu, değil mi?” dedi Osprey. “Çok az ateşi olan yavruyu orada nehirde öldürdü. Kendi elleriyle.”

Kraliçe Scarlet, “Ve sonra tekrar fikrimi değiştirdim,” dedi. “Kraliçe benim. Bunu yapabilirim.”

“Muhafızlara diğer yavruyu öldürmelerini ve Kestrel'i duruşmaya almalarını söylediniz. Biliyorum, çünkü ben de gardiyanlardan biriydim. Yavrusunu alıp kaçmaya çalıştı ama kanat çırpamadan yavrunun pullarının sıcaklığı onu yaktı ve yavruyu bırakmak zorunda kaldı. Yaşayan tek yavrusunu sizin merhametinize bıraktı.”

Bir süre sessizlik oldu.

Kraliçe Scarlet, “Bana suç işlemiş görünüyor,” dedi neşeyle. “Onu yarın infaz edeceğiz. Hazır infazdan bahsetmişken, canımı sıktığı için onu da infaz edelim.” Osprey'yi gösteriyordu.

“Hayır!”

Peril yanından geçip giderken Clay neredeyse aşağı düşecekti. Peril kumlara doğru fırlarken Clay dengesini sağlamak için kanatlarını çırpı. Sağ ön bacağı boştaydı. Aşağı doğru baktığında Peril'in giderken yanlışlıkla teli yaktığını gördü.

Osprey'nin yanında kuma inen Peril, “Bu doğru olmaz!” diye bağırdı. “Bana doğru olmadığını söyle!”

Kestrel şahlanarak boğuk bir çığlık attı. Clay Kestrel'in

yüzündeki ifadeyi görünce Peril'in bunca zamandır ölü olduğunu sandığını anladı.

Kraliçe Scarlet inadına, "Ah, evet," dedi Kestrel'e. "Hâlâ hayatta olduğundan bahsetmemiş miydim? Ve benim için çalıştığından?" Kestrel, öfkeli sarı gözlerini Peril'e çevirdi. "Burada olmaman gerekiyor."

Peril, "Bana yalan söyledin!" diye ciyakladı. "Onun öldüğünü söyledin!"

Kraliçe Scarlet iç çekti. "Sebepe olduğun şu olaya bak," dedi Osprey'ye. "Peril, canım. Annenin bir yerlerde hayatta olduğunu, başka ejderler yetiştirdiğini ve kardeşin yerine seni öldürmüş olmayı istediğini bilmek ister miydin?"

Peril tereddüt etti.

"Kardeşinle birlikte kaçabilirdi," dedi Scarlet. "Seni kurtarmaya çalışırken onu yakan sensin. O da yanlış yavruyu seçtiğini düşündü. Bu yüzden senin için geri dönmedi."

Kestrel zincirlerin arasından kükredi am söyledikleri anlaşılıyordu.

"Bunca yıl boyunca senin yaşamayı sağlamadım mı?" diye devam etti Scarlet. "Sana siyah kayalar bulmadım mı? Seni beslemedim mi? Seni en iyi savaşçım yapmadım mı? Senin için yaptığım şeylerin değerini anlamıyor musun? Her hâlükârda ondan daha iyi bir anne değil miyim?"

Clay'in neredeyse duyamayacağı bir şekilde, "Ona kefil olmak istiyorum," dedi Peril.

Scarlet'in burnundan dumanlar çıktı. "Ne?" Dumanlar boynuzlarını kaplamıştı.

Peril, “En İyi Savaşçının Koruması geleneğini uyguluyorum,” dedi. “Buna göre kraliçenin şampiyonu infaz edecek herhangi bir ejderi savunabilir. Benimle savaşmak için göndereceğin ejderi yenebilirsem onu serbest bırakmak zorundasın.”

İlk kez Kestrel’in gözlerine baktı. “Annemi savunmak istiyorum.”

Kraliçe Scarlet'in sarı gözleri turuncu pullarının arasında çok küçük görünüyordu. "Pekâlâ," diye tısladı, "bu kuralı nereden duydun?"

Peril ayak değiştirdi. "Okudum."

"Eminim okumuştundur," dedi Scarlet. "Dokunduğun anda kâğıdı yakan pençelerinle. Birisi küçük dragon kulaklarına çok büyük şeyler söylüyor."

Peril, "Hayır!" diye cevap verdi çabucak. "Hiç kimse..."

Peril bir kelime daha etmeden kraliçe uçmaya başlamıştı. Kraliçe Scarlet pençeleriyle Osprey'i tuttu ve havaya fırladı.

Peril, "Dur!" diye bağırdı. "Bu onun suçu değil!" Peril de zıpladı ve uçmaya başladı. Onları kovalıyordu.

Clay, kraliçenin arenadan uçarak uzaklaşmasını izledi. Osprey kraliçenin pençeleri arasında kıvranıyordu. Kuyruğu aşağı doğru ağırlık yapıyordu. Scarlet tam tel örgülere gelmişti ki birden pençelerini açtı ve yaşlı ejderi aşağı bıraktı.

Osprey bir kaya gibi düşüyordu. Clay bir ejderin uçar-

ken denge sağlamak için kanatlarına bu kadar ihtiyacı olduğunu hiç düşünmemişti. Osprey'nin kanatları yavaş açıldı. Tam açıldığında işe yaramaz kuyruğunun ağırlığından dengesini kaybetti.

Peril pençelerini uzatarak ona doğru atıldı ama Osprey ondan uzaklaştı ve Peril çaresizce durdu. Eğer onu yakalasaydı onu yakarak öldürecekti. Düşünce de ölecekti ama daha az acı çekecekti. Clay, yine de Peril'in pençelerini uzattığını gördü ama artık çok geçti.

Osprey son bir enerjiyle kanatlarını çırpıttı ama kendini doğrultamadı. Çok kötü bir şekilde kuma düştü. Arenadaki bütün ejderler kemiklerin kırılmasını, parçalanmasını ve kanatlarının kopmasını duydu. Osprey arena duvarının önünde yığıldı. Peril yanına kondu.

Kraliçe Scarlet balkonuna geri döndü. "Umarım bu en iyi savaşçımın kötü alışkanlıklar edinmesine neden olan herkese bir ders olur," dedi arenaya bakarak.

Peril, "O daha ölmedi," dedi.

"Biraz sonra ölecek." Kraliçe Scarlet umursamazca pençesini salladı. "Şimdi... En İyi Savaşçının Koruması'na karşı çıkmayacağım. Peril esiri savunmak istedi. Rakibini seçeceğim ve yarınki oyunlardan sonra savaşacaklar. Eğer kazanırsa Kestrel serbest kalır. Kazanamazsa en iyi savaşçım ölmüş olur ama en azından Kestrel'i daha sonra infaz edebilirim. Sonuç olarak, Kraliçe Burn ve benim sabırsızlıkla bekleyeceğimiz kanla dolu harika bir gün olacak."

Soğuk rüzgâr Clay'e doğru şiddetle esiyordu. Yaralarına işliyor ve pullarının arasında uğulduyordu. Burn buraya

geliyordu. Yarın... Ve gittiği zaman Sunny'yi de yanında götürecekti.

Osprey'nin son nefesini vermesini izleyen Peril, "Pekâlâ," dedi. "Yarın, o hâlde." Osprey'nin ellerine uzandı ama durdu. Pençeleri onunkine çok yakındı ama dokunmuyordu.

Kraliçe Scarlet, "Tabii ki Kestrel'i tekrar kilitlememiz gerekecek," dedi. "Tekrar kaçmaya çalışmasını istemeyiz. Anlıyorsun, değil mi?"

"Pekâlâ." Peril döndü ve Kestrel'e baktı. Vermilion kalabalığı dağıttı ve ejderler heyecanla arenadan çıkarken birbirlerine baktılar.

Kalabalığın çoğu gittiğinde, Kestrel ağzındaki zincirleri gösterdi. Peril'le konuşmak istiyordu.

Muhafızlardan biri giderken, "Hayır," dedi Peril. Kestrel'in gözlerine baktı. "Kardeşimi öldürdün. Beni burada bıraktın. Ve arkadaşımın ölümü senin suçun. Senin ölmeni istemiyor olabilirim ama seni tanımak istemiyorum."

Döndü ve arenadan çıktı. Gardiyanlar Kraliçe Scarlet'in zafer dolu gülümsemesi altında Kestrel'i götürdü.

Clay'in başı dönüyordu. Tsunami'yle göz göze gelmeye çalıştı ama o hücreesinde esip gürlüyor, pençelerini sinirle havaya savuruyordu. Onun karşısında Starflight oturuyordu ve gökyüzünü izliyordu.

Clay düşünmeye çalıştı. Eğer Peril, Kestrel'i serbest bırakabilirse şüphesiz Kestrel de ejderleri kurtarmayı deneyecekti. Belki de yardım için Barış Pençeleri'ne gidecekti.

Ama o zamana kadar çok geç olabilirdi. En azından ba-

zıları için... Mesela Burn'ün elinde KumKanat kalesine doğru gidecek olan Sunny için... Ve belki de yarın arenada savaşmak zorunda kalacak Starflight için... Hatta savaşmak zorunda kalırlarsa Tsunami ve kendisi için bile...

Hayır, Kestrel'i bekleyemezlerdi. Yarınki oyunlardan önce kaçmaları gerekiyordu. Artık kraliçenin ona nasıl ihanet ettiğini öğrendiğine göre Peril'in yardım edip etmeyeceğini merak etti.

Umutla Peril'in dönmesini bekledi ama arenada daha fazla etkinlik yoktu ve gün geçmek bilmiyordu. Kavurucu güneş, sırtındaki çamuru kuruttu ve toza çevirdi. Bir yandan da bir ejderin avıyla oynaması gibi rüzgâr da kuyruğunu ve kanatlarını çekiyordu. Ve Peril hiç gelmedi.

Öğle vakti, muhafız başka bir domuz getirdiğinde Peril'e iletmesi için bir mesaj göndermeyi denedi. Ama muhafız ona ateş püskürtüp domuzun Clay'e doğru kaçmasına sebep oldu ve cevap vermeden gitti. Tek iyi haber, gardiyanın Clay'in ön ayağına bağlı olan telin koptuğunu fark etmemesiydi.

Güneş batıdaki tepelerin ardından batarken Clay git-tikçe endişeleniyordu. Peril iyi miydi? Ya Kraliçe Scarlet Kestrel için savaşmadan önce Peril'den kurtulduysa?

Uzaktan gelen kuvvetli kanat çırpışları dikkatini dağıttı. Batan güneşin kırmızı ışığında bir dizi KumKanat belirdi. En büyükleri en öndeydi. Diğerleri de arkasına, "V" şeklinde dizilmişti. Dizilişlerini bozmadan kraliçenin sarayına doğru gidiyorlardı. Uzaktaki bir duvarın ardında kayboldular. Clay buranın ziyaretçilerin iniş alanı olduğunu düşündü.

Burn gelmişti.

KumKanat tahtının üç adayı arasında en büyüğü ve acımasızıydı. KumKanat sarayının kalesi onun elindeydi. Clay'in hatırladığı kadarıyla, savaşı kazanma ihtimali en büyük olan ejder oydu ve önüne çıkan herkesi öldürme potansiyeli vardı.

Dune, onları, Burn'ün Pyrrhia'daki en tehlikeli ejder olduğu, Kraliçe Scarlet'ten bile daha acımasız olduğu konusunda uyarmıştı. Hepsi, GökKanat yumurtasına ne yaptığını biliyorlardı. Scarlet de yeteri kadar kötüydü ama Burn, kehanetin ejderlerine el sürebilecek en kötü ejderdi.

Çok zaman geçmeden Clay en öndeki ejderin duvarın üzerinden arenaya doğru uçtuğunu gördü. Yaklaştıkça sırtındaki kasların kum tepecikleri üzerinden esen rüzgâr gibi hareket ettiğini görebiliyordu. Zehirli kuyruğu üzerine doğru kıvrılıyordu ve siyah gözleri doğrudan Clay'e bakıyordu.

Üzerinden geçerken iyice eğildiğini fark etti. Üzerinde daireler çizerek uçarken Clay'i görmek için kafasını da çeviriyordu. Clay ne yapacağını bilmiyordu. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamıyordu.

Bir süre sonra çatallı siyah diliyle Clay'e tısladı. Tsunami'nin ve daha sonra Starflight'ın üzerinde uçmak için uzaklaştı. Tsunami bile bu sessiz teftiştten ürkmüştü. Üç ejder de Burn gidip sarayda gözden kaybolana kadar hareketsiz durdu ve onu izledi.

Buradan çıkmak zorundayız, diye düşündü Clay. Hemen. Bu gece. O koyu gözlerin Sunny'de ne gördüğünü hayal

bile edemiyordu. Burn'ün küçük KumKanat'ı öldürüp içini doldurduktan sonra duvarına asacağı hissine kapıldı.

Ama kaçmak imkânsızdı. Bu, dağın altındaki durumdan daha kötüydü. Orada en azından beraberlerdi. Clay grubun zeki düşünürü değildi. Parlak fikirlerle ve harika kaçış planları tek başına ondan çıkmamıştı.

Peril'in, Sunny'nin yerini söylemeyerek sözünü tutmadığını fark etti. Bu yüzden hücrelerinden ayrılrsa bile büyük GökKanat sarayında Sunny'yi nasıl bulacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Peril onu unutmuş muydu? Yoksa bir nedenle kızgın mıydı?

Clay endişeyle volta attı ve daha önce serbest kalan tel ayaklarına dolandı. Eğilip baktı. Güneşin altın rengi, dağların yamaçlarında bir şerit hâlindeydi ve aylar henüz yükselmeye başlıyordu. Bu yüzden etraf çok aydınlık değildi.

Bağlı olmayan ayağını batmakta olan güneşin ışığına doğru kaldırdı. Tel gerildiği için bağlı olduğu halka garip bir ses çıkardı. Ama telin bir ucu serbest olduğu için bir pençesiyle nasıl çıkarabileceğini biliyordu. Telin diğer ucu önceleri Peril'in öldürdüğü KumKanat esiri Horizon'a bağlıydı. Şimdiyse kaya düzlüğün ortasındaki bir halkaya bağlanmıştı. Bu yüzden hiç kimse telin boşta olduğunu fark etmemişti.

Clay kancayı biraz kurcaladıktan sonra bacağındaki teli çıkarabildi. Şimdi elinde kuyruğu uzunluğunda bir tel vardı. Güneş'in son ışıkları altında gümüşü pembe parıltı yayan sert bir metalden yapılmıştı. Bu kanatlarındaki me-

talın aynısıydı. Ateşe dayanıklı olduğunu düşündü yoksa diğer esirler çok önceden yakarlardı. Bu da Peril'in pullarının normal ateşten çok daha sıcak olduğu ve telleri çok kolay yakabildiği anlamına geliyordu.

Clay çevresine baktı. Esirlerin çoğu uyumak için kıvrılmıştı. Güneş daha yeni batıyordu ama bu kayaların üzerinde yapacak çok fazla bir şey yoktu. Görünürde hiç muhafız yoktu. Burn için bir çeşit hoş geldin yemeği veriliyor olmalıydı. Bütün GökKanat askerlerinin orada ziyafet çekip yarınki gladyatör savaşları için bahis oynuyor olmalarını ümit etti. Peril'in arenaya en yakın mağarada, yani kendi odasında olmasını ümit etti. Onun dikkatini bir çekebilseydi... Onunla bir konuşabilse, belki arkadaşlarını kurtarmak için bir yol bulabilirdi.

Clay, telin iki ucunu ön pençelerine doladı ve boynundan ağa uzanan tele sürterek onu kesmeye çalıştı. Telin kopacağını ya da işine yarayacak bir şeyler olacağını ümit ediyordu ama durduğunda iki tel de hiç zarar görmemişti.

Ama telleri birbirine sürterken arenada bir kuşun ötmesi ya da bir arptan çıkan sesin son yankısına benzer ürkütücü bir nota yankılandı.

Clay, *bu kulağa çok güzel geliyor*, diye düşündü. Farklı notalar çıkarıp çıkaramayacağını merak etti. Teli daha uzakta ve boynuna daha yakın sürtmeyi denedi. Daha sonra bacaklarında bağlı olan diğer üç telde denedi. Sesler farklıydı; daha yüksek ya da alçak çıkıyorlardı ama hâlâ o ürkütücü melankolik özelliği vardı.

Clay, *belki Peril bunu duyar ve benimle konuşmaya gelir*,

diye düşündü. Ama sesin esen rüzgârdan ya da bir baykuştan gelmediğini nereden bilecekti?

Bir şarkı... Bildiği tek şarkı Tsunami'nin gardiyanları sinirlendirmek için söylediği, ejderlerin günü kurtarmaya geldikleriyle ilgili olan şarkıydı. Yine de, olabilir. Belki benim çağırdığımı anlar.

İsteddiği notaları çıkarana kadar telleri denedi. Artık hava tamamen kararmıştı. Sadece uzaktaki dağlarda ay ışığının ürkütücü parıltısı görülüyordu. Arenanın karşı tarafındaki esirleri göremiyordu ama Starflight ve Tsunami'nin onu dinliyor olmasını ümit etti.

Clay telleri sırayla birbirine sürterken konsantre oldu.

Ah, ejderler geliyor...

Durdu. Çok yavaştı. Tsunami şarkıyı söylerken hızlı ve şevkle söylüyordu. O söylediğinde, son güçleriyle kükreleyen ejderlerle dolu bir salonu hayal edebilirdiniz. Ama Clay tellerin arasında notaları doğru çıkarıp tempoyu koruyabilecek kadar hızlı hareket edemiyordu.

Tekrar denedi.

Günü kurtarmaya geliyorlar...

Notalar arenada yankılandı. Yumuşak ve dokunaklıydı. Peril bunu nasıl tanıyabilirdi? Eski ejderlerin ruhları sanki kumun altında fısıldıyorlarmış gibi geliyordu ses...

Belki pratik yapmaya devam ederse...

Savaşmaya geliyorlar. Çünkü doğru olanı biliyorlar. Ejderler...

Clay durdu. Son "Yaşasın!" eski bir hayaletin fısıldaması gibiydi. Durum, umut vermiyordu.

“Ah, ejderler geliyor...”

Clay öne doğru eğildi. Sesi yankılanıp geri mi geliyordu? Ama... Kelimeleri açık bir şekilde duyabiliyordu...

“Günü kurtarmaya geliyorlar...” Kafasını sola çevirdi. Kesinlikle bir ses geliyordu – ikinci bir ses.

Ama ikisi de Tsunami değildi, çünkü bu ejderler gerçekten şarkı söyleyebiliyordu.

“Savaşmaya geliyorlar. Çünkü doğru olanı biliyorlar. Ejderler...”

Artık hepsi tellerdeki notalar kadar yumuşak ve akıldan çıkmayan en az altı tane ses geliyordu. Yavaşça sesler alçaldı ve son ‘yaşasın’ tıpkı Clay’in yaptığı gibi çıktı.

Esirler şarkı söylüyordu.

Clay telleri bir araya getirdi ve tekrar çalmaya başladı. Bu kez sesler sırayla dâhil oldu. Arena ay ışığıyla dolarken, Clay sol tarafındaki esiri gördü. Gümüş renkli kafasını gökyüzüne çevirmiş, şarkı söylüyordu.

Dördüncü kez çalarken biraz daha hızlandı ama notalar hâlâ aynı şekilde ürkütücü ve dokunaklıydı. Peril’in dikkatini çekmese de şarkı söylemek Clay’in daha umutlu hissetmesine neden oldu. Sanki gökyüzündeki bütün esirler şarkı söylüyordu. Tsunami’nin boğuk sesiyle Starflight’ın tenor sesini duyabildiğinden emindi.

Bu şarkının bir anlamı vardı. Arenada ve savaş alanında yetiştirilmiş ejderler için bile... Onlar da ejderlere ve kehanete inanıyordu. Clay, büyük, efsanevi ve yararlı bir şeyler yapma isteğinin ilk kez hayal dünyasına değil bu dünyaya ait olduğunu hissetti.

Hepsi birlikte, şarkıyı yüreklerinden gelen bir şekilde altıncı kez söylüyorlardı. O sırada aşağıdaki arenanın kapılarından bir ateş hortumu fışkırdı ve Kraliçe Scarlet arkasında Burn ile dışarı fırladı.

Burn, “Şu berbat sesi hemen kesin!” diye kükredi.

Şarkı hemen kesildi. Kraliçelerin esirleri karanlıkta çok iyi göremeyeceklerini bilmesine rağmen Clay teli çabucak kanadının altına sakladı.

Tsunami’yi gösteren Kraliçe Scarlet, “Sen,” diye gürledi. “Ve sen.” Starflight’ı gösteriyordu. “Büyük ihtimalle sen olmayacaksın; ama yine de buraya gel,” diye Clay’e bağırdı.

GökKanat askerleri tünelden çıktı ve üç ejdere doğru hareket ettiler. Clay kaybolan teli fark edeceklerini anladı. Onu almaya gelen iki askere saldırdı ve kanatlarıyla kafalarına vurdu.

“Hey, kes şunu yoksa seni aşağı atarız,” dedi askerlerden biri.

“Ama o bir...” dedi diğeri.

“Şşşş,” dedi ilki. “Kraliçeyi duydun. Onlara böyle seslenmiyoruz.”

Bu yeterli olmuştu. O karmaşıklık ve karanlıkta ikisi de Clay’in bacağını diğerinin çözdüğünü düşündü ve hatalarını fark etmeden Clay’i aşağı götürdüler.

Tsunami ve Starflight, Clay’e endişeyle baktı. Clay, pullarında kabuk tutmuş bir miktar kan ve çamur kaldığını fark etti.

Burn ile birlikte tünele giren Kraliçe Scarlet, “Onları

buraya getirin,” dedi. Üçü de itilip götürülürken, Clay uzanıp Tsunami’nin kanatlarına dokundu. Bundan sonra ne olursa olsun en azından artık arkadaşlarıyla birlikteydi.

Peril'in mağarasının önünde durdular. Peril kafasını dar pencere eşiğine dayamış, gökyüzünü izleyerek dinleniyordu. Kafasını çevirdi ve Kraliçe Scarlet'e soğuk bir bakış attı.

Clay, kraliçenin büyük portresinin duvarda olmadığını fark etti. Portrenin olduğu yerin alt tarafındaki zeminde bir kül yığını vardı. Clay, Kraliçenin boş duvara baktığını ve burnundan daha fazla dumanın çıktığını gördü.

"Dışarı," dedi Peril'e, Kraliçe.

Peril, "Burası benim odam!" diye cevap verdi.

Scarlet, "Buranın kraliçesi benim," dedi. "Ne dersem onu yaparsın. Git arenada uyu. Biri şarkı söylemeye çalışırsa yukarı çık ve dilini yak."

Peril öfkeyle kuyruğunu salladı. Biraz zaman geçti ve Peril öfkeyle kapıdan dışarı fırladı. İki kraliçe de hızla Peril'in yolunu açtı. Clay birkaç GökKanat gardiyanının gül-düğünü fark etti.

Peril'in sıcaklığını hissettiler. Peril geçerken Clay'e hiç bakmadan tünele doğru koştu. Clay arkasından baktı. En-dişelenmişti. *Belki de bana kızgın. Ama neden?*

Starflight'ı, Peril'in mağarasına iten Kraliçe Scarlet, "Buraya," dedi. Starflight, su havuzunun üzerinden atlamaya çalıştı ama arka ayaklarının suya girmesine engel olamadı. Tsunami yanındaki gardiyanları kenara itti ve havuzun üzerinden atladı. Clay de onu takip etti.

Kraliçe Scarlet, "Ziyafetimi bir daha bölemeyeceksiniz," diye tısladı. "Eminim çok eğlenmişsinizdir."

"Neden onları öldürmüyorsunuz?" diye sordu Burn. Scarlet'ten çok daha büyüktü, kafası tünelin tavanına değiyordu ve pençeleri de Clay'inkilerin iki katı büyüklüğündeydi. Değerli mücevher ya da zincirli zırh giymiyordu ama pençeleri ve dişleri akıttığı kanla kaplıydı. Sol kanadının alt tarafında çok kötü bir yara vardı. Gözünde hiç beyazlık yoktu; gözleri simsiyahtı.

"Çünkü öyle eğlenceli olmaz," dedi Kraliçe Scarlet. "Onları savaşırken izlemek istiyorum. Yarın bütün gün eğlence düzenledik. Yarın benim doğum günüm! Heyecan verici olmasını istiyorum."

Clay *heyecan verici* kelimesinden nefret etmeye başlamıştı.

Burn, GökKanat muhafızlarına baktı ve hepsi tünele çıktı. Kraliçelerin konuşmasını duyamayacakları kadar uzağa gittiler. Burn, sadece Scarlet ve ejderler duyabilsin diye sesini alçalttı. "Ama bunlar kehanetin ejderleriye, o zaman kehaneti bozmanın en iyi yolu onları öldürmektir."

"Pekâlâ," dedi Scarlet. Starflight'a doğru bakarken dilini ağzından çıkarıp geri sokuyordu. Clay, kraliçenin hâlâ bir GeceKanat'ı savaşırken görmek istediğini anlayabiliyordu.

“Belki de... Ama sen öyle yaptığında pek de işe yaramamıştı, değil mi? Herkes GökKanat yumurtasını biliyor... Bütün GökKanat yumurtalarını hatta.”

Clay kulaklarını dikti. *Bu da ne demek?*

Burn kuyruğunu yere öyle sert vurdu ki Clay’in altındaki zemin titredi. “Aksine, çok işe yaradı. GökKanatları yok değil mi? Sadece dört ejder... Kehanet zaten eksik.”

Clay ve Tsunami göz göze geldi. *Glory’nin bizden biri olduğunu Burn’e söylememiş. Yeni ‘sanat çalışmasını’ kendisine saklamak istiyor.*

“Hâl böyleyken bizim cahil tebaamız dünyayı kurtaracak ejderler hakkında söylenip duruyor,” dedi Scarlet. “Kırılan yumurtalar hakkında ne duyarlarsa duysunlar kehanete inanıyorlar. Eğer ejderleri şimdi kimsenin görmeyeceği şekilde öldürürsek bize bir yararı dokunmaz. Bedenlerini sarayın duvarlarından assak bile kimse onlar olduğuna inanmaz.”

Burn hırlayarak dişlerini gösterdi. “Dünyanın bir kehanete ihtiyacı yok. KumKanatlar’ın kraliçesi olarak bana ihtiyaçları var.”

“Ama dinle,” dedi Scarlet yavaşça. “Ejderleri arenaya çıkarırsak herkes onların ölümünü izleyebilir. Gerçekte ne kadar güçsüz olduklarını görürler. Ejderlere ve daha da önemlisi kehanete olan inançlarını yitirirler. Sorunu halletmiş oluruz. Bu, onları ortadan kaldırmaktan çok daha etkili olur.” GökKanat kraliçesi misafirine sinsi bir bakış attı. “Bana katılmıyor musun?”

“Ya kazanırlarsa?” diye sordu Burn.

“Kazanamayacaklar,” dedi Scarlet. “Ama onları bizzat öldürmek yedek planımız tabii ki.”

Tsunami, “Affedersiniz,” diye araya girdi. “Bizim burada olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi? Bu kötümser planlarınızı daha gizli bir yerde yapmak istemez misiniz?”

Clay, kraliçelerin bakışlarının onu korkutacağını düşünmüştü ama Tsunami sadece dik dik baktı.

Scarlet kanadının altına bağlı bir keseyi açtı ve Peril’in mağarasının girişine doğru yuvarlak siyah bir kaya fırlattı. Ağzını açtı ve kayalara doğru üfledi. Bütün kayalar alev aldı. Çok geçmeden ejderler ateş duvarıyla çevrildi.

“İyi uyuyun ki arenada bize heyecan verin,” dedi Kraliçe Scarlet. “Sizinle daha fazla uğraşabileceğimi düşünmüştüm ama sanırım yarın gün batımına kadar hepiniz ölmüş olacaksınız.” İç geçirdi. “Hiç kimse eğlenmeme izin vermiyor.”

Clay kraliçelerin ayak seslerinin tünelde uzaklaşmasını dinledi. Tam arkadaşlarına dönmüştü ki Tsunami üzerine atladı.

“Ah!” diye bağırdı ama karşılık vermedi, çünkü Tsunami kuyruğunu kuyruğuna dolamıştı ve kanatlarıyla onu sarılmıştı.

“Hayatta olduğun için çok mutluyum,” dedi. “İnanılmaz büyük bir aptalsın.”

“Ben de çok mutluyum,” dedi Clay. “Ama ikiniz hayatta olduğu için çok daha mutluyum.” Kanadının birini açtı ve Starflight’ı da aralarına aldılar. GeceKanat bir süre kafasını Clay’in omzuna koydu. Clay, Starflight’a arenada olacıklardan ötürü tekrar endişelenmeye başladı.

“Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız,” dedi.

Geri çekilip Starflight’ı iten Tsunami, “İlk olarak seni temizlemeliyiz,” dedi. “Suya giriyorsun. Haydi!”

Clay, “Bu önemli değil,” dedi. “Ben – “

Tsunami onu havuza itti.

Clay, öksürerek ve sular fışkırtarak yüzeye çıktı. Havuz neredeyse boyu kadar derindi. Ayaklarının üzerinde durabiliyor ve kafasını suyun üzerinde tutabiliyordu. Su soğuktu ama yanan siyah kaya yakın olduğu için yavaşça ısıniyordu.

“Gördün mü?” dedi Tsunami. “Çok daha iyi.” Havuzun kenarına geldi ve Clay’in sırtındaki pulları ovalayarak kir ve kanı temizledi. Clay onunla tartışmanın işe yaramayacağını anladı.

Starflight, “Bu çok zekiceydi,” dedi Tsunami’ye. “Şarkı söylemek. Hayatın boyunca notaları hiç doğru duymamış olmana rağmen melodiyi nasıl tutturdun çok merak ediyorum.

Tsunami göz kırptı. “Ben yapmadım. Senin yaptığını sanıyordum!”

Clay, “O bendim,” diye itiraf etti. Teli çıkardı ve yere koydu. Starflight teli aldı ve inceledi.

Tsunami, “Bunu nasıl kopardın?” diye sordu. Tsunami’nin sesindeki şaşkınlık Clay’in hoşuna gitmişti. Zekice bir şeyler yaptığını söyleyebilmeyi diledi.

Clay, “Yardım aldım,” diye itiraf etti. “Az önce burada olan ejder, Peril. Dokunduğu şeyleri yakabiliyor. Yanlışlıkla yaptı.”

Starflight uzandı ve kanatlarındaki şeritlere dokundu. Düşünceli görünüyordu.

Tsunami, “O ejder psikopat bir katil,” dedi. “Şu Kum-Kanat’ı öldürüşünü görmedin mi? Ve o Kestrel’in kızı. Bu, çok mantıklı.”

“Evet,” dedi Starflight. “Kestrel’in bizden sürekli nefret etmesine şaşmamalı. Bahse girerim Barış Pençeleri, Kestrel’in çocuklarını kaybettikten sonra ejder bakıcılığı görevini isteyeceğini düşündü. Ama her gün bizi görmesi ona ölü çocuklarını hatırlattı.”

Clay ürperdi. Hiç bu şekilde düşünmemiştir. “Peril tam olarak da deli değil,” dedi. “Birini öldürmediği zamanlarda çok iyi biri. Sırtım için bana çamur getirdi. Ve Sunny’yi bulduğunu söyledi.”

Starflight kafasını kaldırdı. “Nerede?”

Tsunami, “Ona ulaşabilir mi?” diye sordu. “Onu serbest bırakabilir mi?”

Suda omuzlarını hareket ettiren Clay, “Peril’in bize yardım edip etmeyeceğini bilmiyorum,” dedi. “Duruşmadan beri onunla konuşmadım. Sanırım bana kızgın.”

“Sana kızgın değilim.” Peril ateş duvarından kafasını uzattı ve havuzdaki Clay’e baktı.

Tsunami telaşla geri zıpladı. Starflight yere eğildi ve kıpırdamadı. Peril’i izliyordu.

Clay, “Ah, bu iyi,” dedi Peril’e. Konuşmalarının ne kadarını duyduğunu merak etti. Tsunami’nin onun hakkındaki kötü şeyler söylediğini duysa bile onlara yardım eder miydi? Tsunami’ye çok dostane bakmıyordu. “Nerelerdedin?”

“Seni tehlikeye atmak istemedim,” dedi Peril. Kanatlarını çırpı ve etrafındaki alevler iyice yükseldi.

Clay, “İçeri gel,” dedi. “Ateşin içindeki biriyle konuşmak garip geliyor.”

Clay kafasını suyun içine soktu ve Peril de havuzun üzerinden mağaranın içine doğru zıpladı. Tsunami ve Starflight camlara doğru geriledi. Ellerinden geldiğince Peril’den uzak durmaya çalışıyorlardı.

Clay havuzdan çıktı ve kanatlarını açtı. Böylece Peril’in sıcaklığında kanatlarını kurutabilecekti. Peril kuyruğunu sarmal bir şekilde doladı ve diğer iki ejderi yok sayarak kafasını Clay’e çevirdi.

Peril endişeli bir şekilde, “Kraliçenin Osprey’ye yaptığı gibi sana da zarar vermesinden korktum,” dedi. “Seninle konuşmuyor olmam gerekir. Seni sevdiğimi öğrenirse beni cezalandırmak için sana çok kötü şeyler yapar.”

Tsunami Clay’e anlamadığını belirten bir bakış attı.

“Kaçmamıza yardım edebilir misin?” diye sordu ümitle.

Peril, “Keşke edebilsem,” dedi. “Bu onu her şeyden daha çok sinirlendirir. Ama sizi şu ateşten çıkaramam.” Kuyruğunu ateşten duvara doğru salladı.

Starflight, “Suyla söndürebilir miyiz?” diye sordu. Peril ona doğru dönünce korkudan geri çekildi.

“Hayır. Bu kayalar köz olana kadar yanıyor. Başka türlü söndürülemez.”

Clay, “Peki ya Sunny?” diye sordu. “Onu kurtarmak için bir şeyler yapabilir misin? Burn onu götürmeden önce onu kurtarmalıyız.”

Peril mavi gözlerini kıstı. “Bu Sunny’den çok bahsediyorsunuz. Gerçekten bu kadar önemli mi?”

“Evet!” Üç ejder de aynı anda cevaplamıştı. Peril kuyruğunu hareket ettirdi. Neden bu kadar mutsuz görüldüğüne dair Clay’in hiçbir fikri yoktu.

Tsunami, “Peril,” diye araya girdi. “Dinle. Sunny bizim kız kardeşimiz gibi. Hepimizin kardeşi gibi.”

Starflight ayaklarına baktı.

Tsunami, “Erkek kardeşini düşün,” diye devam etti. “Elinden gelse onu kurtarmaz mıydın?”

Peril’in yüz ifadesi değişti ve kafasını salladı. “Kız kardeş. Evet. Anlıyorum. Pekâlâ. Yardım edeceğim.”

Starflight, “O nerede?” diye sordu. “İyi mi?”

Peril, “Bir çeşit kuş kafesinin içinde,” dedi. “Şölen salonunda. Herkes bütün gece boyunca orada eğleniyor olacak ama yarın arenada olduklarında içeriye gizlice girip onu kurtarabilirim.”

“Ah, teşekkür ederim!” Clay neredeyse kuyruğunu Peril’inkine değdirecekti ama son anda ona dokunmaması gerektiğini hatırladı.

Tsunami, “Peki ya Clay ve Starflight?” diye sordu. “Ben arenadan sağ çıkabilirim ama onlar yapamaz.”

Clay, “Ben de arenadan sağ çıkabilirim,” dedi. “Ayrıca, bir kere çıktım bile.”

Tsunami, “Peki, bunu tam olarak nasıl yaptın?” diye sordu. “Pençelerinde gizli bir zehir olmadığını biliyorum.”

Ayağa kalkan Starflight, “Ne yapacağımı biliyorum!” diye bağırdı.

Tsunami şüpheyle, "Arenada mı?" diye sordu.

Starflight, "Hayır, şimdi," dedi. "Buradan nasıl çıkabileceğimizi biliyorum."

Starflight siyah kayalardan yükselen alevleri gösterdi. “Peril, ateş senin canını acıtmıyor, değil mi?”

Peril omuzlarını silkti. “Biraz gıdıklıyor, o kadar.”

“Ve ateş de kayalardan geliyor. Ya kayaları alıp hareket ettirirsen? Ateşi başka yere taşıyabilirsin ve bize bir çıkış açabilirsin, değil mi?”

Clay’in kalbi hızlı atmaya başlamıştı. Peril kafasıyla Starflight’ı gösterdi. “Zekice,” dedi. “Tıpkı söylediğin gibi... Sanırım bunu yapabilirim.” Sesi tam olarak ikna olmamış gibi çıkıyordu. “Eğer bu akşam kaçmakta gerçekten kararlıysanız.”

Hızla ayağa fırlayan Tsunami, “Tabii ki kararlıyız,” dedi. “Haydi, buradan çıkalım.”

Starflight, “Ama Sunny – “ dedi.

Tsunami, “Peril yarın onu kurtarana kadar bir yere saklanır ve bekleriz,” dedi.

“Ve Glory,” dedi Clay. “Glory’yi de kurtarmalıyız.”

“Glory mi?” Peril kaşlarını çatmıştı.

Clay, “YağmurKanat. Kraliçe Scarlet’in yeni sanat eseri,” dedi.

“Ah,” dedi Peril. “Şu ejder. Çok güzel biri.” Gözlerini kısarak Clay’e baktı. Clay’in kafası karışmıştı.

Tsunami, “Haydi, şimdi kaçalım, onunla daha sonra ilgileniriz,” dedi. “Saklanabileceğimiz bir yer var mı?”

Peril kanatlarını açtı. “Şelalenin alt tarafı. Orada sadece benim bildiğim bir mağara var.” Arkasını dönerken kuyruğuyla neredeyse Clay’i eziyordu. Havuzun üzerinden ateşe doğru atladı. Siyah kayaların ikisini alırken Clay şaşkınlıkla izledi. Peril tünele çıktı ve ellerindeki alevli kayalar da onunla gitti.

Ejderlerin geçebileceği kadar boşluk oluşana kadar ateşi dikkatlice alıp dışarıdaki kaya zemine taşıdı. Önce Tsunami çıktı, sonra Clay ve en son da Starflight. Hepsi tünele çıkınca Peril mağaranın girişinde ateş duvarını tekrar oluşturdu.

“İşte,” dedi memnuniyetle. “Şimdi dışarı nasıl çıktığınızı anlayamayacak.”

Kelepçeleri gösteren Starflight, “Bunları kanatlarımızdan çıkarabilir misin?” diye fısıldadı. Peril ona sert bir bakış attı.

“Belki,” dedi. “Ama belki de vedalaşmadan gitmeyeceğinize emin olana kadar beklemeliyim.”

Clay, “Arkadaşlarımız olmadan ayrılmayacağız,” diye söz verdi. Peril kaşlarını çatı.

Tsunami, “Şelale ne tarafta?” diye sordu.

Peril kafasıyla tüneli gösterdi ve yolu göstermek üzere öne geçti.

Peril’i takip ederlerken Tsunami Clay’e, “Onu sinirlendirmeyi bırak,” diye tısladı.

Clay, “Ben mi?” dedi. Çok şaşırmıştı. “Ne yaptım ki?”
“Yakışıklı bir aptalsın,” dedi şefkatle. “Daha sonra sana söylerim.”

Bu hiçbir şeyi aydınlığa kavuşturmadı.

Merkez salonun balkonlarına gelmeden önce tünel sola ve yukarı doğru döndü. Peril hepsine sessiz hareket etmelerini işaret etti. Onlar da bağırان, şarkı söyleyen ve bir şeyleri parçalayan ejderlerin seslerine doğru sürünmeye başladı.

Peril omzunun üzerinden Clay’e baktı. Clay taşlı ve altın işlemeli zeminde dikkatle yürümeye odaklanmıştı. “Hey,” diye fısıldadı Peril. “Serbest kaldığınızda... Ne yapacaksınız?”

Clay, “Ailemizi bulacağız,” diye fısıldadı. “Daha önce hiç ÇamurKanat krallığında bulunmadım. Sabırsızlanıyorum.”

Peril, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Doğrudan oraya mı gideceksiniz? Beşiniz birden?”

Clay, “Kesinlikle. Olabildiğince çab... “ diye başladı ama Tsunami kuyruğuna sert bir şekilde bastı. Clay acısını bastırdı ve Tsunami’ye yüzünü buruşturdu. Önüne tekrar döndüğünde Peril çok ilerlemişti.

Beş ejder boyunda ve enindeki açık kapıya vardıklarında Clay, balkonların arkasında daireler çizerek iki kat tırmandıklarını düşündü. Tünelin köşesine saklandılar ve gizlice etrafı gözetlediler.

Kapı, kayalıkların arasında yarım daire şeklinde bir düzlüğe açılıyordu. Her yer GökKanat ve KumKanatlar

ile doluydu. Düzlük, hareket eden ateş küreleriyle aydınlatılmıştı. GökKanatların çoğu altın, bakır ya da alev ışı-ğında parlayan değerli mücevherler takıyordu. KumKanat çöl ejderleri yanlarında kaba ve sıradan görünüyordu. Pek çoğu, bir partide kibarca sohbet ediyor olmak yerine sa-vaşa hazırlanıyor olmayı tercih eder gibi tuhaf bir şekilde dikiliyordu.

Kraliçe Scarlet'in farklı pozlardaki heykelleri birçok farklı noktaya yerleştirilmişti. Bazıları mermerden, bazı-ları altından diğerleri pürüzsüz siyah kayadan yapılmıştı. Gözleri yerine yakutlar kullanılmıştı. Dışarıdaki masalar yiyeceklerle doluydu ve çeşitli avlar da ejderlerin pençeleri arasında çılgınca koşuşturuyordu. Alçak bir kaya bariyer avların tünele kaçmasını engelliyordu ve düzlüğün çevresi yukarı aşağı hareket eden kayalıklarla çevriliydi. Yani kapa-na kısılmışlardı.

Clay bir GökKanat'ın konuşma sırasında durduğunu, bir dağ geçisini eliyle parçalayıp ağzına attığını ve karşısın-daki KumKanat ile sohbete devam ettiğini gördü. Avların arasında birkaç tane de leş yiyici olduğunu fark etti. Kork-muş tavuklar gibi sağa sola koşturmak yerine, birisi kaya-ya tırmanmaya çalışıyordu, diğeri de masalardan birinin altında saklanmaya çalışıyordu. Bu, Clay'e leş yiyicilerin göründüklerinden daha akıllı olup olmadıklarını düşün-dürdü.

Ziyafetin açık havada olduğunu görünce, buradaki ej-derlerin esirlerin şarkısını ne şekilde duyduklarını fark etti. Şarkı sesinin uzun tünellerden nasıl geçtiğini merak

ediyordu ama buradan arena, bir ejderin kayalıkların üzerinden atlayıp geçebileceği bir uzaklıktaydı.

Kraliçe Scarlet, altından yapılmış yüksek bir tahta yerleşti. Diğer ejderlere bakıyordu. Yanına Burn için daha alçak bir taht kurulmuştu. Ama Burn'ün devasa büyüklüğü neredeyse aynı yüksekliğe gelmelerine neden olmuştu. Burn, gösterişli koltuk rahat değilmiş gibi kıpırdandı ve somurttu.

Starflight, Clay'in omzuna dokundu ve alanın ortasına asılmış büyük bir kuş kafesini gösterdi. Esirlerin bacaklarındaki tellerle düzlüğün iki tarafında duran yüksek direklere asılmıştı. Ara sıra bir iki ejder kafesin etrafında uçup, içeri bakıyor ve tekrar düzlüğe geri dönüyordu.

Kafesin içinde Sunny, eğilmiş ve başını kanatlarıyla kapatmış bir şekilde duruyordu. Altın rengi pulları ateşlerin ışığında sanki hazinenin bir parçasıymış gibi soluk bir şekilde parlıyordu.

Clay ilerlerken Tsunami, "Dur," diye fısıldadı. "Biliyorum. Ben de onu oradan çıkarmak istiyorum."

"Ama şimdi yaparsak bu intihar olur," diye onayladı Starflight. "Onu almadan gideceğimize inandırmalıyız onları. Onu önemsedığımızı anlarılarsa bize karşı kullanırlar." Kuyruğunu sinirle sallamıştı.

Clay, "Ama o, tek başına," diye fısıldadı. Keşke Sunny yakında olduklarını bilseydi. Clay, dışarı doğru biraz daha eğildi. Glory'yi arıyordu ama onu göremedi. Büyük ihtimalle Scarlet onu Burn'den saklıyordu.

Peril, "Önce siz geçin," dedi. "İyice çömelin ve koşun.

Umarım bizi fark etmezler.” İlk olarak Tsunami’yi gönderdi. Diğerleri de sırayla arkasından gitti. Clay kendini, Starflight’inki gibi karanlıkta görünmez olan koyu pullara sahip olmayı düşünürken buldu. Bir sonraki dönemeçte toplandılar ve Peril’i beklediler.

Bir süre sonra onlara yetişen Peril, “Kusura bakmayın,” dedi. “Kraliçenin diğer tarafa bakmasını beklemek zorundaydım.”

Tünel burada birkaç yöne ayrılıyordu. Peril, ziyafetin olduğu kayalığın altına doğru giden yolu seçti. Meşaleler uzun aralıklarla yerleştirilmişti bu yüzden tünel gittikçe karanlık olmaya başladı. Çok geçmeden Clay yukarıdaki gürültüyü duymaya başladı. Bu sefer, duyduğunun şelalenin sesi olduğundan emindi.

Sarp ve yüksek bir kayalığa doğru çıkan dar bir geçitte buldular kendilerini. Ayların ışığında, çok aşağılarda akan nehrin parıltısını görebiliyorlardı. Şelale ileride gürültüyle ve şiddetle çağlıyordu. Rüzgâr, sıçrayan soğuk suları yüzlerine çarpıyordu.

Starflight kayalığa doğru iyice yapıştı. “Kanatlarımızı şu an çözmek istemediğinden emin misin?” dedi, gözlerini kapatarak.

Peril, “Bir şey olmaz,” dedi. “Buradan sonra aşağı doğru inmek zor değil. Kanatlarım çok yorulmuşken bile inbildim daha önce. Gördünüz mü? Mağara tam şurada.”

Clay o tarafa doğru baktı ve çok aşağılarda, kayalıkta küçük bir boşluk gördü. Şelalenin arkasındaki duvarda bulunan küçük yarığa benziyordu. Bu, kanatlarını kullanarak

yapmayı tercih edeceği bir yolculuktu. Ama Peril'i mutlu etmek istiyorlarsa...

"Birkaç pençe izi görüyorum," dedi, Clay. "Şu kayanın üzerinde dinlenebiliriz." Durdu. Gelen kanat sesleri şelenin gürültüsüne rağmen duyuluyordu. Birisi geliyordu.

Etrafında döndü. "Saklanın," dedi. Peril'i çılgınca tünele doğru itiyordu. "Eğer bize yardım ettiğini anlarsa en iyi savaşçı olsan da kraliçeler seni öldürür."

Peril tünelin girişinde durdu ve Clay'e baktı. Clay döndü ve Tsunami ile Starflight'ın şaşkın ifadeleriyle karşılaştı.

Peril, "Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı.

Clay, "Neyi..." diye başladı ve pençelerindeki sıcaklığı hissetti. Hiç düşünmeden Peril'in pullarına dokunmuştu. Pençelerine baktı. Koyu renkli yanık izleri ve küle dönmüş pençeler göreceğini sanıyordu ama pençeleri yalnızca hafifçe kızarmıştı ve daha pençelerine bakarken bile kırmızılık ve sıcaklık gitmişti. Pençelerini tamamen normal hissediyordu.

Clay'i tünele iten Tsunami, "Aval aval bakmayı bırak," dedi. "Herkes koşsun."

Kraliçe Scarlet'in ürkütücü sesi, "Hiç sanmıyorum," dedi arkalarından. Clay yavaşça döndü ve GökKanat kraliçesinin yavaşça kayalığa doğru indiğini gördü. Mücevher dolu kanatlarını açmıştı.

"Teşekkür ederim Peril," dedi kraliçe. "Sen gidebilirsin."

Clay anlamıyordu. *Ne için teşekkür ediyordu?* Peril ona hüzünle baktı ve tünele doğru koştu.

GökKanat askerleri gökyüzünde belirirken, Kraliçe Scarlet ejderlere gülümsüyordu. “Bir yere mi gidiyordunuz?”

Ejderler hücrelerine geri getirildiğinde ateş duvarının yerinde olmadığını gören Kraliçe bundan pek memnun olmadı. Durumu onaylamadığını belirterek iç çekti.

“Demek kan kırmızı yumurtalardan çıkan ÇamurKanatlar’ın neler yapabildiklerini öğrendiniz,” dedi. “Sanırım an meselesiydi.”

Gardiyanlar büyük küreklerle kayaları kazırken Clay şaşkınlıkla diğerlerine baktı. Kraliçe, ne yaptığını düşünmüştü? Tsunami ve Starflight ondan daha fazla şey anlamış gibiydi, suratlarını asmışlardı.

Scarlet, Vermililon’a, “En ayık on gardiyanı bulun,” diye emir verdi. “Onları buraya gönderin. Bu ejderler partimi yeteri kadar mahvetti.” Ejderler bir kez daha mağaraya koyulurken onlara baktı. Ateş duvarı tekrar yerine getirilmişti. “Yaptığınız çok bencilce,” dedi. “Doğum günüm yılda bir kez geliyor. Bunu aylardır planlıyorum. Bu yüzden yaramazlık etmeyi bırakın, yoksa Burn’ün tavsiyesine uyarım ve sizi hemen öldürürüm.”

Kraliçe gidene kadar beklediler ve on tane suratsız GökKanat gardiyan dışarıdaki geçiş yolunu kapattı. Tsunami,

Clay ve Starflight'ı uzak köşeye çekti. Burada dar pencere-lerden esen rüzgâr sayesinde konuşmaları duyulmuyordu.

Tsunami, Staflight'a, "Parşömenlerde böyle bir şey yazdığını hatırlamıyorum," diye fısıldadı.

Starflight, "Leş yiyicileri yenmemizden öncesine ait bir efsane vardı," diye cevap verdi. "Ama bunun bir anlam ifade ettiğini düşünmüyordum. Gardiyanlar kırmızı yumurta hakkında, özel bir durumdan hiç bahsetmediler. Söyledikleri kadar ender görüldüklerini de düşünmüyorum."

Clay, "Neden bahsediyoruz?" diye sordu.

Bir pençesiyle Clay'i dürten Tsunami, "Senden bahsediyoruz, seni büyük ahmak," dedi. "Ve senin işe yaramaz, kötü niyetli kız arkadaşından."

"Ben... Kim?" dedi Clay.

Starflight, "Peril," dedi. "Kaçmamıza yardım etmekten-se bizi Kraliçe Scarlet'e ispiyonlayan Peril."

Clay nihayet konuşulanları anlıyordu. "Sizce bunu o mu yaptı?" dedi. "Niye böyle bir şey yapsın ki?"

"Belli ki seni burada tutmak için," diye gürlledi. "Psikopat ve katil ejderlere çok iyi davranırsan olacağı bu."

Clay, "Benim hâlâ kafam karışık," dedi. "Kırmızı yumurtaların bununla ne alakası var?"

Starflight, "Kehaneti hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Clay irkildi. Büyük ejderlerin kafalarına sokmaya çalıştıkları tek şey buydu. Ama görünüşe göre Clay'in kafasına hiç girmemişti.

"*Topraktan kanatlar için, çamurun içinde,*" dedi Starflight, "*ejder kanı renginde bir yumurta ara.*" Durdu ve ümitle Clay'e baktı. Aralarında bir sessizlik oldu.

“Ne, ben mi?” dedi Clay.

Tsunami sabırsızlanarak, “Bize efsaneyi anlat,” dedi Starflight’a.

“Ejder kanı rengindeki yumurtalardan çıkan Çamur-Kanatlar’ın ateşte nasıl yürüyebildikleriyle alakalı,” dedi Starflight.

“Ne? Hepsi bu mu?” dedi Tsunami. Sesinde iğneleme vardı. “Bu hiç işimize yaramayacak gibi görünüyor. Sözü-nü etmeye bile değmez.”

“Hey, parşömenlerim yanımda olsaydı isteyeceğimiz bütün bilgilere sahip olabilirdim,” dedi Starflight.

Clay, “Bir dakika, bu doğru olamaz,” dedi. “Savaş antrenmanlarında Kestrel beni defalarca yaktı.”

Tsunami, “Ama hiç izi kalmadı,” dedi. “Seni bizden daha fazla yakmayı denedi ve sen hep bir günde iyileştin.”

“Yine de acıyordu,” dedi Clay. Çok açık bir şekilde hatırlıyordu.

Starflight, “Çamur,” diye araya girdi. “Ejderler doğal yaşam alanlarından güç alırlar. DenizKanatlar’ın en güçlü olduğu yer okyanustur. Bahse girerim ateşe tam bağışlık kazanmadan önce çamurla karşılaşman gerekiyordu.” Durdu, biraz düşündü ve yüz ifadesi biraz daha olumluydu. “Güçlerim belki de ay ışığında falan harekete geçiyordur.”

“Eğer bu doğruysa, Barış Pençeleri seni yerin altında tutarak aptallık etmişler,” dedi Tsunami.

“Son birkaç gündür geceleri şu kolonlarda geçirdik,” dedi Clay. “Farklı hissediyor musun?”

Starflight dışarıda parıldayan yıldızlara baktı. “Hayır,” dedi bir süre sonra. “Ama belki de zihin okumanın ya da geleceği görmenin nasıl hissettirdiğini bilmiyordum.”

Bir süre sessizce oturdular.

Clay, “Gerçekten Peril’in bize ihanet ettiğini düşünüyor musunuz?” diye sordu.

Tsunami, “Kesinlikle etti,” dedi. “Seni kaybetmek istemiyor.”

“Ah,” dedi Clay. “Bu çok üzücü. Sanırım başka arkadaşı yok.”

Tsunami, “Clay!” dedi. Çileden çıkmıştı. “Onun için üzülme. Bize ihanet etti. Ayrıca açıkça görülüyor ki seni bir arkadaştan daha farklı olarak seviyor.” Clay şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Tsunami kanadıyla Clay’i dürttü. “Hey, anlıyorum. Sempatiksin falan... Ya da her neyse. Ama bu yüzden onu affedemezsin. Eğer bundan yırttığını düşünürse, seni daha da sahiplenir.”

Starflight, başını olumsuz anlamda sallayarak, “Ondan uzak durmalısın,” dedi. “Ona güvenilmez.”

“Sanırım Sunny’yi de kurtarmayacak,” dedi Clay üzümlere.

Tsunami, “Kurtarmayacak,” diye ona katıldı. “Bunu kendi başımıza yapmalıyız.”

Starflight, “Yarın,” diye ekledi. Hepsi tünelde duran gardiyanları kontrol etti. Clay, yanan kayaları taşısaya bile, üçü birlikte bu kadar fazla acımasız ve huysuz savaş ejderisiyle başa çıkamazdı. Gece boyunca kapana kısılmışlardı.

Tsunami, “Bir yolunu bulacağız,” dedi.

Clay çok yorgundu. Fjord'la olan savaşından beri çok fazla uyuyamamıştı. Zeminine kıvrıldı ve diğerk ikisi de üzerine yattılar. Tıpkı eskiden uyudukları gibi, bir ejder yığını şeklinde... Tabii bu, Kestrel uyku mağaraları ve yatak olarak taş düzlükler kullanmaları konusunda ısrar etmeden önceydi.

Diğerk ikisinin sıcaklığı ve ağırlığı tam Clay'in ihtiyacı olan şeydi. Ertesi sabah olacıklardan korkmasına, Peril'e güvenmekten dolayı duyduğu suçluluğa ve ihaneti nedeniyle üzülmüş olmasına rağmen hemen uykuya daldı. Ve bir tane bile kâbus görmedi.

Ertesi sabah ejderlerin kükremelerine uyandılar. Muhafızlar mağaraya akın etmeye başladığında üç ejder henüz ayağa kalkacak zamanı bile bulamamıştı. Siyah kayalar kül olmuştu. GökKanat askerleri kuyruklarıyla kolayca havuza süpürdü kayaları. Birkaçı Tsunami'yi tuttu ve arenaya doğru itti; diğerleri de Clay ve Starflight'ı tünelde sıraya soktu.

Clay, "Bekleyin!" diye bağırdı. "Onu nereye götürüyorsunuz? Biz neden onunla gidemiyoruz?"

"Şunu dinleyin. *Ah, lütfen acele edin ve beni öldürün,*" diye dalga geçti GökKanat muhafızlarından biri.

"Merak etme çok geçmeden senin sıran da gelecek," dedi diğeri ve hepsi gülüştü. Clay ile Starflight uzun ve geniş siyah merdivenlerden yukarı itildi. Parlak güneş ışığına çıkmışlardı.

Kraliçenin balkonunda arenaya bakarken buldular kendilerini. Kraliçe Scarlet de orada, tahtında yayılmıştı. Onlara sıırttı.

"Bunu, manzarası en güzel yerden izlemek isteyeceğinizi düşündüm." Kafasıyla arenayı gösterdi. Tsunami çevresindeki gardiyanlara vurup onları tırmalıyordu.

Boyunlarında kalın zincirler vardı ve balkon zeminindeki halkalara bağlanmışlardı. Burn kendisi için tahsis edilen tahtı göz ardı ederek Scarlet'in yanında duruyordu. Ejderlere sırayla ters ters baktı. Clay, diğer ejderlerin savaşmasını izlemektense bizzat savaşmayı tercih ettiğini hissetti.

Glory'yi getirdiklerinde, Clay kendi zincirine asıldı. Glory, hâlâ ağaca bağlanmış hâldeydi ve pulları zümrüt yeşili ile tavus kuşu mavisi renginde dalgalanıyordu. Gözleri kapalıydı ama yanından geçerken çok az açıldığından emindi Clay. Arkadaşlarının yanında zincirlendiğini görmeye yetecek kadar açılmıştı. En azından bunu gördüğünü umdu.

Burn'ün siyah gözleri de Glory'nin üzerindeydi.

Kraliçe Scarlet, "Ah, bu benim yeni oyuncağım," dedi, dalga geçer gibi. "Sevimli, değil mi? Bahse girerim kendine ait bir YağmurKanat'ı olan tek kraliçe benimsin."

"Yiyecek israfı," diye mırıldandı Burn, ama yüz ifadesinden kışkırdığı anlaşılıyordu.

Scarlet, "Çok fazla yemiyor," dedi. "Bir ejderden ziyade egzotik bir bitki gibi. Su, güneş ışığı, biraz meyve ve ara sıra da bir maymun. Ondan sıkılana kadar buna değer."

"Hımm," dedi Burn.

Koltuklarda yüzlerce ejder vardı. Gök Krallığı'ndaki bütün ejderler ordaymış gibi geldi Clay'e. Kanlı bir savaş izlemek için kükrediler ve ayaklarını yere vurdular.

Vermilion arenanın merkezine indi. "Sevgili ejderler," diye bağırdı. "Sadık GökKanatlar, ÇamurKanat ziyaretçi-

leri ve değerli KumKanat misafirlerimiz... Bugün heyecan verici savaşlarımız var. Haydi başlayalım!” Tam dönüp Tsunami’yi işaret edecekti ki Tsunami gardiyanlarından kurtuldu ve ona saldırdı. Korkuyla bağırarak Vermilion gökyüzüne fırladı. Pençelerinden son anda kurtulmuştu.

Tribündeki ejderler kahkaha atıyordu. Tsunami, üzerinde daireler çizerek uçan Vermilion’a tısladı.

Vermilion gergin bir kahkahayla, “Görünüşe göre bugün birisi beni rakibiyle karıştırdı,” dedi. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm DenizKanat, ama tanışmanı istediğimiz daha heyecanlı bir arkadaşımız var.” Gökyüzünü gösterdi. Birkaç gardiyan kulelerin birinde bezelye yeşili bir DenizKanat’la uğraşıyordu.

“Kumların üzerinde, sözde kehanetin ejderlerinden biri var,” dedi Vermilion. Hâlâ havadaydı. “Gerçekten muhteşem ve güçlüler mi? İşte öğrenme vakti. Karşınızdada... DenizKanatlar’dan Tsunami!”

Arena kanat çırpma ve ateş püskürme sesleriyle doldu. Clay’in beklediğinden daha çok ses vardı. Sanki izleyen ejderler onu destekliyordu. Kalabalıktan bazı sesleri seçebiliyordu.

“Gerçekten onlar! Kehanetin ejderleri!”

“ÇamurKanat’ın Fjord’a yaptığını gördün! O da neydi?”

“Dün gece dağ şarkısını duydun mu?”

“Harika bir parti!”

“...bir işaret olmalı.”

“... tepelerdeki hayaletler... ejderler burada...”

“... aynı yakut madalyonu takıyorlar! Çok utanç verici.”

“... umarım kazanır...”

Clay, boynuzlarında dumanlar dalgalanan Kraliçe Scarlet’e baktı. Scarlet kuyruğuyla Vermilion’a hafifçe vurdu. Sanki *İşine devam et*, der gibiydi.

“ÖHÖ ÖHÖ,” dedi Vermilion. “Bazılarınız birkaç ay önce savaşmayı reddeden bir ejderi hatırlayabilirsiniz.”

“YUUUUUH!” kalabalık hep bir ağızdan bağırdı.

“Aslında,” dedi Vermilion, “bir esir devrimi başlatmaya çalıştı, değil mi? Bütün ejderleri savaşmamaya ikna etmeye çalıştı. Ama tabii ki ona bir ders verilmesi gerekiyordu, yoksa şu an hepimiz mağaralarımızda sıkıntıdan patlıyor olurduk. Değil mi?”

“EVEEET!” diye onayladı kalabalık.

“Peki, bir DenizKanat’ı cezalandırmanın en iyi yolu nedir?”

Vermilion, kalabalığın üzerinde uçuyordu. Havada çok rahat görünmeye çalışıyor gibiydi. Normalde bu işi kumların üzerinde yapardı.

“Kafasını koparalım!”

“Burnunu otlarla dolduralım!”

“Boğalım!”

Vermilion nefes aldı. “Hepsi çok güzel öneriler,” dedi. “Ama hayır. Bir DenizKanat’ı cezalandırmanın en iyi yolu, onları sudan uzaklaştırmaktır. Bütün sularını almak. Ay-larca...”

Tsunami kraliçenin balkonuna baktı ve Clay’le göz göze geldi. Pulları korkudan solmuştu.

Kıvranan DenizKanat, gardiyanlar tarafından sert bir şekilde kumun üzerine bırakıldı. Tsunami'nin iki katı kadar büyüktü. Pençeleri balık oltaları kadar sivri ve kıvrıktı. Dudaklarında kurumuş kan vardı. Sanki kendi damarlarından kan içmeye çalışmış gibi görünüyordu. Pulları donuk ve kabukluydu, koyu yeşil gözleri de kanlanmıştı ve kafatasında çılgınca dönüyorlardı.

Tamamen aklını yitirmiş gibi görünüyordu.

“Susuz kalmış, akli dengesi yerinde değil ve nihayet savaşımaya hazır. DenizKanatlar'dan Gill! Pençeler havaya, kuyrukları hazırla! Başla!”

Gill Vermilion'ın komutunu beklememişti. Dengesini kurar kurmaz Tsunami'ye doğru koşmaya başladı. Sanki kükrüyormuş gibi ağzı açıktı ama hiç sesi çıkmıyordu. Dili morarmış, şişmiş ve kenara sarkıyordu.

Tsunami üzerinden atladı ve yere indiğinde arenanın ortasına kadar yuvarlandı. Yüz yüze gelmek için arkasını döndü çünkü Gill de dönmüş ve ona doğru tekrar saldırıya başlamıştı.

Starflight, “Gill hızlı,” diye fısıldadı Clay'e. “Çaresiz hissediyor olmalı.”

Clay, “Tsunami de hızlı,” dedi. Ama hissettiği her şeyi Tsunami'nin de hissedip hissetmediğini merak etti. İlk kez çıktığı ölüm savaşında başka bir ejderi öldürmek için tereddüt edecek miydi? Çünkü Gill hiç tereddüt etmeyecekti. Fjord gibi dikkati de dağılamazdı. Susuzluktan deliye dönmüştü ve ne yaptığıнын farkında olmadan Tsunami'yi parçalara ayırabilirdi.

Büyük yeşil ejder kanatlarını açarak şahlandı ve Tsunami'nin arkasından saldırmaya çalıştı. Tsunami pençeleriyle, onun karnının alt kısmını yaraladı. Mavi pullarına açık kırmızı renk kan sıçradı. Gill'in pençeleri Tsunami'nin sırtından kayd ve yüzüstü kuma çakıldı.

Hemen ayağa kalktı ve Tsunami'ye doğru, yeniden saldırıya geçti. Pençeleriyle Tsunami'nin kuyruğunu yakaladı ve sert bir şekilde çekti. Tsunami'nin ayakları havaya kalkmıştı. Tsunami havada debelendi ve dişlerini Gill'in pençelerinin arasındaki perdeli bölüme geçirdi.

Gill yeniden sessiz çılgılından attı. Sessizce savaşan ejderleri izlemenin tüyler ürpertici bir yanı vardı. Clay'in sırtındaki pulların karıncalanmasına neden oluyordu.

Gill Tsunami'yi bıraktı ve Tsunami hızla döndü. Kuyruğuyla Gill'in bacaklarına vurdu. Büyük DenizKanat iri bir kaya gibi devrildi. Vücudunun yere düşmesiyle bütün stadyum sarsıldı.

Tsunami üzerine atladı. Arka ayaklarıyla Gill'in kanatlarını tutuyordu. Ön pençeleriyle boynuzlarını yakaladı ve yüzünü kuma bastırdı. Kuyruğu hareket ettikçe Tsunami de yukarı aşağı sığıyordu ama Tsunami'nin ağırlığı onu üzerinden atamayacak kadar fazlaydı.

Tsunami, "Kazandım," diye bağırdı. "Hepiniz görüyorsunuz. Kimseyi öldürmeden bu savaşı bitirebiliriz. Bırakın yaşamasına izin vereyim!"

Arenada bir sessizlik oldu. Clay, Kraliçe Scarlet'e baktı. Kalkıp Tsunami'yle tartışıp tartışmayacağını merak ediyordu. Ama hâlimden memnun görünüyordu. Sanki ne olacağını biliyor gibiydi.

Birkaç GökKanat hep bir ağızdan, “ÖLDÜR ONU!” diye bağırdı. “Boynunu kır! Dişlerini dök! Gözlerini oy! Öldür! Öldür! Öldür! Öldür!” Birden bütün ejderler uyum içinde bağırmaya başladı.

Tsunami başını öne eğdi. Zor nefes alıyordu. Gill’i inceliyor gibiydi. Belki de onu bu hâlden kurtarabilecek bir yol olup olmadığını düşünüyordu.

Starflight, “Başka seçeneği yok,” dedi. “Ya onun hayatı ya kendi hayatı... Onun gitmesine izin verirse, Tsunami’yi hemen öldürür. Tsunami’nin bunu bilmesi gerekiyor.”

Clay, *Evet ama bunu bilmek işini kolaylaştırmıyor*, diye düşündü.

Kraliçe Scarlet, “Belki de bizim ‘kehanetin ejderi’nin savaşmaya cesareti yoktur,” dedi küçümseyerek. “Belki de savaş onun için *çok korkutucudur*. Savaşmak yerine geri dönüp saklanmayı istiyordur belki de?”

Tsunami kafasını kaldırdı ve Kraliçe Scarlet’in gözlerine baktı. Tek hamleyle Gill’in boynunu kırdı. Yüzündeki ifade açık bir şekilde, *Bunun sen olduğunu hayal ediyorum*, diyordu.

Kalabalık neşeyle coşarken Kraliçe Scarlet, “Hayal kırıklığı,” dedi Burn’e.

Burn, “Felaket,” diye gürledi. “Bak, aptallar artık onu seviyor.”

Ejderler arena duvarlarının kenarlarından sarkarak Tsunami’ye küçük mücevherler fırlatıyordu. Tsunami, Gill’in kafasını bırakıp hareketsiz bedeninden uzaklaşırken birkaç küçük zümrüt geldi üzerine.

Tsunami eğlenen ejderlere, onlardan iğreniyormuş gibi baktı ama bu onları durdurmadı.

Kraliçe Scarlet, “Endişelenme, bir planım var,” dedi. Ön pençelerini ovuşturdu. “Ama şimdi sıra GeceKanat’ta! Doğum günü hediyem!”

Starflight’ın korku dolu bakışları Clay’inkilerle buluştu. Her şeyi bilen tavrı birden ortadan kaybolmuştu.

“Durun!” Gardiyanlar Starflight’ın zincirlerini çözerken Clay bağırdı. “Onun yerine benim savaşmama izin verin!”

Burn’e doğru pençesini sallayan Scarlet, “Şu ejderler,” dedi. “Sürekli birbirlerini korumak için itişip duruyorlar.

Çok garip bir şey.” Bir pençesiyle gardiyanlara işaret verdi ve Starflight’ı tünelden çıkardılar. Clay kurtulmak için bütün gücüyle zincirlere asıldı ama çok sağlamdılar.

“Beni bundan mahrum edemeyeceksin ÇamurKanat,” dedi Scarlet. “GeceKanat’ı savaşırken görmek için sabırsızlanıyorum. Çok parlak ve iyi görünümlü. Sanırım öldükten sonra kanatlarını koparıp odamın duvarlarına asacağım. Çok muhteşem ve heyecan verici olmaz mı? Bütün o gümüş pullar, obsidiyen taşının karşısında elmas gibi parlar. Bunu düşünmek hoşuma gidiyor.”

Burn derinden gürlledi. “Burası çok ciddiyetsiz bir say,,” diye söylendi.

“Müttefiklerinle nasıl konuştuğuna dikkat et,” dedi Scarlet. “Bize ihtiyacın var, unutma.”

Burn kanatlarını hareket ettirdi ve sustu.

Savaştan sonra kimse Tsunami’yi zincirlememişti. Hâlâ arenanın ortasında duruyordu. Arkası DenizKanat cesedine dönüktü. Ceset yavaş yavaş ölü balık gibi kokmaya başlamıştı.

Starflight tünelden dışarı doğru itildi. Clay Scarlet’in planının ne olduğunu fark etti. İçinde bir ümit belirdi. Tsunami Starflight’ı asla öldürmezdi. Hayatta yapamazdı. Ateş püskürme bilimi hakkında verdiği bitmek tükenmek bilmeyen derslerden kurtulmak için bile yapamazdı.

Vermilion kraliçenin balkonunun karşısındaki güvenli düzlükten bağırdı. “Bütün ejderlerin arasında en nadir olanı. Gerçek bir GeceKanat. O kehanetin ejderi mi? Birbirleriyle savaşırken ne olacağını izleyip görelim. Deniz-

Kanatlar'dan Tsunami ve GeceKanatlar'dan Starflight! Pençeler havaya! Dişleri hazırla! Başla!"

Tsunami ve Starflight birbirlerine bakıyordu. Tsunami'nin yan tarafları şişmişti ve Gill'in kanıyla kaplıydı. Normalde olduğundan biraz daha ürkütücü görünüyordu ve Starflight gergin bir şekilde kumu eşeliyordu. Tsunami'nin sinirlenip onu öldürmeyeceğinden tam olarak emin değildi sanki.

Tsunami yavaşça Starflight'a doğru yürüdü. Kanatlarını açtı ve üzerine eğildi. Kafasını omzuna koydu.

Kalabalıktan bir ses, "YUU... uuh?" diye bağırdı ama kimse ona katılmayınca sustu.

Üst koltuklardan birkaç ejderden, "Ayy," sesi yükseldi. Kraliçenin tanıyamayacağı kadar uzaktılar.

Burn, "Bu gittikçe kötüye gidiyor," diye tısladı dişlerinin arasından.

Kraliçe Scarlet, "Savaşmayacak mısınız?" diye sordu. Tsunami ve Starflight ona bakmadılar bile. "Bu çok sinir bozucu," diye ekledi kraliçe. "Devam edin, yıllardır beraberisiniz. Onu öldürmeye hazır olmalısın GeceKanat. Seni sinir etmiyor mu?"

Clay, gülümsemesini umarak Glory'ye baktı. Tsunami ve Starflight'ı susturmak için şakalar yapardı hep. Ama gözleri kapalıydı.

"Hayır mı?" Scarlet öne doğru eğildi. "Pekâlâ, bugüne kadarki en kötü savaşçılar olun. Vermilion! Leş yiyicileri serbest bırak!"

Vermilion kanatlarını çırpı ve kocaman bir kafes tünel-

den çıktı. Kraliçenin oğlu kafesin üstüne kondu ve kapısını tutan teli kopardı. Kapı açıldı ve dört leş yiyici pençelerini sallayıp vahşi bir şekilde ciyaklayarak kuma fırladı.

“Leş yiyiciler mi? Kehanetin ejderlerini öldürmek için mi? Sen delirdin mi?” diye homurdandı Burn.

Scarlet, “Senin anneni öldürmek için bir tanesi yetmişti,” dedi. Burn hızla kafasını çevirdi. Zehirli kuyruğu GökKanat kraliçesine doğru yükseliyordu.

“Ah, sakın ol,” dedi Scarlet. “Eğlenceli olacak. İşe yaramazsa onları öldürmek için bekleyen daha çok planım var. Bu, arenamda görebileceğim belki de tek GeceKanat ve her şeyle savaşmasını görmek istiyorum.”

Clay endişeyle öne doğru eğildi. Daha önce hiç leş yiyicilerle savaşmamış ya da onları avlamamışlardı. Leş yiyiciler sadece hazinesi olan ejderlere saldırırdı ve onların hiçbir şeyi yoktu. Starflight’ın leş yiyicilerin savaşma teknikleriyle alakalı bir parşömen okuyup okumadığını merak etti.

Kaldı ki, leş yiyiciler hâlâ avdı. Sadece biraz daha vahşi ve sivriydiler. Gardiyanlar genellikle ejderler kovalasın ve avlanma yeteneklerini geliştirsinler diye kafesteki hayvanları serbest bırakırdı. Leş yiyiciler, kertenkele, keçi ya da devekuşlarından gerçekten farklı mıydı?

Tsunami, Starflight’ı duvara itti ve kanatlarını açarak önünde durdu. Leş yiyicilere dişlerini gösteriyordu. Leş yiyicilerin üçü ona doğru koştu. Diğeri de bir bakış attı ve tünele doğru kaçtı.

Avın bir ejdere doğru koşması normal değildi. Bu yüzden leş yiyiciler büyük ihtimalle biraz daha farklıydı.

Tsunami bir vuruşla ilk leş yiyiciyi koltuklara doğru fırlattı. Yakın olan ejderlerin hepsi onu yakalamak için bağırıp çağırdılar ve birbirlerinin üzerine çıktılar. Leş yiyici çılgınlık içinde bir GökKanat'ın pençesine düştü ve ejder bir hamlede onu yedi.

Diğer iki leş yiyici durdu ve Tsunami'nin uzanamayacağı kadar geriledi. Tsunami onlara doğru dilini şaklattı.

Bu sırada, kaçmaya çalışan leş yiyici uzun mızraklar tutan üç tane büyük GökKanat gardiyanı tarafından tünelden fırlatıldı. Karşı duvara çarpıp düşene kadar korkudan bağırıyordu. Bir daha ayağa kalkamadı.

Burn, "İyi gidiyor," diye söylendi. "GeceKanat, bir şey yapmıyor bile."

Scarlet, "Diğer iki leş yiyici dişi," dedi. "Bazen biraz daha dayanıklı oluyorlar."

Leş yiyicilerden biri işaret etti ve ayrıldılar. Tsunami'yi farklı yönlerden sardılar. Yavaşça yaklaştılar. Her birinin gümüş pençeleri vardı. Tsunami ikisini de aynı anda takip edemeyene kadar izledi. Daha sonra döndü ve solundaki- ne doğru saldırdı.

Solundaki leş yiyici eğildi ve Tsunami'yi karnından yaraladı. Tsunami acıyla bağırıyordu ve leş yiyiciyi yakalamaya çalıştı ama çoktan kaçmıştı.

Bu sırada diğer leş yiyici Tsunami'ye arkasından vurdu ve Starflight'a saldırdı. GeceKanat, daha önce Tsunami'nin yaptığı gibi onu fırlatmaya çalıştı ama leş yiyici pençelerinden kurtuldu. Birden ön bacağına tırmanmaya başladı. Starflight onu ayağından silkeleyene kadar leş yiyici sırtına tırmandı.

Clay gerildi. Böyle bir hareket hiç görmemişti. Kesinlikle bir ineğin denemeyeceği bir şeydi.

Starflight kafasını çevirerek omuzundaki leş yiyiciyi ısırmağa çalıştı ama çok hızlı hareket ediyordu. Bir kayadan yukarı tırmanan bir semender gibi tutunuyordu pullarına. Başından atmak için sinirle kafasını salladı. Leş yiyici sağa sola sallandı ve Starflight pençesini yanlışlıkla kendi boynuna geçirdi. Pullarından ince bir şerit hâlinde kan çıktı.

Kraliçe Scarlet, “Çok etkileyici değil,” diye burun kıvrıldı. “Sanırım leş yiyicilerin zihinlerini okuyamıyorlar. İstedğim şeyler olmuyor.”

Clay pençelerini sıkıyordu. Leş yiyici Starflight’ın burununa doğru yaklaşıyordu. Eğer pençesini bir gözüne saplarsa...

Clay, “Tsunami!” diye bağırdı.

Tsunami arenanın öteki tarafında ona saldıran leş yiyiciyi kovalıyordu. Tsunami daha hızlıydı ama leş yiyici sürekli yön değiştiriyordu ve Tsunami’nin altından kaçırıyordu. Clay’in bağıışıyla Tsunami döndü ve Starflight’ın tehlikede olduğunu gördü.

Ona doğru koştu ama oraya varmadan Starflight dişlerini sıktı ve birden kafasını yere vurdu. Leş yiyici boynuzlarından ileri doğru fırladı ve duvara sert bir şekilde çarptı. Hemen ayağa kalktı ve Starflight’ın dişlerinden kaçtı.

Starflight onu kovalamadı. Olduğu yerde kafasını ovalıyor; leş yiyicinin kumun üzerinde tökezlemesini izliyordu. Tsunami yanından geçerken onu durdurdu. Tsuna-

mi'nin leş yiyicisi koşup Starflight'ın leş yiyicisinin duvara yaslanmasına yardım etti. İkisi de ejderle dolu stadyuma göz attılar. Yüksek sesle, sinirle ciyakladılar.

Scarlet iç çekerek, "Doğru söylüyorsun," dedi Burn'e. "Tahmin ettiğim kadar heyecan verici olmadı. Doğrudan BuzKanatlar'a geçelim!" diye bağırdı Vermilion'a.

İşaret etti ve stadyumdaki gardiyanlar havalandı. BuzKanat esirlerine doğru giderlerken Clay korkuyla onları izledi. Yukarıda en az sekiz tane BuzKanat saymıştı. Starflight'ın derslerinden BuzKanatlar'ın uzun zaman önceki bir savaştan ötürü GeceKanatlar'dan nefret ettiklerini hayal meyal hatırlıyordu.

Burn, "Sonunda zeki bir hareket," dedi.

Clay, "Benim de savaşmama izin verin!" diye öne çıktı. "Beni de onların yanına koyun!" Üç ejderin sekiz BuzKanat karşısında hiç şansı olmadığını biliyordu, ama balkonda mahsur kalmaktansa arkadaşlarıyla olmayı tercih ederdi.

Birden bir bulut güneşi kaplamış gibi göründü. Bir karanlık dalgası üzerlerini kapladığı için kanat çırpmaları bütün ejderlerin yukarı bakmasına neden oldu. Karanlığın bir parçası diğerlerinden ayrıldı ve tellerden sakınarak arenaya doğru indi.

Tüm muhteşemliğiyle kuma inip kanatlarını açtığında Clay onu tanıdı.

Morrowseer nihayet gelmişti.

Clay rahatlamayla öfke arasında kalmıştı. GeceKanat'ı bu kadar geciktiren neydi?

Arenayı bir sessizlik kapladı. GökKanat gardiyanları BuzKanatlar'ın zincirlerini çözmeye giderken yarı yolda kaldılar. Bütün ejderler Morrowseer'in devasa siyah cüsesine baktı. Sanki tüm arenayı kaplamış gibiydi. Karanlı-ğı, arenadaki bütün ışıkları etrafında toplamıştı.

Kraliçe Scarlet'e bakarak Starflight'ı gösterdi. "Bu ejder bizim."

Clay, *Sadece o mu?* diye düşündü. *Peki ya biz?* Eğer konuşursa, Morrowseer onları kurtaramadan kraliçenin onu öldürmesinden korkuyordu. Ama belki Morrowseer'in, onun düşüncelerini okumasını sağlayabilirdi.

Kraliçe Scarlet, "Biz kim?" dedi. "Onu birkaç Barış Pençeleri devrimcisinin yanında bulduk. GeceKanatlar'ın artık taraf seçtiğini mi söylüyorsun bana?"

Burn homurdanarak lafa girdi. "Gerçek bir kraliçe yerine bir yeraltı barış hareketiyle mi müttefik oluyorsunuz?"

Morrowseer, bir sürü siyah ejderin daireler çizdiği gökyüzüne baktı. "Hayır," dedi derinden gelen bir sesle.

“Buraya sadece bu ejderin bize ait olduğunu söylemeye geldim. Onu alıp gideceğiz.”

“Ah, öyle mi?” dedi Kraliçe Scarlet. “Hangi yetkiye dayanarak? Gizemli kraliçeniz ortaya çıkıp konuyu benimle tartışmak ister mi?”

Morrowseer gözlerini kıstı. “GeceKanatlar’ı sinirlendirme, gök ejderi. Ejderimizi ver.”

Ve geri kalanımızı da! Clay elinden geldiğince yüksek sesle düşündü. *İşte burada! Kehanetin ejderleri! Starflight’ın dışında dört tane daha! Hepsi kehanet için çok önemli!* Belki de Morrowseer onların burada olduğunu unutmuştu. Ama zihin okuyabiliyordu. Clay’in yardım çığlıklarını duyamıyor muydu?

Kraliçe Scarlet ayağını yere vurdu. “Hayır! BuzKanatlar’la savaşmasını izlemek istiyorum! Bugün benim doğum günüm!”

Bir süre herkes sustu. Clay, Morrowseer’in vazgeçip gitmesinden korktu. Daha sonra siyah ejderin kuyruğu çok hafif hareket etti ve birden bütün GeceKanatlar aşağı uçmaya başladı.

Clay hayranlıkla izledi. *Onları zihniyle çağırmış olmalı.*

Hiçbir söz ya da görsel işaret olmadan GeceKanatlar, esirlerin etrafına yayıldı. GökKanat gardiyanları korkuyla yollarından çekildi. Her GeceKanat çifti bir BuzKanat esirinin yanına kondu ve onlara pençelerini geçirdiler. Kısa bir süre içinde bütün BuzKanatlar ölmüştü. Gümüş bedenleri, hücrelerinde yığılıvermişti. Kulelerin ucundan mavimsi kırmızı kan yavaşça aşağı damlıyordu.

Clay, *Bu adil değil, diye düşündü. BuzKanatlar'ın hepsi zincirlenmişti, karşı koyamadılar. GeceKanatlar bu kadar sertse daha fazla ejder öldürmek yerine neden bütün esirleri serbest bırakmıyorlar?* Tekrar Morrowseer'a baktı ve ejderin küçümseyici bakışlarının üzerinden geçtiğini sandı. *Aman. Yani demek istediğim, teşekkürler GeceKanatlar! Burada olduğunuz için çok memnunuz. BEŞİMİZ BİRDEN!*

Scarlet'in burnundan o kadar fazla duman çıkıyordu ki gözlerini görmek çok zordu. Yanındaki Burn kuyruğunu saklatıyordu. Aşağı zıplayıp Morrowseer'la bizzat savaşmak için hazır gibi görünüyordu.

Büyük GeceKanat soğuk bir şekilde gülümsedi. "İşte," dedi. "BuzKanat sorununu ortadan kaldırdık. Şimdi gidiyoruz." Kanadını bir kez çırttı ve havalandı. Daha sonra Starflight'ı aldı.

Morrowseer'ın pençeleri ona doğru yaklaşıncı Starflight, "Bekle!" diye bağırды. "Arkadaşlarım ne olacak?"

EVET! Clay zihninde bağırıyordu. *BİZ NE OLACAGIZ?*

Morrowseer ejderlere bakmadı bile. Starflight'ı aldı ve gökyüzüne yükseldi. Geriye kalan GeceKanatlar bir kez daha daireler çizdi ve güneye doğru onu takip ettiler.

Clay, bir DenizKanat kuyruğuyla ona vurmuş gibi hissediyordu. Bulutların arasından bir kurtarıcı gelmişti ve onları kurtarmaktan vazgeçmişti. Tsunami'yle göz göze geldi. Gözleri sert ve öfkeyle bakıyordu.

Öfkeli olan bir tek o değildi. "Muhafızlar!" diye kükrediydi Kraliçe Scarlet. "Bugün bir şey yolunda gidecek," dedi.

“En iyi savaşcımı getirin. Ve aşağıdaki pıslığı temizleyin.” Bir kanadıyla arenayı göstermişti.

Burn konuşamayacak kadar kızgın görünüyordu. Gök-Kanatlar hızla Gill’in ve leş yiyicinin bedenini sürüklerken kraliçeler sessiz bir şekilde izledi. Hâlâ hayatta olan iki leş yiyici kafeslerine kondu ve götürüldü. Gardiyanlar, bir kere bile karşılık vermeden boyun eğen Tsunami’yi zincirledi. Belki de enerjisini toparlayamayacak kadar şaşkın ve sinirliydi.

Tüm stadyumdaki ejderlerde şaşkın bir durgunluk vardı. Clay, onların ilk kez birini kraliçelerini yenerken gör-düklerini düşündü.

Scarlet birden, “Hepinizin bildiğı gibi,” dedi. Sesi sanki az önce gizemli ejderler gelip oyuncağını çalmamış gibi muhteşem ve etkili çıkıyordu. “şampiyonum Peril, dün suçlu esir Kestrel’i En İyi Savaşcı’nın Koruması’na almayı teklif etti. şimdi benim seçtiğim bir ejderle savaşacak ve kazanırsa Kestrel serbest kalacak. Eğer kaybederse... O zaman sanırım yeni bir savaşcıya ihtiyacım olacak.”

Durdu, kalabalıktan bir tepki bekliyordu ama hiçbir şey olmadı. Kraliçe Scarlet kaşlarını çattı. “Ah, doğıru,” dedi. “Peril’in kaybedemeyeceğini düşünüyorsunuz. Tesadüfe bakın ki bugün burada özel bir misafirimiz var – pulları ateşe dayanıklı bir ejder. Sizce de... *Heyecan verici* değıl mi?”

Clay ne olduğunu anlamadan gardiyanlar onu yakaladı.

Tünele doğıru sürüklenirken Kraliçe Scarlet’in yüzüne bakma fırsatı oldu ve kraliçenin ne yaptığının farkında olduğunu anladı.

Peril ile arkadaş olduklarını biliyordu. Ya da Peril'in ihanetinden önce arkadaş olduklarını...

Kraliçe Peril'i annesiyle Clay arasında bir seçim yapmaya zorluyordu.

Ve şimdi Clay bir seçim yapmak zorundaydı. Ya Peril'i öldürecekti ya da kendi ölecekti.

Kana bulanmış kum Clay'in ayaklarına yapıştı. Güneş tüm parlaklığıyla ve sıcaklığıyla üzerine vuruyordu. Düşünceli bir şekilde arenada gezindi. Bundan bir çıkış yolu var mıydı?

Peril'in hayatını bağışlamasını bekleyemezdi. Ona bir kere ihanet etmişti. İşin ucunda annesini kurtarmak varsa, kuşkusuz bir kez daha ihanet ederdi.

Tünelde Peril'in ayak seslerini duydu ve arenaya girerken onu görmek için döndü.

Peril durdu. Sanki dünyadaki bütün duygular aynı anda yüzüne yansımıştı. Sadece Clay'in duyabileceği alçak bir sesle, "Tahmin etmeliydim," dedi. Kızgındı. "Burada bana dokunabilecek tek ejder. Senden uzak durmamı istemesine şaşmamalı."

"Sanırım uzak durmalıydın," dedi Clay. Peril geri çekildi.

"İşte, Peril," dedi Kraliçe Scarlet. Arkasında zincirlenmiş ve sinirden parlayan Tsunami balkona getirildi. "İşte, anneni serbest bırakmam için öldürmen gereken ejder. İyi eğlenceler!"

Peril, Clay'e doğru ilerledi ve Clay ters taraftaki duvara doğru kaçtı. Peril duraksadı ve sonra hızlanarak onu kovaladı. Clay, Peril hemen arkasına gelene kadar bekledi ve daha sonra ileri doğru hamle yaptı ve Peril yüzüstü yere kapaklandı.

Kalabalık şaşkınlık ve keyifle uğulدادı.

Peril nefes nefese ayağa kalktı ve tekrar arenanın diğer tarafına doğru koşmaya başladı. *Rakiplerinin ona vurmasına alışık değil*, diye düşündü Clay. Peril'in omzuna değdiği yer kızardı ama sonra hemen yok oldu.

Clay arkasını duvara döndü ve yere eğildi. Peril'in kalkmasını bekliyordu. Peril yavaşça ayağa kalktı ve ona doğru koşmaya başladı. Bu kez arada biraz mesafe bırakarak durdu.

Üzgün bir şekilde, "Özür dilerim," dedi Peril. "Kızgın olduğumu biliyorum. Hata yaptım. Sadece... Benden uzaklaşmaya çalıştığımı düşündüm."

"Artık uzaklaşmaya çalışıyorum," dedi Clay.

Sinirden kumu pençeleleyen Peril, "Seni öldürmek istemiyorum," dedi.

Clay, "Ama öldürmek zorundasın," diye onun yerine tamamladı.

Peril, "Her şeyi planlamıştım," dedi. "Kestrel'den sonra seni kurtardığım bir plan... Ve hepsinden önemlisi, sen beni sevmiştin.

"Peril bu çılgınlık," dedi Clay. "Beni kurtarman umurunda değil. Senden arkadaşlarımı kurtarmanı istiyorum. Benim için önemli olan bu."

Peril birden homurdandı. “Senin arkadaşın *benim!* Onlara ihtiyacın yok!” Peril, Clay’e doğru atladı ama Clay onu alttan yakaladı ve kafasının üzerinden duvara doğru fırlattı. Peril ayağa kalkana kadar Clay yeniden arenanın diğer tarafına gitmişti.

Clay, “Beni öldürmeye çalışmayan arkadaşlarımı bırakmayacağım, teşekkürler,” dedi.

“Ben, seni öldürmeye... Pekâlâ...” Ayaklarını tekrar yere vurdu. “Bu haksızlık! Diğerleri istediği ejdere sahip oluyor! Ben sadece seni istiyorum!” Kanatları açıldı ve havaya yükseldi. Daha sonra pençelerini açarak Clay’e doğru uçuşa geçti.

Clay bir avuç dolusu kum aldı ve Peril’in gözlerine fırlattı. Peril ciyakladı ve havada sağa sola yalpaladı. Clay onu omuzlarından yakaladı ve yere fırlattı. Peril’i sırtüstü çevirdi ve üzerine oturdu. Yüzüne bakıyordu.

“Hiçbir şey hakkında bilgim olmadığını biliyorum,” dedi. “Ama bence böyle olmasına gerek yok.”

“Var,” dedi Peril. Clay’i üzerinden atmaya çalışıyordu ama çok etkisiz kalıyordu. “Ejderler sürekli birbirini öldürür. Savaşta, burada, her yerde. Hiçbir sebebi olmadan. Biz böyleyiz. Özellikle sen ve ben. İkimiz de aynıyız. Tehlikeliyiz.”

Clay, “Ben böyle değilim,” dedi. “Doğduğumda ne ol-duysa oldu. İçimde olması gereken katili hissedemiyorum. Belki kehanet bunu anlatıyordur. Belki de ejderlerin birbirini öldürmeden nasıl anlaşabildiğini herkese göstermeleri gerekiyor.”

Clay, kalabalıktaki en yakın ejderlerin öne doğru eğilip dikkatle dinlediğini fark etti. Tüm stadyum duysun diye konuşmuyordu ama en azından birkaç kişi duymuştu.

Kraliçe Scarlet bunların arasında değildi. “Acele et ve öldür onu,” diye bağırdı balkondan. “Şu an senin insafına kaldı. Zehrini kullan! Bu çok heyecan vericiydi ve ilk kullandığında görme şansım olmadı!”

Clay ve Peril bir süre bakiştılar.

“Söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?” diye sordu Clay.

“Ama eğer zehir ondan gelmediyse,” dedi Peril, “peki, nereden – “

Clay hızla kafasını çevirdi ve balkona baktı. Glory birden ayçiçeği sarısı ve kobalt mavisi renginde parlayarak şahlandı. Bağlı olduğu ince zincirleri kopardı ve ağaçtan kurtuldu. Ağzı bir yılanınki gibi tamamen açıldı. Tısladı ve en uzun iki dişinden siyah sıvı çıktı.

Burn, Kraliçe Scarlet’i Glory’nin önüne itti ve gökyüzüne doğru havalandı. Glory’nin zehri Scarlet’in yüzüne gelmişti.

GökKanat kraliçesi bağırmaya başladı.

Stadyum karıştı. Bütün ejderler birbirlerini ezerek ve vahşice saldırarak biran evvel Glory ve bağırarak kraliçeden kaçmaya çalışıyordu.

Üzerinden kalkan Clay’i yakalayan Peril, “Bekle!” dedi. Uzandı ve Clay’in kanatlarındaki kelepçelere dokundu. Anında parçalandılar ve Gök Krallığı’nda ilk kez kanatları serbest kaldı.

Clay havalanırken, “Teşekkür ederim,” dedi.

Balkondaki gardiyanların hepsi Burn’ün ardından gitmişti bu yüzden Clay, Glory’nin yanına konduğunda balkonda Glory, Tsunami ve kanatlarıyla kafasına vuran ve aşağı düşmek üzere olan Kraliçe Scarlet’ten başka kimse kalmamıştı.

Clay, “Glory!” diye bağırdı. “Uyanmışsın!”

“Tabii ki!” diye parladı. Tsunami’nin zincirlerini çeki-yordu. “Numara yaptığımı anlamamıştın değil mi? Bir şeyler yapmak için doğru anı bekliyordum. Bunca zamandır uykuda olduğumu mu sandın?”

“Eh...” dedi Clay.

“Oldukça uykudaymış gibi görünüyordun,” dedi Tsunami.

Glory, “O zaman harika,” dedi. “Hayatımda ilk defa herkesin YağmurKanatları sandığı kadar tembelmiş gibi davrandım ve siz de gerçekten inandınız. Arkadaşlarım bana bu kadar inandıkları için mutluyum.”

Clay, zehir çıkaran dişleri göstererek, “Hey, bize bunu yapabildiğini daha önce hiç söylemedin,” dedi. Yanlarındaki Kraliçe Scarlet tahtına çarptı ve daha da yüksek sesle bağırdı. Altın zincirli zırhı pulları üzerinde erimeye başlamıştı.

Glory, “Daha önce hiç yapamadım,” dedi. “Şundan kurtulmama yardım edecek misiniz?”

Clay ağacı tuttu ve Tsunami’nin zincirlerinin altında hareket ettirmeye başladı.

“Peki, bunu nasıl yaptın?” diye sordu Clay.

Glory, “Ah,” dedi, “mantıklı bir bilimsel açıklaması var ve *şu an cidden bunu duymak istiyor musun?*”

Tsunami, “Burn’ü korkuttun ama çok uzağa gitmiş olamaz,” dedi.

Clay endişeli bir şekilde gökyüzüne baktı. “Peril!” diye bağırdı. “Buraya gel!”

Tsunami, “Hayır!” dedi. “Olmaz! Onu benden uzak tut!”

Peril yanına konarken Clay, “Onun yardımına ihtiyacımız var,” dedi. “Onların zincirleri ve kelepçeleri,” dedi Peril’e. Peril tereddüt etti. Clay, “Lütfen,” dedi. “Gerçekten arkadaşsak.”

Gökyüzü kırmızı, altın ve soluk çöl rengi bir sürü kanat cırpan ejderle doluydu. Birbirlerine çarpıyor ve diğerini kenara atıyordu. Peril önden gitti. Onu gören ejderler panikle önünden çekildiği için bir yol açmış oluyordu. Clay, Peril’in kuyruğunun yanlılıkla bir GökKanat’ın bacağına değdiğini gördü. Yanan yerini tutan ejder çığlık attı ve pullarından çıkan dumanla birlikte dağın eteklerine doğru gitti.

Kayalıkların üzerindeki ziyafet salonuna vardıklarında Tsunami ve Glory, Clay’in hemen arkasındaydı. Kanatlarının altında rüzgâr esiyordu ve Burn’dan korkmasına rağmen Clay uçmanın verdiği özgürlükle aynı zevki hissediyordu. Düşme korkusuyla geçen günlerden sonra bunun olmayacağını, hareket edebileceği kocaman kristal mavisi bir gökyüzünün olduğunu, bilmek çok keyif vericiydi.

Peril ilk olarak Sunny’nin kafesine gitti. Clay,

Sunny'nin arenadan gelen sesleri anlamaya çalışarak demir parmaklıkların arasından bakışını gördü. Daha sonra gri-yeşil gözleri Clay'inkilerle buluştu ve yüzünü bir neşe kapladı.

Üç ejderin hepsi de parmaklıkların arasından onu koklarken, "Başınıza bir şey gelmeyeceğini biliyordum!" diye bağırdı. "Endişelenmemem gerektiğini biliyordum. Sürekli kehaneti ve savaşı durdurmamız gerektiği için ölemeyeceğimizi düşündüm."

Tsunami homurdandı. Peril kafesin önüne geldi ve demir parmaklıkları pençeleriyle kesti. Metal cızırdadı ve bir süre buharlar çıktı ve daha sonra yere düştü.

Sunny kapıdan çıkıp Clay'in kollarına attı kendini. Bağlı kanatlarıyla mutlu bir şekilde atlamıştı.

Etrafına bakarken, "Bir dakika," dedi. "Starflight nerede?"

Glory, "Onu kaybettik," dedi.

"Ne?"

Tsunami, "Kes şunu," dedi. Kuyruğuyla Glory'ye vurmuştu. "Glory'nin demek istediği Morrowseer geldi ve onu alıp götürdü. O iyi. Bizden daha iyi olacak, özellikle ejderler paniklemeyi bırakıp bizi aramaya başlayınca. Haydi, nehre doğru gidelim." Kayalığın kenarına doğru gitti ve kanatlarındaki paslı kan kırmızı toprak kalıntılarını silkeledi.

"Ama... Gitti mi yani?" diye sordu Sunny. Clay'in bir ayağını yakaladı ve havadayken durdurdu onu. "Biz olmadan mı?"

Clay, “Başka seçeneği yoktu, Sunny,” dedi. Pençeleriyle onunkileri tutmuştu.

Peril, “Clay, bekle,” dedi. Bakır rengi kanatları parladı. Pençelerini tutuyordu. Sanki ikiye ayırmak üzereymiş gibiydi. “Annem. Eğer Kraliçe Scarlet ölmediyse, yapacağı ilk iş onu öldürmek olacak.”

Clay, “Doğru söylüyor,” dedi. Tsunami ve Glory neden gelmediklerini merak ederek geri dönmüştü. “Tsunami, Kestrel’i kurtarmalıyız.”

Tsunami, “Neden?” diye sordu. “Neden umursuyoruz ki? Kestrel bize çok kötü davrandı?”

Sunny, “Yine de önemsiyoruz,” dedi yumuşak bir şekilde. “Elimizde değil. Senin bile.”

“Ben önemsemiyorum,” dedi Glory. “Beni öldürecekti. Hatırladınız mı?”

Clay hatırlamıştı. Söylediği her bir acımasız kelimeyi ve vahşi ısırmaları hatırlamıştı. Ama aynı zamanda onlar için Kraliçe Scarlet’e kendini feda ettiğini de hatırlamıştı. Ve avucunun içindeki yaraları... Peril’in ölmediğini görünce yüzündeki ifadeyi de hatırlamıştı.

Tsunami, “Bizi onu önemseyelim diye yetiştirmede,” dedi. “Kestrel sadece bizi hayatta tutmaya çalışıyordu ve eğer istediği buysa şu an yapmamız gereken en iyi şey buradan uzaklaşmak.”

Clay, “Yalnızca hayatta kalmaktan daha fazla şey yapmak istiyorum,” dedi sertçe. “Onun düşünemediği türde, hakkında kehanetler yazılan bir ejder olmak istiyorum. Ne kadar kötü olursa olsun o ejder, Kestrel’i kurtarırdı.”

Tsunami kuyruğunu salladı. Neredeyse Glory'ye vura-
caktı. Her tarafı kanla kaplı olmasına rağmen pulları güneş
ışığında safir gibi parlıyordu. Uzun bir süre Peril'e baktı.

"Pekâlâ," dedi en sonunda.

"Ben yokum," dedi Glory. "Ne istiyorsanız yapın ama
ben sizin gibi onu affedecek kadar duygusal biri değilim
Clay." Sakin bir şekilde Clay'e baktı ama pulları fırtına bu-
lutlarındaki gibi kırmızı ve siyaha dönüyordu.

Tsunami, "O zaman Sunny'yi al ve şelalenin dibindeki
mağaraya gidin. Orada bizi bekleyin," dedi.

Sunny, "Yardım edemez miyim?" diye sordu. "Sanırım
edebilirim."

"Evet, ama kendini öldürterek değil," dedi Glory. Ka-
natlarıyla Sunny'ye dokundu ve kayalığın kenarından uça-
rak ortadan kayboldu. Sunny tereddüt etti. Clay'in pençe-
lerini sıktı ve Glory'nin arkasından gitti.

Peril, "Bu taraftan daha çabuk gideriz," dedi. Kanatları-
nı çırpı ve ziyafet alanını yukarıdan gören kayalığa doğru
fırladı. Tsunami suratını astı ve Peril'in arkasından gitti.
Clay hâlâ arenadaki bağırıışları duyabiliyordu. Bağıranla-
rın arasında Kraliçe'nin de olup olmadığını anlayamadı.
Havayı ejderler kaplamıştı. Hiçbiri kehanetin ejderlerini
arıyor gibi görünmüyordu ama Clay bunun uzun sürme-
yeceğini biliyordu.

Hepsi yukarı doğru uçarken Clay üzerinde küçük bir
çalılık olan dar bir kaya yığınının geçti. Kayalığın biraz
üzerinde bir leş yiyici duruyordu. Bu, partide av olarak
kullanılan leş yiyicilerden biriydi. Bir şekilde fark edilme-

den bu kadar yükseğe tırmanabilmişti. Hâlâ kayalardan yukarı çıkmaya çalışıyordu. Nefes nefeseydi ve yorgunluktan titriyordu. Clay kayalığın tepesine kadar olan mesafeye baktı ve leş yiyicinin ne kadar daha gitmesi gerektiğini fark etti. Özellikle bu kadar küçük bir yaratık olarak...

Onun için neden üzüldüğünü bilmiyordu. Ona öğretilenlere göre leş yiyiciler lezzetli belalardı, başka işe yaramazlardı. Ama o da aynı yöne gidiyordu zaten. Ve leş yiyici çok uğraşmıştı.

Clay alçaldı, leş yiyiciyi pençeleriyle kavradı ve sonra Peril ile Tsunami'nin peşine takıldı tekrar. Leş yiyici bağırdı ve Clay'in pençelerini ittirmeye başladı ama hiç silah taşımıyordu ve Clay'in bildiği kadarıyla leş yiyicilerin doğal bir savunma mekanizmaları yoktu. Bu diğer gördüğü leş yiyicilerden daha küçüktü. Kafasında siyah kürk vardı ve Clay'in pulları kadar kahverengi düz bir derisi vardı.

Kayalığın tepesine ulaşana kadar leş yiyici kıpırdandı ve çılınca Clay'in pençelerine vurdu. Buradan her yer dağ manzarasıydı. Clay bir leş yiyicinin doğal yaşam alanının ne olduğunu bilmiyordu ama yapabileceğinin en iyisi buydu. Peril ve Tsunami, sarayın ana salonunun açık çatısında bulunan büyük delikten giriyorlardı. Clay, leş yiyiciyi büyük bir kayanın arkasına yavaşça bıraktı.

"Ve artık ejderlerden uzak dur," dedi azarlayarak ama leş yiyicinin onu anlayamadığını biliyordu. Leş yiyici ağzını açıp kapatarak ona baktı. Clay, *İçgüdüleri bile akıllıca değil*, diye düşündü. Neden kaçmıyordu?

Ama bu, artık onun sorunu değildi. Pençesiyle onu ha-

fifçe dürttü, arkasını döndü ve çatıdaki deliğe atladı. Salonun en alt kısmında Peril ve Tsunami'nin Kestrel'in üzerindeki parmaklıklara doğru gittiğini gördü.

Buradan bile tüneldeki haykırışları duyabiliyordu. GökKanatların çoğu dışarıda dağın tepelerinde saklanıyordu. Ama ejderlerin ayak, el ve diş sesleri salonda yankılanıyordu.

Burn, Glory'nin zehriyle arasında bir kalkan olan askerlerini geri çekmek zorunda kalmıştı ve ejderler için daha sonra gelecekti.

Clay, parmaklıkların üzerindeki Tsunami'nin yanına kondu ve geriye sıçradı çünkü Kestrel'in sarı gözleri parmaklıkların arasından ona bakıyordu.

Kestrel, "Burada ne arıyorsunuz?" diye homurdandı.

Metal kafese uzanan Peril, "Seni kurtarıyoruz," dedi. Pençelerini kalın parmaklıklara koydu ve demirin ağır erime kokusu kapladı her yeri.

Clay, daha önce Kestrel'i hiç bu kadar kararsız görmemişti. Kaygıyla Peril'i izledi. Dilini dışarı çıkarıp sokuyordu. Peril'in gözleri parmaklıklardaydı. Parmaklıklar Sunny'yi koydukları narın kuş kafesinkinden daha kalındı, bu yüzden eritmek daha fazla zaman alıyordu.

Kestrel, "Senin öldüğünü sanmıştım," dedi en sonunda.

"Ben de senin öldüğünü sanmıştım," dedi, Peril. Sesinde hiç samimiyet yoktu.

"Scarlet'in yeni, ölümcül bir savaşçısı olduğunu duymuştum," dedi Kestrel. "Sen olduğunu bilmiyordum."

Peril omuzlarını silkti. "Sanırım sana ihtiyacım yoktu. Sen olmadan da her şey yolunda gitti." Clay ve Tsunami

göz göze geldi. Clay'e göre "yolunda" tam olarak Peril'i tanımlayabilecek bir kelime değildi.

Peril, "Kraliçe Scarlet bana göz kulak oldu," diye devam etti. "Bana ihtiyacım olan siyah kayalardan buldu. Bana bir hedef ve yaşayacak bir yer verdi."

"Siyah kaya mı?" diye araya girdi Kestrel. "Ne siyah kayası?"

"Hey!" Bir çift GökKanat gardiyanı en yakın tünelden bağırarak çıktı. "Durun!"

Birinden ateş püskürme sesi geldi ve Tsunami'ye bir ateş dalgası püskürttü. Clay kendini ateşin önüne attı ve pullarında ateşin sıcaklığını hissetti. Ateşin acısı içine işledi ama kısa bir süre sonra yok oldu. Ateşin kırmızılığı pullarından giderken silkelendi ve gardiyanların şaşkın yüzlerine baktı.

Tsunami diğer gardiyana saldırdı. Yan tarafını pençeledi ve kuyruğuyla da kafasına vurdu. Biraz geri çekildi ve sonra üzerine atladı. Geniş kanatlarıyla gardiyana vuruyordu.

Bu sırada Clay'in gardiyanı ona saldırdı. Kavgaya tutuşular. Clay, gardiyanın pençeleriyle sırtındaki yaraları tırmaladığını hissetti. Büyük bir güçle gardiyanı fırlattı. Tam son parmaklık erirken gardiyan duvara çarptı ve Kestrel devasa cüssesiyle sinirle hücrelerinden çıktı.

Clay, Kestrel'in ne kadar büyük olduğunu unutmuştu. Kızıl pulları zincirlerin bağlandığı yerlerde sıyrılmış ve ezilmişti. Peçeleri körleşmiş gibiydi. Sanki hücresinin duvarlarını tırmıklıyordu bunca zamandır.

“Öldürün şunları ve gidelim!” diye kükredi.

Peril, Tsunami’yi sıkıştıran muhafıza saldırdı. Tsunami’yi bıraktı ama artık çok geçti. Peril’in pençeleri gardiyanı yakaladı ve boynunu kesti. Geriye kaban ve dumanlar çıkan siyah yanık izleri kaldı. Muhafız bağırmaya çalıştı ve Peril onu tekrar boğazından tuttu. Etini ve pullarını kâğıt gibi yakıyordu.

Clay’in midesi bulandı. Uzun süredir bir şey yemediğine sevindi. Savaştığı muhafıza baktı. Turuncu gözleri korkuyla Peril’i izliyordu. O sadece kabilesi ve kraliçesi için savaşan bir askerdi.

Clay, “Kaç!” dedi gardiyana. GökKanat gardiyanını kaldırdı ve tünele doğru itti. Muhafız tereddüt etmedi. Kırmızı ve altın renkler saçarak ortadan kayboldu.

Clay dönünce Peril’le göz göze geldi. Muhafızı, tamamen yabancı birini ondan koruduğunu anlamıştı. O an, az önce yaptığı hakkında Clay’in ne hissettiğini tam olarak anlamıştı.

“Aptal korkak,” diye tısladı Kestrel. “Gidip haber verecek. Kraliçe Scarlet çok geçmeden bizi yakalayacak.”

Tsunami, “Kraliçe Scarlet muhtemelen ölmüştür,” dedi sert bir şekilde. Ve Clay’le böyle konuşma. Sadece bizi takip et ve konuşmayı kes.” Havaya zıpladı uçmaya başladı. Clay’le Peril tekrar göz göze geldi. Peril’in pençeleri açıldı ve kapandı. Clay’e doğru uzandı ama daha sonra geri çekti.

Clay, “Haydi,” dedi Peril’e. Sesine hissetmediği bir anlayış katmaya çalıştı.

Tsunami'nin peşinden uçtular. Güneş üzerlerine geldiğinde bakır, kahverengi ve kızıl kanatları parladı. Clay havaya fırladı ve sert bir şekilde şelaleye doğru dönüş yaptı. Peril'in sıcaklığını kuyruğunda hissedebiliyordu.

Şelalenin dibine doğru inerlerken kayalıklı uçurum yanlarında parlıyordu. Tsunami onları gürleyen suya doğru daha da yaklaştırdı. Sıçrayan sular arasında kanatlarını çırpıyordu. Clay, yüzünü sıçrayan su damllarına doğru çevirdi ve bir süre gözlerini kapattı.

Derinlere doğru indikçe, şelalenin sesi, saraydan gelen sesleri bastırmıştı. Bu şelale Clay ve Tsunami'nin dağdan kaçarken karşılaştığı şelaleden daha yüksekti. Kaya çıkıntılarına çarparak daha küçük akıntılar oluşturunuyordu. Uzun düz bir çarşaf gibi akıyor ve daha sonra su ejderlerinin pençeleriyle suya vurduklarındaki gibi başka yönlere sıçırıyordu.

Clay, alt tarafta parlayan bir göl ve diğer tarafında da Elmas Püskürten Nehir'in engebeli tepelerden doğuya ve güneye doğru, denize aktığını gördü. Dağın alt kısmında, gölün bitişiğinde kahverengi ve yeşil renkli kısa ağaçlar ve çalılık alan vardı.

Tsunami, şelalenin alt tarafındaki duvarda bulunan boşluğa doğru yöneldi. Hedefe yaklaştıkça Clay, Sunny'nin endişeden parladığını görüyordu.

Gölün çamurlu kenarlarına indirler. Gürüldeyen suyun arkasına saklanmış küçük bir mağaranın önünde sık ağaçlar vardı. Peril yere konunca çevresindeki otlar küle döndü. Siyahlaşan zemine baktı ve mümkün olduğunca az iz bırakmak için kuyruğunu kıvırdı.

Sunny, “Kestrel!” diye bağırdı. “Bir şeyin yok.”

Kestrel, “Beşiniz yüzünden,” diye gürlledi kuyruğunu sallayarak. “Özgür kalmayı çok istiyordunuz. Şimdi sizi neden korumak zorunda olduğumuzu anlıyor musunuz?” Kanatlarından biri ağacın dalına takıldı ve kanadını kurtarmak için çabaladı.

Tsunami, “Bir şey değil,” dedi. “Seni Gök Krallığı’nda bırakabilirdik. Ben bırakırdım.”

Clay, ayaklarının arasına giren çamura dayanamadı. Kendini yere attı ve yuvarlandı. Sıcaklığın tozlu pullarını sarmasına izin verdi.

Glory, “Yapma Clay, iğrençsin,” dedi. Gölün kenarına doğru geldi ve kanatlarını güneş ışığına doğru açtı.

“Dikkatli ol.” Tsunami onu geri çekti. “Eğer bizi arıyorsa, parlak, mor renkte bir ejderi yukarıdan çok rahat fark ederler.”

Glory tüylerini dikti. “*Parlak mor* değilim ben. Kraliçe Scarlet buna menekşe rengi diyordu.”

“Ah, özür dilerim,” dedi Tsunami. “Demek istediğim, *menekşe rengindeki* bir ejderi yukarıdan çok rahat fark ederler.”

“Çok komik birisin,” dedi Glory. “Neyse, bunu halledebilirim.” Kanatlarındaki pullar sanki güneş yansıyormuş gibi parlamaya başladı. Daha sonra mor renk kayboldu. Kısa bir süre sonra, Glory yerdeki çamurla aynı renkтейdi. “Mutlu oldun mu?” diye sordu Tsunami’ye.

Tsunami, “Benim süper gücümün ne olduğunu bilmek istiyorum,” diye mırıldandı. “Senin kamufle olan pulla-

rın ve zehir çıkaran dişlerin var. Clay ateşe dayanabiliyor. Starflight'ın ne zaman işler kötüye gitse onu kurtarmaya gelecek büyük ejderleri var. Benim neyim var?"

"Clay ateşe mi dayanabiliyor?" diye sordu Sunny. "Ne? Zehir çıkaran diş mi dedin?"

Clay, "Evet," diye cevapladı. "Korkarım bundan sonra Glory'ye daha iyi davranman gerekecek Sunny."

Sunny öfkeyle kanatlarını çırpı. "Ben her zaman iyi... Ah, bana takılıyorsun," dedi Clay kahkahaya boğulurken. Sunny, avuç dolusu çamur fırlattı Clay'in yüzüne. Clay eğildi ve Peril'in üzgün bir ifadeyle izlediğini fark etti.

Tsunami, "Gördün mü, kendi başımızın çaresine bakabiliyoruz," dedi Kestrel'e. "Clay ve Glory'nin neler yapabildiğini bilmiyordunuz bile. Hiçbir şey yapamadığımızı düşünüyordunuz ama bizi yerin altında tutmanız ve bize yumurta muamelesi yapmanız sizin hatanız."

Kestrel, "Ah, her şeyi yanlış yaptık," dedi dokunaklı bir şekilde. "Devam et, bizi suçla. Ama biz Barış Pençeleri'nin söylediklerini yaptık. Böyle yapmasaydık muhtemelen ölmüştünüz."

Tsunami çenesini kaldırdı. "Barış Pençeleri'ne geri dönmüyoruz," dedi.

Sunny, "Dönmüyor muyuz?" diye cıyıkladı. Glory ona sert bir bakış attı.

Kestrel, "Öyle mi?" dedi. Dallardan kaçınmak için başını öne eğdi ve Tsunami'ye sert bir bakış attı. "Harika planınız nedir, sorabilir miyim?"

Tsunami, "Gidip evlerimizi bulacağız," dedi. "Ve aile-

mizi. Parşömenlerden okumak yerine ilk olarak bu savaşı göreceğiz. Ve daha sonra bir şey yapıp yapamayacağımıza karar vereceğiz.”

Sunny, “Ama Tsunami,” diye fısıldadı kanadına dokunarak. “Kehanet! Yapmak zorundayız!”

Clay, “Şşşş,” dedi. Olur da ateş püskürtür diye, onu Kestel’in öfke dolu bakışlarından uzaklaştırdı.

Clay, içten içe Sunny’ye katılıyordu. Kehaneti yok sayamazlardı. Savaş için bir şeyler yapılmalıydı ve herkes bunu ejderlerden bekliyordu. Clay, esirleri düşünüyordu. Sanki onları kurtaracakmış gibi kehanetin ejderlerinin şarkısını söylemelerini...

Ama bir yandan da Tsunami’ye katılıyordu. Dış dünyaya çıkıp ne yapılabileceğine karar vermeden hiçbir şey yapamazlardı. Onları ailelerinden uzakta tutan Barış Pençeleri ve savaşı durdurmayı önemli kılan her şeyden uzak bir şekilde, tek başlarına...

Kestrel ve Tsunami bakışırken bir sessizlik oldu. Kestrel’in burnundan havaya doğru dumanlar çıkıyordu. Clay, Peril’e baktı ama o gözlerini annesine dikmişti.

Kestrel beklenmedik bir şekilde, “Pekâlâ,” dedi. “Neden önemsiyorum ki? Sizinle işim bitti. Benden istenen her şeyi yaptım ama gördüğüm tek şey bir grup nankör kertenkele. Gidin ve değerli ailelerinizi bulun. Size ne olduğu umurumda değil.”

Kestrel’e tırmanıp bacağına sarılan Sunny, “Ah, Kestrel,” dedi. “Böyle deme. Bizim için yaptıklarının farkındayız, biliyorsun.”

Clay, Tsunami ve Glory'nin birbirlerine bakarak gözlerini devirdiklerini fark etti.

Kestrel, "Artık kendi başınasınız," dedi. Sunny'yi bacaklarından silkeledi ve göle doğru geriledi. "Uğurlar olsun. Peril, geliyor musun?"

Peril tereddüt etti.

"Bizimle geleceğini sanıyorduk," dedi Clay. Peril'in gözleri parladı.

Tsunami, "Yanmış cesedimi çiğnersin," diye kükredi. Kanadıyla Clay'e vurdu.

Glory, "Neden gelmesin?" dedi. Gözleri uçan bir kelebeğe takılmıştı. "Belki de Peril kehanet için ihtiyacınız olan ejderdi. 'Gök kanadınız'."

Clay ona göz kırptı. "Vay. Böyle mi düşünüyorsun?"

Glory'nin kulaklarında küçük kızıl ateş figürleri belirdi ve omuzlarını silkti.

"Ah, olabilir miyim?" dedi Peril.

Kestrel, "Hayır!" diye tısladı.

Glory, "*Dağın tepesindeki en büyük yumurta*," diye alıntı yaptı. "Eğer ikizsen yumurtan çok büyük olmalı." Gözleri diğer ejderlere bakmak yerine bir kelebeği izliyordu.

Peril, "Bu doğru!" dedi. "Belki kehanetin bir parçasıyım!" Clay'e ümitle baktı.

Kestrel, "Bunun imkânı yok," dedi. "Peril ve kardeşi sizden bir yıl önce doğdu sizi alçak sürüngeçenler. Kehanet, en parlak gecede, aynı anda doğan beş ejderden bahsediyor. Yüzleşin artık, GökKanat'ınız yumurtadayken öldü. Kırık yumurta parçasını ve ejderi alan katil ejderi gördüm."

Clay çamurlu pençelerine baktı. Kestrel doğru söylüyordu. Kehanetin söylediği kelimeleri tam olarak hatırlayamamıştı. Peril'in beşinci ejder olmasının imkânı yoktu.

"Kusura bakma," dedi Peril'e. Peril'in bakır kanatları gevşedi. Clay, "Yine de bizimle gelebilirsin," diye teklif etti.

Peril, "Yapamam," dedi. "Siyah kayalar için geri dönmeliyim."

Kestrel, "Şu siyah kayalardan bahset," dedi.

Peril, "Biliyor olmalısın," dedi, "hayatta kalmam için her gün onlardan yemeliyim."

Kestrel kuyruğunu salladı. Farkında olmadan çalılardan birini yerinden çıkardı. "Scarlet'in yalanlarından biri daha," diye tısladı. "Böyle bir şeye ihtiyacın yok," dedi.

"Ama onları yemeyi bıraktım ve hastalandım," dedi Peril.

"Yemeğine zehir atılmış," dedi Kestrel. "Scarlet'in en sevdiği oyunlardan biri."

Peril, dağdaki saraya doğru baktı. Bakır pullarından dumanlar yükseldi ve pençeleri de yere gömüldü.

"Benimle gel," dedi Kestrel kabaca. "Çok iyi değilim ama Scarlet'ten daha iyiyim." Peril'e doğru yaklaştı ama avuçlarındaki yanık izlerini gördü ve geri çekildi. Peril kafasını eğdi ve kanatlarının altına sokuldu.

Sunny, "Nereye gidiyorsun Kestrel?" diye sordu.

Kestrel, "Seni ilgilendirmez," dedi.

Sunny oturdu, kalbi kırılmıştı. Kestrel göle doğru bir adım attı ve sivriltmek için pençelerini kayaya sürttü. Dönüp Sunny'ye baktı.

“Ama sanırım,” dedi, “bana ihtiyacınız olduğunu fark edince, Jade Dağı’ndaki ejderle bana mesaj gönderebilirsiniz. Sizi önemseydiğim için koşarak geleceğimden değil. Başınıza gelecek bütün belaları hak ediyorsunuz.”

Tsunami, “Gitmeden önce,” dedi, “yumurtalarımız hakkında bildiklerini ve nereden geldiklerini anlat.”

Kestrel somurttu. “Merak edilecek bir şey yok. Webs yumurtanı DenizKanat kraliçesinin kuluçka odasından çaldı.”

Sunny, “Tsunami!” diye fısıldadı. “Kraliyete aitsin! Hikâyedeki gibi!” Tsunami kuyruğunu salladı. Şaşkın ve düşünceli görünüyordu.

“Morrowseer bize Starflight’ın yumurtasını getirdi,” dedi Kestrel. “Dune, Sunny’nin yumurtasını Akrep Yuvası’nın yakınlarında saklanmış olarak buldu. Ve büyük kuvvetli kahramanımız, Elmas Püskürten Delta civarlarında yeni doğan ÇamurKanatlar’ın emeklediği bir yerden geldi.”

Clay döndü ve gölden akan nehre baktı. Heyecandan hızla kalbi atmaya başladı. Evi, ailesi... Hayal ettiğinden daha yakındaydı.

Glory, “Ya ben?” diye sordu.

Kestrel omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok. GökKanat yumurtasını kaybettikten sonra Webs seni yukarlardan bir yerden çaldı. Nereden olduğunu hiç önemsemedim çünkü önemli olmadığını biliyordum.”

Tsunami, “Ah, haydi oradan!” diye bağırdı. “Söylediğin her şey kırıncı ve acımasız.”

“Söylediğim her şey doğru,” dedi Kestrel.

Kestrel’e dik dik bakan Peril, “Bana iyi davranacağını sanmıyorum,” dedi. “Seni hiç böyle hayal etmemiştim.”

Kestrel’in omuzları düştü. “Hayat beni böyle yaptı. Ya kabul et ya da git.” Kanatlarını açtı. “Çünkü ben şimdi gidiyorum ve benimle ister gel ister gelme.”

Clay, “Unutma,” dedi Peril’e. “O seni kurtarmaya çalıştı. Çok kibar bir ejder değil, bu doğru, ama baksana... Bunu yapabilecek kadar önemsiyor seni.” Avuç içlerindeki yanık izlerini Peril görsün diye Kestrel’in pençelerinden birini aldı ve açtı. Kestrel ona dişlerini gösterdi ve kolunu geri çekti.

Peril kafasını salladı. “Hazır değilim,” dedi. “Belki bir gün birbirimizi tekrar buluruz.”

Kestrel kuyruğunu ileri geri salladı. Yer titredi. “Pekâlâ, sen bilirsin.” Turuncu gözleri kötü bir şekilde bir ejderden diğerine kaydı ve Clay’de durdu. “Dinle ÇamurKanat. Bütün o soylu konuşmalarına rağmen, savaşp diğerlerini korumazsan hiçbir işe yaramazsın. Bunu aklından çıkarma.”

Söyledikleri her zaman olduğu gibi Clay’e dokundu. Ümidi biraz kırıldı. Sunny’nin onu anlayışla okşadığını hissetti.

Tsunami Kestrel’e doğru tehdit edercesine bir adım attı ama bir şey söyleyemeden büyük kızıl ejder kanatlarını açtı ve havaya yükseldi. Gölün üzerinden geçti ve arkasına bakmadan batıya doğru uçtu.

Clay'in gözleri Peril'inkilerle buluştu. "Ne buluşma ama..." dedi. Altındaki siyahlaşmış zemine baktı.

Clay, "Hâlâ bizle gelebilirsin," dedi. "Kehanette olmasan bile."

Peril, "Hayır," dedi yavaşça. "Sanırım... Sanırım bunu hak etmiyorum."

Clay başını ona doğru çevirdi. "Bu da ne demek?"

"Senin söylediğin gibi," dedi. "Siz hakkında kehanetler yazılan ejderlersiniz. Kahraman ve kurtarıcısınız ve ben... Yani, ben bunun tam tersiyim. Ben kötüyüm."

Clay, "Ben kahraman değilim," dedi. "Bizi Gök Krallığı'ndan kurtaran sensin."

"Sadece senin için." Peril başını olumsuz anlamda salladı. "Bir katil olarak doğduğumu sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilim. Kraliçe Scarlet beni böyle yaptı. Ya da böyle olmasına ben izin verdim. Sanki bunu seçtiğimi bilmeden seçmişim gibi... Ama sen bu şekilde doğdun." Clay irkildi. Diğer ejderlerin ona baktığını hissetti. "Sen nasıl doğduğunu biliyordun ve başka bir şey olmayı seçtin. Sanırım ben de böyle yapmazsam sizden biri olamam."

Gözlerini kırptırdı. Ateş mavisi gözleriyle Clay'in arkadaşlarına baktı tek tek. "Gök Krallığı'na geri dönüyorum. Ben oraya aitim ve Kraliçe Scarlet'in ölüp ölmediğini öğrenmem gerekiyor."

Clay, "Ayrılmak istemiyor musun?" diye sordu. "Gök Krallığı dışındaki dünyayı görmek istemiyor musun?"

Peril ayaklarının altındaki külleri karıştırdı. "Dünyanın bensiz güvende olduğunu bilene kadar istemiyorum," dedi.

Tsunami, "Bu acıklı vedalaşmayı hızlandırabilir miyiz?" diye sordu. "Çünkü misafirlerimiz var." Başıyla uçurumun tepesini gösterdi.

İki grup ejder dairesel hareketlerle havalanıyordu. Bir grup kırmızı ve altın renginde, diğer grup da soluk beyaz renkte parlıyordu. Burn'un belli olan figürü de iki grubun üzerindeydi. Kısa bir süre sonra ayrıldılar. Ejderler her bir yana dağıldı. Kanat çırpışları gökyüzünü kapladı. Arama yaparken uzun boyunlarını sağa sola çeviriyorlardı.

Kaçan ejderleri arama çalışmaları başlamıştı.

Sunny, "Ne yapacağız?" diye sordu telaşla.

Tsunami, "Deltaya ulaşmalıyız," dedi. "Clay'in ailesini orada bulabiliriz. Belki bizi korurlar."

"Sonra da denizde oluruz," dedi Sunny. "Böylece senin aileni de bulabiliriz. Belki Starflight bizi orada bulabilir? Sizce Starflight bizi arıyor mudur?"

"Sanmıyorum," dedi Glory. Sunny'nin yüzü düştü. "O şimdi muhteşem GeceKanatlar'la beraber. Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama şu an yukarıda bizi arayan

yaklaşık iki yüz ejder var. Bu ağaçların altından çıktığımız anda bir sincap gibi üzerimize üşüşürler.”

Clay, “Benim bir fikrim var,” dedi tereddüt ederek. “Ama pek hoşunuza gitmeyecek.”

Glory, “Ah, iyi o zaman,” dedi. “En sevdiğim plan türü.” Clay ona gülümsemeye çalıştı ama göz göze gelemedi.

Ne yaptım şimdi? Clay nehri gösterdi. “Deltaya kadar yüzeceğiz.”

Glory yüzünü buruşturdu. Pençeleri kahverengiden soluk maviye döndü ve tekrar eski hâline geldi.

Sunny, “Ben çok iyi bir yüzücü değilim,” dedi endişeyle. “Ama deneyebilirim sanırım.”

Tsunami, “Bizi yukarıdan görürler,” dedi.

“Glory’yi göremezler,” dedi Clay. “Nehirde kamufle olabilir. Ve senin sırtında olursa seni de saklayabilir.”

Glory ve Tsunami bu teklife pek sıcak bakmadılar.

“Daha sonra Sunny’yi çamura bularız ve benim sırtıma koyarız,” diye devam etti Clay. “Nehrin sığ yerlerinden giderim ve yukarıdan nehir yatağının bir parçası olarak görünürüz.”

Peril araya girdi. “Siz gidene kadar beklerim ve daha sonra farklı yöne doğru uçarım. Belki onları bir süre oyarlarım. Siz güvende olduktan sonra bana dokunamazlar ya da bir şey yapamazlar.” Clay’e baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı.

Tsunami, “Pekâlâ,” dedi. “Elimizdeki en iyi fırsat bu. Haydi deneyelim ve çabuk olalım.” Glory ile birlikte nehre girdi.

Clay, Peril'e döndü. "Emin misin?" diye sordu. "Ya Burn sinirini senden çıkarırsa?"

"Nasıl?" diye sordu Peril. "Çok iyi bir özelliğim var. Hiçbir ejder bana zarar veremez. Senin dışında, sanırım." Kanatları titredi.

Clay, Peril'in pençelerini tuttu. Sıcaklığın pullarına işlediğini hissetti. "İyi olan tek özelliğin bu değil, Peril." Kuyruklarını birleştirdi ve kanatlarıyla onu sarmaladı.

Peril, omzuna doğru yanaştı. "Bunun doğru olduğuna inandırıyorsun beni," dedi.

"Clay," diye bağırdı Tsunami. "Gitmemiz gerek."

Clay ayrıldı ve Peril geri çekildi. Clay'e değen pençelerini ovuşturdu. Clay, "Dikkatli ol, tamam mı?" dedi.

Peril kafasıyla onayladı. "Savaş bitince gelip beni ziyaret et."

Sunny çamura uzandı ve Clay pullarını çamurla kapladı. Altın parıltısı, kalın kahverengi tabakanın altında yok oldu. Clay, Sunny'nin kuyruğunu çamura batırdı ve sırtında açık kalan yerleri de çamurla sıvadı. Clay'in işi bittiğinde Sunny bir ÇamurKanat gibi görünmüyordu ama artık Sunny gibi de görünmüyordu.

"Kendimi çok ağır ve yapışkan hissediyorum," dedi Sunny. Ama Clay'in sırtına tırmanınca Clay, onun bir inekten biraz daha ağır olduğunu hissetti. Onu kolayca kaldırdı ve göle girdi.

Diğer ikisi çoktan suya girmiş bekliyorlardı. Arkadaşlarının sadece bulanık siluetlerini görmek çok ürkütücüydü. Glory kanatlarını açınca mavi kanatlarının ve kuyruğunun

bir kısmı dışarda kalsa da Tsunami'yi büyük ölçüde sakladı. Clay yukarıdan fark edilmemesini umdu.

Sunny dönerek omzunun üstünden Peril'e baktı. "Bize yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Tsunami, "Önce bize ihanet ettikten sonra," diye homurdandı. Glory, Tsunami'nin kafasını suya soktu.

"İyi şanslar," dedi Peril.

Clay, "Sana da," dedi. "Hoşça kal, Peril."

Clay göle girerken Peril'in ardından baktığını hissetti. Başına bir şey gelmemesini diledi.

Çok fazla dalga oluşturmada göl kıyısı boyunca dikkatlice ilerlediler. Temiz ve hareket etmeyen buz gibi su Clay'in pençelerinin arasından akıp geçti. Nehrin ağzına geldiklerinde Clay akıntıyı hissetti. Daha sonra Elmas Püskürten Nehir'i takip ederek akıntı boyunca yüzdüler.

Clay, pullarında, arenadan kalan tozun ve ağrının geçtiğini hissetti. Kanatlarını rahatça açtı ve arkadaşları yeniden yanındaydı. Belki hâlâ güvende değillerdi ama en azından şu an onları koruma imkânı vardı.

Gök Krallığı geride kalmıştı.

Önlerinde Çamur Krallığı bataklığı, Elmas Püskürten Delta ve en sonunda da ailesi ve evi vardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EJDER KANI RENGİNDE
BİR YUMURTA

Ejderler, gün boyunca yüzdüler. Hava tamamen kararıp üstlerinde bir süre ateş görmeyince nehrin kıyısına tırmandılar, yemek yediler ve dinlendiler.

Görünüşe göre açık alanda avlanmak, kapalı bir mağarada avlanmaktan çok daha zordu. Clay, elinden iki tavşan ve bir çakalı kaçırınca gardiyanlara lanetler okudu. Ama nihayet derisi yağlı büyük bir yaban domuzu yakalayıp öldürdü ve arkadaşlarıyla paylaşmak için onlara götürdü.

Sunny, domuzun ölü bedenini taşımaya yardım etmek için öne atıldı. "Tsunami de biraz balık yakaladı," dedi. "Ben de bu harika yabani havuçları söktüm ama kimse yemek istemiyor."

Clay, "Havuç mu?" dedi burun bükerek. "Onları birisi isteyerek neden yer ki?"

"Ben seviyorum," dedi Sunny. "Ayrıca bunlar toprak kaplı ve kütür kütür. Eminim yersen beğenirsin."

"Hayır," dedi Clay. "Artık özgürüz. Bundan sonra ne yemek istersem sadece onu yiyeceğim." *Yakalayabileceğim kadar yavaş olduğu sürece*, diye düşündü kederle.

Etraf kırık ağaç gölgelerinden başka bir şey göremeye-

cek kadar karanlıktı ama ayların ışığı göğe yükselen sarp dağları aydınlatıyordu. Dağın tepelerinde yarasaya benzer karanlık şekiller dolanıyordu. Burn onları aramaktan vazgeçmemiştir ve Tsunami, büyük ihtimalle bir süre daha vazgeçmeyeceğini belirtti.

“Neden bizi öldürmek istiyor?” diye sordu Sunny. “Ona bir şey yapmadık ki.”

Tsunami, “Kehanetlere inanmaz,” dedi. “Özellikle de bizimkine. Kehanet, kız kardeşlerin, Blister, Blaze ve Burn’den ikisinin öleceğini söylüyor ama ölenin kim olacağını söylemiyor. Burn kehaneti sadece muhteşem bir galibiyet alacağını açık bir şekilde söylerse sever. Şu an kehanet onun için çok belirsiz ve gizemli. Bizi ortadan kaldırıp kendi yöntemleriyle savaşmayı tercih ediyor.”

Sunny, “O zaman kimin kazanacağına karar verdiğimizde, bu kesinlikle o olmayacak,” dedi titreyerek.

Tsunami, “Belki Blaze,” dedi. Bir parça eti kemiriyordu. “Starflight onun aptal olduğunu söylüyor ama en azından KumKanatlar onu seviyor.”

“Bana Blister olabilir gibi geliyor,” dedi Glory. “Zeki bir kraliçeden daha kötü hiçbir şey yok sesinde. Tabii, sözüm geçtiğinden falan değil...”

Clay şaşkınlıkla ona baktı ama ne demek istediğini so-ramadan Tsunami cevapladı.

“Ama Blister sadece zeki değil,” dedi Tsunami. Başını ön pençeleri üzerinde dinlendirdi. “Eğer parşömen ve gardiyanların bize söylediklerine inanırsak, o kurnaz, çıkarıcı ve kraliçe olmak için yaptığı şeyleri umursamayan biri. Bu

yoluna çıkan diğer kabileleri ve dünyanın geri kalanını yok etmek anlamına gelse bile...”

Ejderler sustu. Gökyüzünün büyüklüğü Clay’in kendini çok küçük hissetmesine neden oldu. Savaşı bitirmek bir yana, bir sonraki KumKanat kraliçesini seçeceklerini düşünmek çok çılgınca geliyordu. Kim dinlerdi ki onları? Rakip kraliçeler dinlemezdi tabii ki. Beş ejder nasıl bir şeyler yapabilecekti?

Sunny, umutla aylara baktı. Clay onun nasıl hissettiğini biliyordu. Starflight’ın birden yıldızların arasından yanlarına düşmesini istiyordu. Her şeyi bilen arkadaşını bu kadar çok özleyeceğini hiç düşünmemişti ama onun yanlarında olmaması kötü bir histi.

Özellikle de bazı sorularına cevap verebilecekken... Mesela Glory’nin zehri birden nereden gelmişti. Clay, “Sence bütün YağmurKanatlar aynı şeyi yapabiliyorlar mıdır?” diye sordu Tsunami ile Sunny kıvrılıp uyuduktan sonra. Glory diğerlerinden ayrı uzanıyordu. Kuyruğunu burnunun üzerine kıvrımış ve sabit bir şekilde dağlara bakıyordu.

Glory, “Nereden bileyim?” dedi. “Biri bana YağmurKanatlar hakkında, tembel olmalarının ve bu arada daha önce binlerce kez bahsetmediyse, kehanetin bir parçası olmamalarının dışında bir şey öğretti mi ki?”

Clay, “Bana kızgın mısın?” diye sordu. Görünüşe göre kaçtıklarından bu yana onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

Glory gözlerini kapattı ve cevap vermedi. Clay cevabın evet olduğunu anlamıştı.

Yorgun olmasına rağmen çok fazla uyumadı. Hepsi hava hâlâ karanlıkken gitmek istiyordu. Gözlerini açmaya zorladığında ayların ikisi, dağların ardında batarken üçüncü ay da gökyüzünde parlıyordu. Nehir yanlarında yavaşça akıyor ve gürlüyordu ve pullarının altındaki çamur da sıcaktı.

Daha sonra, birden Glory'nin gittiğini fark etti.

Kalbi hızlı atmaya başladı. *Hayır, hiç kimseyi kaybetmiyorum*, diye düşündü.

Clay diğerlerini uyandırdı. "Glory nerede?" diye fısıldadı.

Ayağa fırlayan Tsunami, "Biliyordum," diye homurdandı. "Bir şeye sinirlendiğini biliyordum."

Sunny, "Neye sinirlendi?" diye sordu yüzünde şaşkın bir ifadeyle. "Kaçtığımız için mutlu değil mi?"

"Belki de hoş karşılanmadığını hissetmiştir," dedi Tsunami, "bu hödük yüzünden." Bir sessizlik oldu ve sonra kuyruğuyla Clay'e vurdu. "Senden bahsediyorum, sersem."

"Oh." Clay, hödüğün ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Şimdi ne yaptım?"

"Öyle mi? Haydi, düşünelim," dedi Tsunami. "Oh, oh, psikopat Peril 'gök kanadımız' olsa harika olmaz mı? Belki de hayatımız boyunca beklediğimiz beşinci ejder odur. Haydi Morrowseer'ın istediği gibi Glory'yi bir kenara bırakalım ve yerine bizimle gelen ilk GökKanat'ı alalım."

“Glory’yi değiştirmek istemedim,” dedi Clay dehşetle. “Ben sadece... Düşündüm ki Peril bize ayak uydurabilir. Ama hepimize! Glory’nin gitmesini hiç istemedim! Ayrıca, bir dakika.” Kafasını tuttu. “Bu Glory’nin fikriydi. Peril’in GökKanat’ımız olabileceğini o söyledi.”

“Evet, tamam, ama senin de bu kadar heyecanlanmanın gerekiyordu,” dedi Tsunami.

Clay, “Ne?” diye çıkıştı. “Bu hiç adil değil. Sadece diş ejderlerin bildiği bir çeşit gizli bir testten başarısız olduğum için sorun yaşıyorum sanki.”

“Ben bilmiyorum,” diye karşı çıktı Sunny.

“Hayır, o kötü niyetli GökKanat’ı, Glory’ye tercih ettiğin için sorun yaşıyorsun,” diye cevapladı Tsunami.

“Asla böyle bir şey yapmadım!” Clay neredeyse bağırmıştı. “Böyle bir şey yapmam. Kimse bana ikisinden biri olması gerektiğini söylemedi.”

“Bu doğru,” diye araya girdi Sunny. “Birinin Glory’nin yerine Peril’i almamız gerektiğini kastettiğini hiç düşünmedim. Hep beraber gidip kehaneti gerçekleştireceğimizi düşündüm.”

“Tabii öyle düşündün,” dedi Tsunami. “Her zaman senin ne düşündüğünü biliyoruz.”

Sunny’nin sırtındaki pullar parladı. “Biliyor muyuz?” dedi kükreteye yakın bir sesle. Clay onu hiç bu şekilde duymamıştı.

Tsunami çoktan Clay’e dönmüştü. “Glory şimdi muhtemelen yağmur ormanına doğru gidiyordur. Bahse girerim onsuz daha iyi olduğumuzu düşünüyordur.”

Clay, “Ama bu doğru değil,” diye karşı çıktı. “O bizden biri. Kehanet başkalarına önem veremeyeceğimizi söylemiyor. Bütün bunları onun için yaptık, kaçtık. Bunu bilmiyor mu?”

“Haydi ya,” dedi Tsunami. “Bunun ona iyi hissettirmesini mi bekliyorsun? Bütün bunlar onun suçu mu?”

“Hayır, öyle değil,” dedi Clay. “Demek istediğim, yine olsa yaparım. Hepsini baştan yaparım. Daha fazlasını da ve onun iyi olmasını sağlamak için her şeyi yaparım. Aynıısını hepiniz için yaparım.” Pençelerinin arasından çıkan çamura baktı. “Onu takip etmeliyiz. Deltayı, ailemi falan boş verin. Hemen yağmur ormanına gideceğiz ve onu bulacağız.”

Etrafındaki karanlıkta kurbağalardan başka hiçbir şeyin sesi duyulmuyordu. Sunny, Tsunami’ye ve Clay’e baktı.

“Sana böyle olacağını söylemişim,” dedi Tsunami.

“Evet, tamam,” dedi Glory. “Haklıydın. İlk kez.” Clay kanat uçlarının onunkine değdiğini hissetti ve pulları da ay ışığında yavaşça ortaya çıktı. “Teşekkürler, Clay. Bu çok hoştu.”

Geri zıplayan Clay, “Bunca zaman boyunca orada mıydın?” dedi.

“Ayrılıp ayrılmamam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum,” dedi Glory. “Senin gitmemi istediğini düşünüyordum ama Tsunami böyle olmadığını söyledi. Üzgünüm. Ben sadece... Çok kızgındım.”

“Şimdi de *ben çok kızgınım*,” diye somurttu Clay. “Bu çok acımasız bir oyundu.”

“Tsunami’nin fikriydi!” dedi Glory. “Ona sinirlen.”

“Ah, teşekkürler,” dedi Tsunami.

“İkinize de kızgınlım!” Clay nehre doğru yürüdü. “Haydi Sunny, biz de gidip zekice ve berbat bir numara planlayalım.”

Glory, “Clay,” diye arkasından bağırdı ama sesi çok endişeli çıkmamıştı. Clay, *Onu her zaman affedeceğimi biliyor*, diye homurdandı kendi kendine. *Elimde olmadığını biliyorlar.*

Tsunami’nin Glory’ye, “Ne olursa olsun yüzmeye devam etmeliyiz,” dediğini duydu.

Sunny, Clay’i nehrin kenarında yakaladı.

“Bu çok acımasızdı,” dedi. “Birbirimize böyle davranmamalıyız.”

“Bir sonraki molamızda onun her tarafını çamurla kaplamalıyız,” diye önerdi Clay.

Sunny ona göz kırptı. “Ciddiyim! Hep bir arada olmamız gerektiğini söyledin. Hep diğerlerinin kavga etmesine engel oldun. Birbirimize güvenmemiz gerektiğini de onlara söylemelisin. Ve daha iyi dinlemeleri gerektiğini de söylemelisin. Biliyorsun, herkese.”

“Sanırım bunu biliyorlar,” dedi Clay. Pullarına bir kat daha çamur ekledi. Ayrıca, diğerlerine nasıl daha iyi arkadaş olunacağına dair nutuk çekmeye başlarsa Glory ve Tsunami’nin güleceğinden de emindi.

Sunny iç çekti ve Clay’in sırtına tırmandı. İkisi suya girdi ve Clay, Tsunami ve Glory’nin de arkalarından aynısını yaptığını fark etti.

Denize doğru ilerledikçe nehir güneye ve doğuya doğru iyice ısınıyordu. Bir süre sonra güneş ufuktan doğmaya başladı ve uzaktan büyük okyanusun parıltısını gördüler. Toprak, soluk kahverengi ve koyu yeşil tepelerin arasından açılmış ejder kanadı gibi aşağı doğru iniyordu.

Clay, gökyüzündeki düşman ejderler hakkında endişelenmeyi unutmuştu. Starflight'ın nerede olduğu hakkında endişelenmeyi unutmuştu. Glory'ye sinirlenmeyi unutmuştu. Kanatlarını kalp atışlarıyla paralel çırpıyordu. Gittikçe daha hızlı ilerliyordu. Çamur Krallığı çok yakındaydı. Kendi ejderleri, hep hayal ettiği dünya...

İlerideki şelalenin sesi de onu endişelendirmemişti. Nehirden çıkan kayaları kenara attı ve Sunny'ye tutunmasını söyledi. Hızlanan akıntı onları boşluğa doğru fırlattıca, Clay kanatlarını açtı ve havalandı.

Bir süre rüzgârda uçmak çok eğlenceli geldi. İleride nehrin denize doğru, bataklıklarda ilerleyerek yüzlerce kola ayrıldığını görebiliyordu. Ve ÇamurKanatlar'ın evlerini de görebiliyordu: Çamurdan yapılmış yüksek yığınlar. Büyük birkaç ejder ve birkaç tane de geniş ejder, büyük kahverengi dişler gibi bataklıkların içinden çıkıyordu.

Sonra Sunny korkuyla Clay'in boynunu tuttu ve Clay aşağıya baktı.

Tam altlarında tepeyle bataklıklar arasında, ölü ejderlerle dolu bir savaş alanı vardı.

Clay, savaş alanı çevresinde daireler çizerek uçtu. Şelalenin döküldüğü nehir çamurluydu, dökülen kanlardan dolayı kararmıştı ve görebildiği her yer böyleydi. O suyun içine tekrar girmeyecekti.

Yer, çamurla kaplıydı ama bu hoş bir çamur değildi. Burada kan ve ölü bedenlerden çıkan kırık kanatlar ile çamurun içine saplanmış kemikler vardı. Tıpkı bir fırtınanın parçaladığı ağacın dalları gibi... Ejderlerin bedenleri o kadar çok çamurla kaplıydı ki hepsi ÇamurKanatlar gibi görünüyordu ama Clay aralarda parlak buz mavisi ve çöl kumu beyazlığı renginde parıltılar görebiliyordu. Bir BuzKanat şelalenin çok yakınındaki bir uçurumdan aşağı atılmıştı ve suyun sıçramasıyla parçalanan gümüş renkli kanatlarının ve kanlı pullarının üzerinde küçük bir gökkuşağı oluşmuştu.

Sunny, “Bu savaş yeni yapılmış olmalı,” dedi. “Son birkaç gün içinde yani. Bakın, hâlâ yanan ateşler var.” Clay’in omzunun üzerinden baktı ve çamur zeminde görünen turuncu alevleri gösterdi. Alevler havayı iğrenç bir koku ile birlikte siyah dumanlarla doldurmuştu.

Clay, ateşlerin birine doğru yaklaştı ve alevlerin içinde kahverengi-pullu kanatlar gördü. Kusmamaya çalışarak havalandı tekrar. Bunlar ÇamurKanatlar'ın yanan cesetleriydi.

Glory ve Tsunami Clay'e yetişti. Ayrı uçuyorlardı. Glory nehir renginden, üzerine sabah çiyi düşmüş ot yeşiline döndü. Tsunami'nin kulakları parladı ve gözleri savaş alanını taradı. İkisinin de Clay gibi midesi bulandı.

"Sence kim kazandı?" diye sordu Tsunami.

"Kim mi *kazandı*?" diye bağırdı Sunny. "Hiç kimse. Kimse şuraya bakıp, "Biz kazandık," diye düşünemez. "Yapamazlar." Sesi üzüntü ve sinirden dolayı çok çıkmamıştı.

"ÇamurKanatlar'a Blaze'in ordusu saldırmış olmalı," dedi Glory. "Görüyor musunuz, şurada BuzKanat ve KumKanatlar var. Bunlar Blaze'in müttefikleri."

"Bahse girerim ÇamurKanatlar, Kraliçe Scarlet'ten yardım istemişlerdir," diye homurdandı Tsunami. "Ve yine bahse girerim ki kraliçe doğum günü kutlamalarını yarıda bırakmak yerine onları tek başına savaşmaya terk etmiştir."

Clay, buzların çoğunun erimiş olmasına rağmen BuzKanatlar'ın dondurucu nefeslerini kullandıklarını görebiliyordu. Cesetlerin bazıları zarar görmemişti ama acıdan korkunç pozisyonlara girmişlerdi. Sanki bağırırken dondurulmuşlar gibi ağızları açıktı. Soğuk havanın ıskaladığı ve zemini dondurduğu yerlerde çamur parçaları, küçük buz kristalleri üzerinde parlıyordu. Ve bazı cesetlerden, vücut parçaları düzgün bir şekilde koparılmıştı. Clay, bir bacağın yarısının dondurulmuş ve daha sonra düşmüş olduğunu gördü.

Clay, "Burada işimize yarayan bir şey bulamayız," diye düşündü.

Sunny, Clay'in sırtından indi ve karşısına geçti. "Neden bulamayalım?"

"ÇamurKanatlar dördümüze birden güvenmezler," dedi. Diğerleri de Clay'in etrafına toplandı. Havada sabit durmak için kanatlarını çırpıyorlardı.

Glory, "Bu doğru," dedi yavaşça. "Özellikle de sana, Tsunami. DenizKanatlar Blister'in tarafında."

"Tek başıma gitmeliyim," dedi Clay. "Ailem hâlâ yaşıyorsa..." Durdu. Aşağıdan gelen beyaz bir parıltıyla dikkati dağılmıştı. Bunun bir çamur çukurundan çıkan yamış bir kemik olduğunu fark edince midesi bulandı.

"Peşinden gelen birkaç ÇamurKanat düşmanı olmandan onları bulma şansın daha yüksek," diye bitirdi sözünü Tsunami. "Ama seni orada ne beklediğini bilmiyoruz. Kraliçe Scarlet'in yaptığı gibi seni esir alabilirler."

"ÇamurKanat kraliçesinin yaşadığı yer burası değil," dedi Glory. "O çok daha güneyde, bataklıklarda. Biz şu an Çamur Krallığı'nın dışındayız. Ama buranın daha güvenli olduğunu sanmıyorum."

Clay, Kestrel'in delta civarında yaşayan "en küçük" ÇamurKanatlar hakkında bir şeyler söylediğini hatırladı. Ama ailesinin köylü ya da kaba olup olmadığı umurunda değildi. Soylu bir aileye ihtiyacı yoktu; sadece ailesini istiyordu.

"Eğer yarın güneş doğana kadar geri dönmezsem," dedi, "beni aramaya gelin."

Sunny, "Ya o zamana kadar bize ihtiyacın olursa?" diye endişelendi.

“Seninle gelebilirim,” dedi Glory birden. “Eğer benim bir YağmurKanat olduğumu fark ederlerse, kimse umursamaz. Zaten savaşta değiliz. Ama aynı zamanda bunu da yapabilirim.” Kanatlarını çırparak biraz bekledi ve sonra pulları kahverengiye dönüştü. Belinin çevresi kehribar ve altın rengine döndü ve yükselen güneş sanki onu yeryüzünün en sıcak rengine çevirmişti.

“Bence hâlâ bir ÇamurKanat olamayacak kadar güzelsin,” dedi Clay şüpheyle. Glory çok uzun ve zarıftı. Kulaklarının etrafındaki tüyler de pek ÇamurKanat gibi durmuyordu. Ancak, geriye doğru katlayabilirdi ve böylece fark edilmesi çok zor olabilirdi. Ve bir de kuyruğunu bir YağmurKanat gibi kıvrırmak yerine düz tutabilirse...

Tsunami, “Saçmalık,” dedi. “Clay, sen de en az Glory kadar güzelsin.” Sunny başıyla onayladı.

Clay onlara burun kıvrırdı. “Bunu nasıl anlamam gerektiğini bilmiyorum.”

“Ben de,” dedi Glory. “ÇamurKanatlar bizi savaş alanı üzerinde şüpheli bir şekilde uçarken yakalamadan önce gidelim.”

“Şelalenin orada bekleyeceğiz. Dikkatli olun.” Tsunami havalandı ve etrafında döndü. Clay, onun parlak mavi suretinin Sunny ile birlikte uzaklaşmasını izledi.

“Benimle geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Glory’ye. Glory omuzlarını silkti. Clay ona sinirli olması gerektiğini hatırladı. Neden bu tür şeyleri aklında tutamıyordu?

Bataklıklara doğru uçarken, Clay neden kimsenin gelip

savaş alanındaki ölüleri gömmediğini ya da yakmadığını merak etti. Herhangi bir ejderi bu şekilde bıraktığını hayal bile edemiyordu. Düşmanlarını bile...

Kanatlarıyla işaret ederek, "İşte," dedi Glory sessizce. Clay, bir çamur kulesinin yanında yedi tane ÇamurKanat'ın küçük bir daire oluşturduğunu gördü. Bir diziliş pratiği uyguluyor gibi görünüyordardı. Dönüp saldırıyorlar ve konumlarını kaybetmeden yan tarafları savunuyorlardı.

Clay derin bir nefes aldı. Zamanı gelmişti. Kendi kabilenden ejderlerle tanışma zamanıydı.

Aşağı doğru uçtukça deniz kokan rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Yere konunca rüzgârından otlar eğildi. Clay, pençelerinin ıslak, bataklık çamuruna battığını hissetti ve vücuduna bir zevk hissi yayıldı.

ÇamurKanatlar onun yere konduğunu duydu ve arkalarını döndü. Dişlerini gösteriyorlardı. Clay kanatlarını açtı ve ön pençelerini havaya kaldırdı. Zararsız olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Yedi kahverengi ejderin hepsi de ona ve Glory'ye bir süre şaşkınlıkla baktı. Daha sonra en büyükleri kanatlarını çırpı ve önemsemeyen bir ses çıkardı. Bütün ejderler birden başlarını çevirdi ve diziliş pratiğine geri döndüler.

Clay, ejderlerin sola kaymalarını ve hayali bir düşmana karşı sırayla saldırışlarını izledi. En büyük ejder ara sıra emirler veriyordu. Gerçi bunlar emirden ziyade uyarıya benziyordu. "Dışarıda kalan kuyruğuna dikkat et. Enerjini

bir sonraki saldırıya sakla. kanatların iç kısmında görebileceğin belirtileri unutma,” diye bağıyordu.

Sanki Clay ve Glory’nin orada olduklarını unutmuşlardı. Clay, Glory’ye çaresiz bir bakış attı.

“Belki de soracak başka birini bulmalıyız,” diye fısıldadı Clay.

“ÖHÖ ÖHÖ.” Glory yüksek sesle boğazını temizledi. “Affedersiniz.”

En büyük ejder kaşlarını kaldırarak onlara baktı. Diğer askerlere, “Devam edin,” dedi ve daha sonra Glory’nin yanına geldi. Çamur kalın gövdesinden kolayca kayıyordu ve Clay kadar yapılı olmasına rağmen ona kıvrımlı bir zariflik veriyordu. Boynunda ve vücudunun yan taraflarında yeni açılmış yaraların üzerinde çamur ve ot yamaları vardı. Boynuzlarının birinin ucu da kırılmıştı.

“Bakın, sadece ikiniz kaldığı için üzgünüm,” dedi ÇamurKanat açıkça, “ama yeni birine ihtiyacımız yok. Üç yılda sadece bir kişiyi kaybettik ve o da odaklandığımız, her güneş doğumunda pratik yaptığımız ve aynı soydan olmayanları almadığımız için.”

“Aynı soydan olmayanlar mı?” Clay’in sesi yankılandı. ÇamurKanat ona şaşkınlıkla baktı. Glory onun ayaklarına bastı. Clay, *Neden bahsettiklerini biliyormuş gibi davran*, diye hatırlattı kendine.

“Biz sadece birini arıyoruz,” dedi Glory. “Altı yıl önce bir yumurtalarını kaybeden bir ÇamurKanat çifti.”

“Bir ÇamurKanat çifti mi?” dedi diğer ejder. Şaşırmış-

tı. Clay, yukarıdaki yapraklardan üzerine düşen sabah çi-y-lerini hissetti. Kuyruğuyla çamuru karıştırdı ve her gün bataklıklarda duruyormuş gibi görünmeye çalıştı. Kendini yere atıp yeni doğmuş bir ejder gibi yuvarlanmak istedi ama bunun garip ve doğru olmayan bir davranış olabileceğini düşündü.

Glory, “Kırmızı bir yumurta vardı,” dedi. “Buralardan bir yerden çalındı.”

“Çalındı mı?” diye tısladı ÇamurKanat. “Buna cesaret eden ejderi görmek isterim!” Pençeleri açıldı ve çamuru sıkarak kaygı verici bir şekilde kapandı. Glory bir adım geri attı.

“Ya da alındı,” dedi. “Asha adında bir ejder tarafından belki de?”

ÇamurKanat’ın sırtındaki sivrilikler gevşedi. “Ah, Asha,” dedi. “Bu doğru. Kız kardeşi Cattail’in yaklaşık altı yıl önce kanlı bir yumurtası vardı. Ama seni temin ederim ki yumurta çalınmadı. Gerçekten.” Homurdandı.

Clay’in göğsü patlayacak gibiydi. Cattail! Annesinin bir adı vardı! “O iyi mi?” diye sordu. “Cattail? Hâlâ yaşıyor mu?”

“Bir şekilde,” diye homurdandı diğer ejder. “O birlikte, hiç disiplin yoktu. Ve Asha gittikten sonra büyükkanatları hiç aynı olmadı. Artık dört taneler.”

Konuştugu, farklı bir dil gibiydi. Clay ümitsizce büyükkanatın ne olduğunu sormak istedi ama cesaret edemedi.

Glory, “Onu nerede bulabiliriz?” diye sordu.

ÇamurKanat pençesini kaldırdı ve tepeciklerin arasındaki bir boşluğu gösterdi. “Hâlâ uyuyorlardır, ama o birlik genellikle patikanın sonunda bulunan delikteki yatakhane de uyur.”

ÇamurKanat arkasını dönerken Clay, “Teşekkürler,” dedi. ÇamurKanat cevap vermedi. Çoktan dikkatini diğer askerlere vermişti.

Uzun ejder tepecikleriyle, bataklık otları arasında yükselen bir patika vardı. Saz yığınları sustu ve esintiyle yeniden hışırdadı. Eğri büğrü ağaçlar bataklığa serpiştirilmiş gibiydi. Ağaçların çoğu sarkan sarmaşıklarla kaplıydı ama Clay yakından bakınca sarmaşıkların bazılarının kızıl ve zeytin yeşili yılanlar olduğunu fark etti. Su kurbağalarının derinden gelen sesleri havada yankılanıyordu.

Patikada ilerlerken Clay büyük çamur birikintilerinden birine baktı. Gürültülü su kurbağalarından birini bulmaya çalışıyordu. Birden bir çift göz çamurun ortasında göz kırptı. Clay geri sıçradı. Neredeyse Glory’yi patikanın diğer tarafındaki bataklığa düşürüyordu.

“Dikkat et!” diye tısladı Glory.

Clay, “Burada bir ejder var,” diye fısıldadı. Clay şimdi gözlerin arkasından iki kulak ve ön taraftan da iki burun deliğinin çıktığını görüyordu. Gözler ona bir süre baktı ve sonra kapandı. Ejder tekrar çamurun içine daldı.

Glory, “Burada da bir tane var,” diye fısıldadı. Clay döndü ve batmış bir kütüğe benzeyen şeyin aslında çamurun altında uzanan bir ejderin uzun ve dikenli sırtı olduğunu fark etti. Burnunu bir kayanın üzerinde dinlendiriyordu. Gözleri kapalıydı ve hafifçe horluyordu.

“Tanrım, rahat görünüyorlar,” dedi Clay.

Glory ürperdi. “Çamurun içinde asla uyuyamam. Rüyalarım, bataklık, sivrisinek ve asla temizlenemeyen yapış yapış pislikle dolu olur.”

Bakmaya başlayınca, her çamur havuzunda batmış durumda daha fazla ejder gördüler. Güneş yükseliyordu. Işınları bataklığa yayılınca ejderlerin bazıları çamurdan çıkmaya başladı. Kanatlarını açıyor ve sıcaklığın tadını çıkarıyorlardı. Diğerleri çamurlu tabana oyulmuş küçük geçitlerden ortaya çıkıyorlardı.

Hiçbiri Clay ya da Glory’yi fark etmemişti. Clay, bunu çok garipsemişti. Ejderler aralarındaki yabancılarla ilgilenmiyormuş gibiydi. Clay, birlikleriyle bir arada durduklarını fark etti. Her biri beş ila dokuz ejderden oluşuyordu ve sadece kendi gruplarındaki ÇamurKanatlarla konuşuyorlardı.

Altı kişilik bir grubun hepsi aynı bataklıktan çıktı ve çevresinde bir daire oluşturdu. Hepsi aynı anda kanatlarını, boyunlarını ve kuyruklarını esnetti.

Sekiz kişilik başka bir grup çamurlu gölün sık yerlerinden birer birer ortaya çıkıyor ve havalanıyordu. Bataklık çevresinde ani saldırılarla en büyük ejderi takip ediyorlardı. Bir süre daireler çizdikten sonra liderleri sazlıklara daldı ve pençelerinin arasında bir timsahla tekrar yükseldi. Kuru bir zemine kondu ve sekiz ejderin hepsi birlikte timsahı parçalayıp yemeye başladılar.

“Parşömenler bunun hakkında hiçbir şey söylemiyor-

du. ÇamurKanat hayatına dair iyi bir parşömenimiz olmadı. Ama belki de onlar savaşçı birliklerdir,” diye düşündü Glory. “Kendi askerleriyle bir arada olmak... Belki de bu yüzden bu kadar güçlü savaşçılardır, çünkü ordunun içinde böyle küçük sadık birlikler var.”

“Belki de,” dedi Clay. Her gruptaki ejderlerin birbirlerine yakın olmaları Clay’in hoşuna gitti. Ama kimsenin onu ve Glory’yi karşılamaması veya kim olduklarını sormaması onu tedirgin etmişti. Yine de, annesi onun kim olduğunu öğrenince muhakkak açık kanatlarla karşılanacaktı.

Dönüp köye doğru baktı ve bir çift gözle karşılaştı. Ona doğru bakan tek çift göz... Soluk kehribar rengindeydi ve burnunun etrafında iyileştirici bir çamur yaması bulunan küçük bir ÇamurKanat’tı. Boynuzları henüz tam gelişmemişti ama çok küçük bir ejder de değildi. Merakla ve cesurca Clay’e doğru bakıyordu. Clay gülümsedi ve ona kanadını salladı.

Küçük ÇamurKanat gözlerini kırptı ve çamurun içine geri daldı.

Patika, yılanlarla dolu ağaçların birine doğru gidiyordu. Köyün merkezinden uzak, daha az, daha terk edilmiş tepeliklerin olduğu bataklıklara doğru. Biraz yürüdükten sonra patika sallanan sazlarla dolu bir gölde sona erdi. Gölün yanında tepesinde bir delik olan orantısız bir tepelik vardı. Sanki bir ejder sinirle bir yerine vurmıştu.

Clay, yaklaştıkça nefesini tuttuğunu fark etti. Burada mı doğmuştu? Burası dağın altındaki soğuk mağaradan daha

sıcak ve ıslaktı. Ama burada ağır bir şekilde çürümüş sebze kokusu vardı ve son tepecikte hiç yaşam belirtisi yoktu. Tepeciğin dışında durdular. Sazla kaplı gölün durgun suyuna baktılar.

“Ejderin bahsettiği yatakhane burası olmalı,” dedi Glory. “Sanırım annen de buradadır?”

“Cattail,” dedi Clay sessizce. Bir süre patikada oturdular. “İçeri girmeyecek misin?” diye sordu Glory.

Clay, tanımadığı ejderlerle dolu bir çamur yığınının kafasını sokma fikrini pek sevmeydi. “Eminim bir süre sonra biri dışarı çıkacaktır,” diye başladı konuşmaya ve sonra geniş, düz bir burun göründü. Bir çift sarı göz ona doğru bakıyordu.

“Bir çift ejder,” diye homurdandı ÇamurKanat. “Biz uyumaya çalışırken karga gibi susmuyorlar.”

“O zaman kurtul onlardan!” dedi tepeciğin içinden gelen bir ses.

“Özür dilerim,” diye kekeledi Clay. “Gürültü yapmak istememiştik. Biz Cattail’i arıyoruz.” Onun babası olmasını ümit etti.

Ejder gözlerini kısarak Clay’e baktı ve sonra tepeciğin içine girdi. Clay ve Glory, homurtular, hırıltılar ve kanat çırpışları duydu. Sanki içerideki ÇamurKanatlar birinin yukarı çıkması için uğraşıyordu.

Sonunda kahverengi ince bir ejder ortaya çıktı. Kanatlarını salladı ve soluk kahverengi pulları ortaya çıktı. Clay ve Glory’ye kaşlarını çatıyordu.

“Evet?” dedi. “Ne istiyorsunuz?”

Clay ayakları yere sabitlenmiş gibi hissetti. İnanamadı. Bütün hayalleri merakı ve ümitlerinden sonra işte buradaydı, nihayet annesiyle karşı karşıyaydı.

Clay sadece sessizce ağzını açıp kapatabiliyordu. Glory gözlerini devirdi ve araya girdi.

“Cattail siz misiniz?” diye sordu. “Asha’nın kız kardeşi olan?”

Benekli ejder kısa bir tıslamanın ardından kafasını salladı. “Evet,” dedi. “Siz kimsiniz?”

Glory, Clay’i sert bir şekilde dürttü. Clay, “Benim adım Clay. Sanırım sizin oğlunuzum,” deyiverdi.

Cattail dik dik ona bakıyordu. Gözleri tıpkı Clay’inki gibi kahverengiydi ama gözbebeğinin ortasındaki siyahlığın etrafı sarıydı. Clay bekledi. Kalbi küt küt atıyordu. Daha önce binlerce kez bu anı hayal etmişti. *Kayıp Prenses*’te bu an, eğlence ve festivalin başladığı andı.

Cattail, “Ne olmuş yani?” dedi.

Clay, onu tam olarak duymadığını sandı. “Sanırım anımsınız,” dedi.

“Söylediklerine göre öyle olması gerekiyor,” dedi Cattail. “Başka?”

“Anlamıyorsunuz,” dedi Glory. “Bu altı yıl önce kaybettiğiniz yavru ejder.”

Cattail'in pençeleri yavaşça yerdeki çamuru kavırıyordu. "Ben hiçbir yavrumu kaybetmedim." Şaşırmış, endişeli ya da memnun görünmüyordu. Daha ziyade, uykuya geri döneceği anı düşünerek bu konuşmaya katlanıyormuş gibiydi.

Clay, ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Glory, "Dinleyin," dedi. "Belki yanlış anlattık. Clay, altı yıl önce Asha adındaki bir ejder tarafından buralardan alınan kan kırmızısı bir yumurtadan doğdu. Ailesini bulmak için geri..."

Cattail, "Ah, şu yumurta," dedi esneyerek. "Asha çok heyecanlanmıştı. Neden bilmiyorum; köyde birkaç senede bir kırmızı bir yumurta olur. Ama ben onu kaybetmedim."

"Ona ne oldu?" diye sordu Clay.

"Onu Barış Pençeleri'ne sattık," dedi Cattail. Clay ve Glory'ye sert ve sinsî bir bakış attı. "Bu, inekleri geri istedikleri anlamına mı geliyor? Onlar bizde değil çünkü. Onları beslememiz gerekiyordu, biliyorum, ama onları yedik ne yazık ki."

"Beni sattın mı?" diye bağırdı Clay. Göğsünden içeri doğru, uzun pençeler saplanıyormuş gibi hissetti.

"Neden satılmayasın ki?" dedi Cattail. "Orada altı tane daha yumurta vardı. Sana ihtiyaçları yoktu." Pençelerinin arasında kalmış bir ördek tüyünü çıkardı. "Asha sana bunlardan hiç bahsetmedi mi?"

"Asha öldü," dedi Glory. "Clay'in yumurtasını korumaya çalışırken öldü."

“Öldü mü?” Cattail artık üzgün görünüyordu. “Bizden ayrılmaması gerektiğini söylemiştim ona! Büyükkanatlar çok sinirlenecek.” Homurdanarak dilini çıkardı ve geri soktu ağzına. “Sanırım bunu hak etti. Barış Pençeleri’ni, bize tercih etti.”

Glory, “Kehanetin gerçekleşmesi için yardım etmeye çalışıyordu,” diye araya girdi. “Barış Pençeleri en azından kendilerinin dışında bir şeylere önem veriyorlar.” Clay bu kadar kırılmış olmasaydı Glory’nin söylediğine gülerdi. Bu Glory’nin o zamana kadar Barış Pençeleri hakkında söylediği en iyi şeydi.

Cattail, “Asha böyleydi, evet,” dedi. “O her zaman yumuşak kalpliydi ve bu tür şeylere karşı aşırı duygusaldı. Yavru ejderlerin etrafında olmayı, o kehanetten bahsetmeyi çok severdi. Ardında hayal dünyasında yaşayan bir sürü lanet olası takıntılı ejder bıraktı. Sana bir şey söyleyeyim; bu ejderler kehanet ve barış hakkında konuşmaktan hâlâ vazgeçemediler.”

Ejderler kolay kolay ağlamazdı ve Clay de Kestrel kelimeleriyle ya da pençeleriyle ona çok fazla acı vermiş olmasına rağmen hayatı boyunca hiç gözyaşı dökmemişti. Ama şimdi birdenbire, Asha yaşamış olsaydı hayatlarının nasıl olabileceği gözünün önüne geldi. Onlara dağın altında bakan ejderlerden biri olabilirdi. O kibar, sevecen, idealist ve iyimserdi. Onları kehanete ve kendilerine inandıracak bir gardiyan. Kestrel’in acımasızlığını dengeleyen biri.

Clay, yumurtasını getiren Asha’yı hiç düşünmemişti ama ölmüş olduğu için ve onunla hiç tanışmadığı için

şimdi üzüntüden göğsü acıyordu. Ağlamak üzere olduğunu fark etti ve annesinin buna nasıl tepki vereceğini hayal edebiliyordu.

“Peki ya babam?” diye sordu Clay sesini sertleştirerek. “Beni satmanı engellemeye çalışmadı mı?”

Cattail kafasını arkaya atarak gülmeye başladı. Gülüşü, bin tane su kurbağası aynı anda bağırıyormuş gibi tiz bir sese benziyordu. Soluklanınca, “ÇamurKanatlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?” dedi. “Babanın kim olduğunu bile bilmiyorum. Ve kesinlikle umursamıyor. Ayda bir kuluçka günümüz olur ve daha sonra herkes kendi yatakhanesine geri döner. Hayır, tatlım, burada senin için bir baba yok.”

“Görünüşe göre bir anne de yok,” dedi Glory soğukça.

Ama Cattail sakın bir şekilde sadece kafasını salladı. “Bu doğru,” dedi. “Size şans diliyorum ama birliğimizde yapışkan, küçük ejderler için yer yok.”

Sesi duygusuzdu. Clay, onun acımasız olmaya çalışmadığını anlamıştı ama o ana kadar hiçbir şey, Kestrel’in sataşmaları ve saldırılarından, BuzKanat’ın sırtını pençelemesinden, Sunny’yi bir kafeste görmekten ya da Peril’in onlara ihanet etmesinden daha fazla, bu kadar canını yakmamıştı. Bütün hayallerinin yıkıldığını hissetti.

Hep onu bekleyen biri olduğunu düşünmüştü. Anne siyle babasını bulduğu anı ve tıpkı hikâyedeki gibi olacağını hayal etmişti. Çalıştıkları parşömenlerin hiçbiri ÇamurKanat ailelerinden bahsetmemişti ama Clay, GeceKanat ve DenizKanat anne ve babalarını biliyordu, bu yüzden bütün ejder kabilelerinin aynı şekilde olacağını sanmıştı.

Babasının kim olduğunu kimsenin bilmeyeceği hiç aklına gelmemişti. Ve annesinin de onu bu kadar az önemseyeceğini ya da onunla tanışır tanışmaz başından savacağını düşünmemişti.

Asha'nın beni uyarabileceği başka bir konu daha, diye düşündü. Asha yaşamış olsaydı, Clay'e Çamur Krallığı'nın nasıl olduğunu söyleyip onu bütün gereksiz hayallerden kurtarabilirdi.

Koluna giren Glory, "Haydi, Clay," dedi. Clay'i çamur köyüne doğru çekti. Clay'in pulları kaya gibi sertti. Kuyruğu da arkasında ağır ağır sürükleniyordu.

"Barış Pençeleri'ne söyleyin," diye bağırdı Cattail arkalarından, "bir anlaşma yaptık! Ne olursa olsun, o inekleri geri alamazlar!"

Köye ulaştıklarında, "Başka biriyle konuşmak ister misin?" diye sordu Glory. "Belki Cattail yanıliyordur ve baban seni tanımak istiyordur."

Clay kafasını salladı. "Bir anlamı yok," dedi. "Bana burada yer yok."

Birden Glory tıslayarak durdu. İlerideki meydanı gösterdi ve onlara en yakın olan asmaların altına saklandı. Clay de arkasından gitti. İri yarı bir KumKanat çamur köyünün ortasında ayaklarını yere vuruyordu. Pençelerine yapışan ıslak çamuru üzerinden atmaya çalışıyordu. Bir kulağı ve birkaç dişi yoktu ve önündeki iki ÇamurKanat'a suratını ekşiterek bakıyordu.

"Ne?" diye bağırdı. "Daha yüksek sesle konuş!"

ÇamurKanatlar'dan biri sesini yükseltti. "Öyle bir şey görmediğimizi söyledim."

“Emin misiniz?” diye sordu KumKanat. “Dört kişiler. Bir ÇamurKanat, bir YağmurKanat, bir DenizKanat ve bir tane de KumKanat’a benzeyen bir şey.”

ÇamurKanat yüzünü buruşturdu. “Hayır,” dedi. “Sizi temin ederim ki yatakhanelerimizde bir DenizKanat, bir YağmurKanat ya da KumKanat’a benzeyen bir şey dolaşsa, fark ederdik.”

KumKanat homurdandı. Sanki bunun doğruluğundan şüphe ediyordu. “Pekâlâ,” dedi, “eğer onları görürseniz, Kraliçe Burn’e derhâl haber verin.”

İki ÇamurKanat da kibarca başlarını öne eğdi. “Tabii ki.”

KumKanat havalanınca Glory ve Clay iyice ağacın altına saklandı. “Buradan çıkmamız lazım,” diye fısıldadı Glory.

“ÇamurKanatlar’ın Burn’ün tarafında olduğunu unutmuşum,” dedi Clay. “Burn’ün bizi aradığını Cattail bilmediği için şanslıyız. Bir an bile düşünmeden beni ele verirdi.” Ama Clay kendini şanslı hissetmiyordu. Mutsuz hissediyordu.

Dalgalanan kamışlardan geriye doğru giden Glory, “Köyün etrafından dolaşalım,” dedi ve o an beline kadar bir çamur havuzuna battı. “Ah, of,” diye homurdandı.

Clay, bataklıkta biraz ileride bir burun çıktığını gördü. Ejder onlara şüpheyle bakıyordu.

Glory’nin yanına gelen Clay, “Bir ÇamurKanat gibi davranmayı unutma,” diye fısıldadı. “Hımm, çamur!”

“Yaşasın!” dedi Glory donuk bir şekilde. Kamışlara doğru bata çıka birkaç adım ilerledi. İki kanadına da çamur sıçratmıştı.

Bu hızla giderse çok uzun bir yolculuk olacaktı. Clay gökyüzünü kontrol etti. “Tamam, görünürde yok. Diğerlerinin yanına gidebiliriz.”

Çamurdan sıyrıldı ve kuru bir adanın üzerine çıktı ve Glory’yi de yanına çekti. Büyük çamur parçalarından kurtulmak için ikisi de kanatlarını salladı ve havaya doğru yükselip gözden kayboldular. Clay, nehrin sol taraflarında uçuruma doğru kıvrıldığını gördü. Çamur Krallığı’nı sonsuza dek ardında bırakmaya hazırdı.

“Hey!” diye bir ses duydular arkalarından. “Siz, ejderler! Durun!”

Clay'i panik kapladı ve hızlandı. Çılgınca kanatlarını çırpıyordu. Glory de yanında hızla uçuyordu.

“Dur!” diye fısıldadı. “Eğer kaçarsak bir sorun olduğunu anlayacaklar.”

Clay, Glory'nin haklı olduğunu biliyordu ama geri dönüp ÇamurKanat köyüne ve onları çağıran sese geri dönmek neredeyse imkânsızdı.

Beş ejder etraflarında dolanarak dikkatle onları izliyordu. Birbirlerine yaklaşıncaya Clay onların yetişkin değil; yavru ejderler olduğunu fark etti. En büyükleri Clay'den biraz daha küçüktü. Altın-kehribar rengi gözleri ve kuyruğunda yeni bir pençe izi vardı. En küçükleri burnunda benekler olan ve köyde Clay'e dik dik bakan ejderdi.

“Selam,” dedi Clay. Sesinin kayıtsız olmasını ve tehditkâr çıkmamasını umdu. “Biz de tam gidiyorduk.”

Yavru ÇamurKanat ejderleri birbirlerine baktı. En büyükleri, “Cattail'in doğurduğu yumurtalardan kırmızı olanı aradığını duyduk,” dedi.

“Bu doğru,” dedi Glory.

“Ona ne olduğunu biliyor musunuz?” dedi en küçük ÇamurKanat. “Yumurtadan çıktı mı? O kim? Nerede?”

Clay cevap veremeden Glory onu kuyruğuyla dürttü. “Kim soruyor?” dedi Glory.

En büyük ejder, “Benim adım Reed,” dedi. “Bunlar da Sora, Pheasant, Marsh ve Umber.” En küçükleri olan Umber gözlerini tekrar Clay’e odaklamıştı. Diğer üçü gergin bir şekilde gökyüzünü kontrol ediyorlardı.

Clay, “Benim adım Clay ve bu da Glory,” diye cevapladı. Pheasant kafasını Glory’ye çevirdi.

“Bu normal bir ÇamurKanat ismi değil,” dedi. *Eyvah*, diye düşündü Clay.

Glory omuzlarını kaldırarak, “Ben seçmedim,” dedi. Omuzlarını kaldırırken rüzgâr onu havaya kaldırmıştı.

“İkinizden biri kırmızı yumurtadan mı çıktı?” diye sordu Reed. “Kayıp kardeşimiz siz misiniz?”

“Kardeş!” dedi Clay birden. “Kardeşler! Herkes bundan bahsediyor!” İleri atıldı ve Reed’in ön pençelerini tuttu. “Demek istediğin bu mu? Aynı kuluçkadan mı çıktık?”

Umber, “Biliyordum!” diye bağırdı. “Ona yakın hissetmiştim! Söylemiştim size!” Marsh’a sarıldı. Neredeyse ikisi de düşecekti.

Clay’in pençelerinin ucunu ısıtan bir gülümsemeyle, “Sen bizim kardeşimizsin,” dedi Reed. “Hep bizimle olmalıydın.”

“O bizim sadece kardeşimiz değil,” dedi Pheasant. “Şuna bakın. O bizim büyükkanadımız olmalı.”

Clay'i baştan aşağı inceleyen Reed'in yüzündeki gülümseme yok oldu. "Doğru söylüyorsun," dedi.

Clay onu tekrar gülümsetmek istedi. Sorunun ne olduğunu anlamamıştı. Aşağıdaki bataklıkların içindeki bir adayı işaret etti. "Haydi, konuşalım," dedi.

Clay'in kız ve erkek kardeşleri onun ÇamurKanat hayatıyla ilgili bu kadar az şey bilmesine inanamadılar ama bütün bunları ona açıklamaktan mutlu oldular. Biri sözünü bitirmeden diğeri devam ediyordu. Uzun otların arasında beşi birbirine sarıldı. Kuyruklar, pençeler, kanatlar sarmaş dolaştı. Umber kendini duyurabilmek için sırtlarına tırmanmıştı, kafalarının üzerinde duruyordu.

Clay'e ÇamurKanat ejderlerinin yumurtalarını sıcak kayalar tarafından korunan çamur yuvalarına bıraktıklarını söyledi. Onlar o kadar güvendeydi ki anneleri onları hiç kontrol etme ihtiyacı duymazdı ve yavru ejderler doğduğunda genellikle anneleri orada olmazdı. İlk doğan her zaman en büyük olurdu ve onun görevi de diğer yumurtaların kabuklarını dışarıdan kırarak yavruların yumurtadan çıkmasına yardım etmek olurdu.

Açıklamanın bu kısmına geldiklerinde Glory iç çekti. Clay'e döndü. "Demek buymuş!" dedi. "Yumurtadan çıktığımızda, gardiyanlar ÇamurKanatlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden senin bize saldırdığını düşündüler. Ama sen bize yardım etmeye çalışıyordun. Sezgilerin bizi yumurtalarımızdan çıkarmanı söylüyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Clay? Bizi öldürmeye çalışmıyordun."

Clay, etrafını sıcak yaz bulutları kaplamış gibi hissediyordu. Kestrel onun hakkında yanılıyordu ve hep yanılmıştı. Onun gücü öldürmek ve şiddet için değildi; kardeşlerini korumak içindi. Bir canavar olmaya mahkûm değildi. İçinde bir katil yoktu.

O bir büyükanattı. Kuyruğunu Glory'nin kuyruğuna sardı ve gülümsedi. Konuşamayacak kadar mutluydu.

Reed'i sevgiyle okşayan Pheasant, "Bu yüzden o andan itibaren büyükanatlar diğerlerine göz kulak olurlar," dedi. "Bazıları çok otoriter olur bazıları da çok zayıf, ama bizimki çok iyi biri." Ne söylediğini fark edince durdu. "Yani... Sen de iyi olurdun. Eminim..."

Reed bir yığın bataklık otu kopardı ve Clay'e bakmadan onları parçalamaya başladı. "Ve daha sonra hepimiz bir arada oluruz," dedi. "Her zaman. Avlanmayı ve birlikte hayatta kalmayı öğreniriz. Birlikte büyürüz ve hayatımızın sonuna kadar birlikte yaşarız. Savaşığımız zaman bir grup olarak savaşıyoruz. Her ÇamurKanat birliği kardeşlerden oluşur. Çok fazla kardeşini kaybedenler dışında. Onlar da kardeşi olmayanları bulurlar ve yeni bir birlik kurarlar."

Pheasant diğerlerine, yerinde duramayan Umber'a, sessiz Sora'ya, kasları seğiren Marsh'a baktı. Sanki Marsh, kardeşi olmayanlarla bir arada olmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Kaç kardeşinizi kaybettiniz... Kaybettik?" diye sordu Clay.

"İki," dedi Reed. "Sen ve iki gün önce uçurumun oradaki savaşta kız kardeşimiz Crane." Başıyla şelalenin ol-

duğu tarafı işaret etti. Clay, üzerinden uçtuğu ölü cesetlerden birinin kendi kız kardeşi olduğunu fark edince içi burkuldu.

Sora sessizce, “Bizim ilk savaşıımızdı,” dedi.

“Berbattı,” diye ekledi Umber.

Reed derin derin iç çekti. “Büyükkanatlık yapamadım. Yapmak istemiştim.”

Diğerleri hep bir ağızdan, “Öyleydin!” dedi. “Sen hari-kaydın, Reed,” dedi Pheasant sert bir şekilde.

Marsh, “Sen olmasaydın *hepimiz* ölmüştük,” diye onayladı. Reed’e bakarken hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. Clay bunun güven olduğunu anlayabiliyordu. Ne olursa olsun büyükkanatlarının kendilerini koruyacağı inancı...

“Ama artık sorun yok,” dedi Reed. “Çünkü sen geri döndün ve bizim büyükkanatımız olmalısın.” Göz ucuyla Clay’e baktı. Ve Clay onun kehribar rengi gözlerinde o ana kadar hissettiği bütün endişeleri görebiliyordu... Arkadaşları için olan tüm korkuları, onları korumak için yaptığı ve yapabileceği her şeyi, onları önemsedini göstermek için yaptığı tüm vahşilikleri...

Clay, yeni tanışmış olmasına rağmen gerçek kardeşlerini de önemsiyordu. İçgüdüsel olarak onların kendi pençesinden kanadından bir parça olduklarını hissediyordu. Hep istediği aile buydu.

Ve eğer kalırsa, bu onları ayıracaktı.

Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Aynı anda hem onu istiyorlar hem de ondan korkuyorlardı. Eğer onların büyükkanatı olursa Reed’e olan sadakatlerine ne olurdu?

Onun dediklerini yapmak zorunda olan ama kardeşlerini kendi yöntemiyle korumaya çalışan Reed'e ne olurdu?

Clay, ÇamurKanat yaşamı, birlik dizilişi ve hatta bataklıkta avlanmak konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Savaşta onlara nasıl liderlik edecekti? Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar Reed'e olan yakınlıkları gibi olmayacaktı.

Kardeşlerini korumanın tek bir yolu olduğunu fark etti. Eğer gerçekten onların büyükkanatıysa, onları terk etmek ve Reed'i hep olduğu gibi onların büyükkanatı olarak bırakmak zorundaydı. Reed onları Clay'in yapabileceğinden daha güvende tutardı ve kardeşleri de ikisinden birini seçmek zorunda kalmazdı.

Glory de ona bakıyordu.

Clay kafasını salladı. "Hayır," dedi kardeşlerine. "Sizin büyükkanatınız Reed. Ona güveniyorsunuz ve ona ihtiyacınız var. İstesem bile onun yerini dolduramam."

Kardeşi kafasını kaldırdı. Yüzünde gurur ve şüphe bir aradaydı. Diğer ejderler de hem rahatlamıştı hem de üzgündü.

"Ayrıca," dedi Glory, "Clay sizinle kalamaz. O *bizim* büyükkanatımız." Clay'in kanatlarını okşadı. Clay, Glory gibi renk değiştiremediği için memnundu, yoksa tepeden tırnağa kıpkırmızı olabilirdi.

Reed, "Emin misin?" diye sordu Clay'e. "Büyükkanatımız olsan da olmasan da bize yine de katılabilirsin. Daha çok savaşacağız ve yanımızda olacak güçlü bir ejder işimize yarar."

Clay'in aklı karıştı. Kardeşlerini tanımak istiyordu.

Hakkında endişelenecek bir kehanet ile peşindeki kızgın KumKanat kraliçeleri olmadan bu hayatı yaşamak ve bir savaşçı olmak çok daha kolay olurdu. Ama aklına savaş alanındaki yanmış cesetler geldi. Arkadaşlarını ve o olmadan ne yapacaklarını düşündü.

“Korkarım benim bir kaderim var,” dedi kederle. “Savaş durdurmaya çalışacağız.”

Umber’in gözleri büyüdü. “Kehanet gibi mi?” dedi. “Sen o musun?”

Glory’ye dokunan Clay, “Evet, biziz,” dedi.

“Görünüşe göre,” diye ekledi Glory. “Az çok...”

“Yine de deneyeceğiz,” dedi Clay. “Belki savaş durduktan sonra... Belki daha sonra geri dönebilirim?”

“Sen bizden birisin,” dedi Reed. “Ne zaman istersen geri dönebilirsin.”

“Umarım dönersin,” dedi Umber. Diğerleri de kafasıyla onayladı.

Clay, bir sonraki savaşta kardeşlerinin kaçının hayatta kalacağını merak ederek yüzlerine baktı.

Savaşı zamanında durdurarak onları kurtarıp kurtarmayacağını merak etti.

Tsunami ve Sunny, Clay'in yumurtalarına neden saldırdığını duyunca pek şaşırmadılar.

"Tabii ki," dedi Tsunami. Onlar yokken avlanmaya çıkmıştı ve Clay'in önüne doğru ölü bir yaban ördeği fırlattı. "Bizi öldürmeye çalıştığını hiç düşünmedim."

"Sanki öldürebilecekmişsin gibi!" diye Tsunami'yi onayladı Sunny.

"Pekâlâ, bunu bilmiyordum," dedi Clay. Uçurumun tepesinde küçük bir ağaçlık bulmuşlardı. Şelaleden ve savaş alanından yeteri kadar uzaktaydı. Artık yanan ejderlerin kokusunu almayacaklardı. Clay pençelerini ördeğe sapladı. Birden acıkmıştı.

"Peki, şimdi ne olacak BüyükKanatlar?" diye sordu Glory elindeki sülünü kaldırarak. "Sizi böyle çağırmaktan asla bıkmayacağım."

"ÇamurKanatlar gibi olacağız," dedi Clay gururla. "Bir arada olacağız. Ne olursa olsun. Biz bir takımız ve birbirimizi kollayacağız. Bu da demek oluyor ki ilk yapmamız gereken şey Starflight'ı bulmak. GeceKanatlar onu alıp götüremez. O bizden biri ve onu bulana kadar tüm dünyayı arayacağız. Arkadaşımızı geri getirmenin zamanı..."

Arkasında çırpın kanat sesleriyle yerin titrediğini fark edince durdu. Diğerleri onun üzerinden arkasına bakıyordu.

“Bu düşündüğüm kişi olmamalı,” dedi Clay.

“Onu bulduk!” dedi Glory neşeyle.

Clay arkasını döndü. Starflight gözlerini kırpıstırarak dalgalanan otların arasında duruyordu. Güneş ışığı siyah pullarını mor ve koyu maviye çeviriyordu. Gökyüzünde Morrowseer’ın siyah cüssesi uçarak uzaklaşıyordu.

“Görüşürüz!” diye bağırdı Tsunami. “Her şey için teşekkürler! ÇOK YARDIMCI oldun!”

Sunny sevinç çığlıklarıyla Starflight’ın üzerine atladı. “Bizi buldun!” Kanatlarına vurdu. “Bulacağını umuyordum.” Starflight utanarak gülümsedi ve Sunny’ye sarıldı.

Clay, “Selam,” dedi Starflight’a. “Benim muhteşem konuşmam bitene kadar bekleyemedin mi? Bir ya da iki gün belki, böylece en azından seni arıyormuş gibi yapabiliirdik.”

“Morrowseer sizi bataklıklardan ayrılırken gördü,” dedi Starflight. “Diğer ejderlerin de sizi fark etmiş olabileceğini ve daha dikkatli olmamız gerektiğini söyledi.”

“Harika,” dedi Tsunami. “Bu çok iyi bir tavsiye. Yaklaşık yüz kez kendimizi kurtarmayı başardıktan sonra bu kadar endişelendiği için memnunum. Başka hayatta kalma tavsiyeleri var mı? Ya da kehaneti gerçekleştirme önerileri?”

Starflight kafasını eğdi. Rahatsız görünüyordu. “Beni aldığı için üzgünüm,” dedi. “Beni hemen geri getirmesini

istedim, ama getirmedi. Başka bir GeceKanat daha kaybetmeyi göze alamayacaklarını söyledi, hatta... “Yutkundü. “Hatta küçük ve garip olanları bile.”

“Bu da ne demek oluyor?” dedi Clay.

“Sen garip değilsin!” dedi Sunny. “Garip ve küçük olan benim.”

“Biraz öyle,” dedi Glory. “Ama çok önemsemiyoruz.”

Tsunami düşünceli görünüyordu. “Başka GeceKanat kaybetmeyi göze alamamak mı?” diye tekrarladı. “Onların bir sorunu mu var? Fark ettin mi?”

“Hayır.” Starflight gökyüzüne baktı. “Beni gizli GeceKanat krallığına götürmedi, eğer merak ettiğiniz buysa. Yanında getirdiği ejderlerin hiçbirisiyle tanışma fırsatım bile olmadı. Sadece dağların tepelerinde durup bekledik. Sanırım size ne olacağını görmek istedi.”

“Bu konuda bir şey yapacağından değil,” diye mırıldandı Glory.

“O zaman yapacağımız şeyi önemsemiyor mu?” diye sordu Clay. “Barış Pençeleri’ne zorla geri götürmüyor mu?”

“Barış Pençeleri’yle şu an arasının pek iyi olduğunu söyleyemem,” dedi Starflight.

“O zaman istediğimizi yapabiliriz,” dedi Clay. “Ben derim ki Tsunami’nin annesini ziyaret edelim. Ki bu arada Kestrel’e göre kendisi DenizKanatlar’ın kraliçesi.”

“Ciddi misin?” dedi Starflight. Tsunami’ye bakıyordu. “Parşömendeki gibi mi? Coral’ın harika bir kraliçe olması bekleniyor. Scarlet gibi deli biri olması değil.”

Tsunami alışılmadık bir şekilde gergin görünüyordu. “Sizce beni gördüğü için mutlu olur mu? Ya o da Clay’in annesi gibiye, üzerine alınma Clay.”

“Seni gördüğüne mutlu olacak, biliyorum,” dedi Starflight. *DenizKanatlar’ın Asil Soyu, Leş Yiyicilere Üstün Gelen Zamanlardan Günümüze’de ne dediğini hatırlamıyor musunuz?”*

Dört ejderin hepsi de inledi.

Glory, “Onu neden geri istediğimizi hatırlatın bana,” dedi Clay’e.

“Bu önemli ve etkileyici,” dedi Starflight. Ayaklarını yere vurmuştu. “Dinleyin! Kraliçe Coral’ın bir varisi yok. Kız çocuklarının hepsi yetişkin olamadan öldü. Söylentiye göre doğurduğu ejderler lanetli. Bu yüzden Tsunami’yle buluşmaktan memnun olacak. Sen Deniz Krallığı’nın kayıp varisisin.”

Tsunami göğsünü kabarttı. “Ben mi? Gerçekten mi?”

“Aman Tanrım! Tsunami! Bir gün DenizKanatlar’ın kraliçesi olabilirsiniz!” diye bağırdı Sunny.

Tsunami sırıttı. “Çok harika olmaz mı? Hep çok iyi bir kraliçe olacağımı düşünmüşümdür.”

“Bilmiyorum çocuklar,” dedi Glory. “Yani, eğer bir gün kraliçe olmak istiyorsan, otoriter, denetleyici ve kendini beğenmiş olman gerekecek... Ah bir dakika.”

Tsunami kuyruğuyla ona vurdu. “Terbiyeli ol, yoksa kelleni kopartırım,” dedi.

“O zaman gidip DenizKanatlar’ı bulalım,” dedi Clay. “Onlar Burn’ün tarafında değiller, değil mi?”

Starflight o cefakâr bir şekilde iç çekti. “Hayır, Clay. Onlar Blister’la müttefikler. Ortanca kız kardeşle... Parşömenlerin söylediğine göre...”

Glory, Tsunami ve Clay ona saldırdı birden. Sunny onu kurtarmaya geldi ve hepsi otların üzerinde gülerek boğuşular.

Clay bir an gökyüzüne baktı. Mavi, altın renginde ve şimdilik ejderden yoksundu. Hâlâ kehaneti nasıl gerçekleştireceği savaşı nasıl durduracaklarını bilmiyordu. Diğer ejderlerin ailelerinin onlara nasıl tepki vereceklerini bilmiyordu. Burn’ün peşlerinde olduğunu biliyordu. Ve büyük ihtimalle, diğer tehlikeli ejderler de yakın zamanda peşlerine düşecekti.

Ama o neden orada olduğunu biliyordu. Ne olursa olsun arkadaşlarını koruyacaktı. O zamanlar anlamamış olsa bile doğduğu günden beri bunu biliyordu. İçindeki canavar hakkında endişelenmesine ya da artık olmadığı biri gibi olmaya çalışmasına gerek yoktu. Kendi olduğu gibi olursa kehanet için yeterli olacaktı.

Büyük Kahramanca bir Kader, diye düşündü. İşte geliyorum.

SONSÖZ

Rüzgâr, kayalıklı küçük adada uğulduyordu. Sanki bin tane ejder aynı anda çığlık atıyordu. Rüzgâr, kanatlarını koparmaya çalışıyormuş gibi uçuşumdaki üç ejdere çarpıyordu.

Ejderin biri gece kadar siyahtı, diğeri alevler kadar kırmızı ve diğeri de çöl kumu kadar soluktu.

“Beni neden buraya getirdiniz?” diye bağırdı Kestrel. Pençeleriyle kayaları oyuyordu. Rüzgâr sesini bastırdı.

Morrowseer onu duymazdan geldi. KumKanat’a yaklaştı. Kafalarını kanatlarının altına almışlardı. Böylece birbirlerini duyabiliyorlardı.

“Güven bana sen olacaksın,” dedi Morrowseer. “Burn ve Blaze ölecek. KumKanat kraliçesi olman için seni seçtik.” Uçuşumun dibinde dalgalar çağlıyordu.

Blister, ona parlayan siyah gözlerle baktı. Burn’den küçüktü. Uzun ve şeytani bir yüzü ve sırtı boyunca siyah elmas işlemeleri vardı. Ürkütücü bir durgunluk içindeydi. Tıpkı saldırmak üzere olan zehirli bir yılan gibi... Kız kardeşlerinin aksine vücudunda hiç yara izi yoktu. Bizzat savaşmayacak kadar akıllıydı.

“Ve kehanetin ejderler bunu gerçekleştirecek,” dedi. “Şu an kırdı serbest bir şekilde dolaşan ejderler.”

Morrowseer, “Gözümüz üzerlerinde olacak,” diye söz verdi. “Böylesi daha iyi. Söylenti yayıldı mı herkesin gözü onlarda olacak. Kehanetin nihayet gerçekleşmesini bekleyecekler.”

“Ya kraliçenin kim olacağı konusunda onların kendilerine ait bir fikri varsa?” diye sordu Blister.

“Olmayacak. Ayrıca...” Morrowseer yıldız pullarına ay ışığı gelsin diye kanatlarını açtı. “GeceKanat ejderi direktifleri aldı. Ne yapması gerektiğini biliyor.”

“Ne?” diye bağırdı Kestrel. “Sen ne diyorsun?” Yaklaşmaya çalıştı ama diğer iki ejder o orada yokmuş gibi konuşuyordu.

“Bunu sevdim,” dedi Blister. “Aralarında bir hain. Onları içerden parçalayacak. Tam benlik bir plan.”

“Bu işlerde iyiyiz,” dedi Morrowseer. Rüzgâr denizi kayalara çarptı ve su, ejderlerin kuyruklarına kadar sıçradı. Uzaktaki kalın bulutların ardında şimşekler çakıyordu. “Ama bize söz verileni bekliyoruz.”

“Sorun olmayacak,” dedi Blister. Çatal dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. “Söyle bana, sihirli görüşün ejderlerin nereye gideceğini söylüyor mu?”

Morrowseer yüzünü ekşiterek ona baktı. “Böyle çalışmıyor,” dedi.

Blister keyifli görünüyordu. “Pekâlâ, o zaman DenizKanatlar’a doğru olduğunu umalım,” dedi. “Peki ya o? Sorun yaratır mı?” Kafasını çevirip Kestrel’e baktı.

Kestrel son soruyu duymuştu. “Evet,” diye kükredi. “Neden buradayım? Ejderlerin tehlikede olduğunu söylemiştin, Morrowseer.”

“Ve sen de koş koş geldin,” dedi Morrowseer. “Tabii ki tehlikedeler. Tahmin ettiklerinden daha fazla tehlikedeler. Ama beni hayal kırıklığına uğrattığın için buradasın.”

Kestrel turuncu-sarı gözlerini kırptırdı ve birkaç adım geri attı. Morrowseer’a bakıyordu. “Seni hayal kırıklığına mı uğrattım?” diye gürledi. “Barış Pençeleri için çalışıyorum, GeceKanatlar için değil. Şikâyetleri varsa benimle konuşabilirler. Benden istendiği gibi o veletlerin hayatta kalmalarını sağladım.”

“Ama artık onların sana ihtiyacı yok,” dedi Morrowseer. “Ve bizim de yok.”

Kestrel bağırarak Blister’ın pençeleri boğazını kesti. Kestrel boğazından fışkıran kanı tutarak rüzgârın da etkisiyle geriye doğru sendeledi. Blister bir adım daha attı ve zehirli kuyruğunu Kestrel’in kalbine batırdı.

GökKanat acıyla kayaların üzerine yığıldı. Katillerine lanetler okumak ya da ateş püskürtmek için ağzı açıldı ama sadece koyu renkte kan çıktı.

Morrowseer ona baktı ve sonra bir pençesiyle cesedini uçurumdan aşağı attı. Rüzgâr onu kayadan kayaya fırlattı ve en sonunda okyanusa düştü. Suyu düşme sesi, yukarıda hiçbir şey olmamış gibi duran iki ejdere kadar ulaşmadı.

“Bir kişi daha var,” dedi Morrowseer. “Webs adında bir DenizKanat. Eğer dağdan çıkabildiyse o da ejderleri araya-

caktır. Planımızın işleyebilmesi için onu da öldürmemiz gerekiyor.”

“Sorun değil,” dedi Blister. Aşağıya, denize doğru baktı. “Tahta geçebilmek için bir ejderin daha ölmesi nedir ki?”

Morrowseer gülümsedi. “O zaman anlaştık.”

“Bana ejderleri ver,” dedi Blister. “Ve ikimiz de istediğimiz her şeyi almış olalım.”